POLITICA PACII

Cândva acordurile între țări au fost considerate „petece de hârtie" lipsite de valoare. Și chiar asta erau, simple petece de hârtie. Și nici nu puteau fi altfel când familia exploatatorilor, instalată confortabil pe grumajii popoarelor, schimba diplomatic instrumentele de ratificare ale unor convenții menite să svârle doar praf în ochii acelora care cereau pâine, sau în cel mai bun caz să amâne cu câțiva ani rezolvarea uneia sau alteia dintre contrazicerile propriilor ei interese.

Așa s'a întâmplat între alții și cu popoarele Cehoslovaciei, cotropite de hitleriști în ciuda tratatelor de asistență ale „Antantei". Dar drumul străbătut dela Muenchen la Lidice a fost plin de învățăminte. Victoria eliberatoare a armatelor sovietice a lămurit definitiv pe oamenii muncii din Cehoslovacia croind drum desvoltării democrației populare pe baza independenței naționale. Și prietenia popoarelor a căpătat un nou conținut, tratatele de prietenie și ajutor reciproc au încetat să fie „petece de hârtie".

Cu sprijinul frățesc, neprecupețit al popoarelor Uniunii Sovietice, la adăpost de imixtiunea imperialiștilor în treburile sale interne prin lupta consecventă a clasei muncitoare în frunte cu Partidul Comunist Unit, Cehoslovacia a pășit cu hotărâre la lichidarea rămășițelor trecutului, la instalarea regimului de democrație populară, la aplicarea programului de guvernământ așa cum a fost definit la Kosice, lărgit în urma alegerilor din 1946 și complectat după ultima remaniere a guvernului Noului Front Național. Naționalizarea industriei, reforma agrară, asigurarea națională, controlul importului și exportului economia dirijată, reducerea impozitelor, noua Constituție, — iată tot atâția pași înainte pe drumul realizărilor pozitive ale democrației populare, pe drumul construirii socialismului.

In aceste condițiuni nu trebue să mire pe nimeni creșterea rapidă a influenței Partidului Comunist Unit Cehoslovac și extraordinara afluență a cererilor de înscriere în partid, lucru care a făcut posibilă lansarea cuvântului de ordine „1.500.000 la 1 Mai 1948", pentru ca după evenimentele din Februarie să se constate necesitatea unui nou cuvânt de ordine „2.000.000 la 1Mai" și aceasta într'o țară cu numai 12 milioane locuitori.

Așa se explică măreața victorie a Frontului Național în alegerile dela 30 Mai 1948, când din totalul de 7.199.846 de voturi el a obținut 6.429.145, ceace însumează mai mult de 89 la sută, iar la Praga procentul atins a fost de 93 la sută. Pe de altă parte numărul extrem de redus al buletinelor albe (770.701) dovedește cu prisosință că reacțiunea nu mai are un sprijin serios în Cehoslovacia, că poporul muncitor al Cehoslovaciei și-a întărit pozițiile devenind stăpân al țării sale, apărându-și dreptul de a merge înainte fără politicienii falimentari ai reacțiunii internaționale. Și nu întâmplător alegătoarea Helena Seflerova, președintă a comitetului Frontului Național din Lidice și candidată în alegeri, își exprima siguranța, unui corespondent al ziarului Pravda, că nimeni la Lidice nu va depune buletinul alb. „Numai acei care doresc reîntoarcerea timpurilor *negre* — a spus ea — au nevoe de buletine *albe*". Așa a fost. Candidatul Frontului Național a obținut toate voturile supraviețuitorilor din Lidice.

Intr'o asemenea atmosferă este lesne de înțeles cum a reușit entuziasmul creator al masselor să depășească prevederile cele mai optimiste ale planului guvernamental determinând stabilirea unui contraplan care va permite îndeplinirea înainte de 28 Octombrie a programului care normal trebuia îndeplinit până la 1 Ianuarie 1949.

Munca voluntară, sacrificarea vacanțelor, brigăzile duminicale, prelungirea zilei de lucru, iată câteva numai din dovezile de înaltă conștiință de clasă ale oamenilor muncii cehi și slovaci. La aceasta se adaugă desvoltarea mecanizării, perfecționarea utilajului technic, eliminarea timpilor morți, etc.

Toate acestea au dus la ameliorarea producției atât din punct de vedere cantitativ cât și calitativ, făcând posibilă punerea în studiu a noului plan cincinal care urmează să fie aplicat după îndeplinirea planului bienal.

Din proclamația publicată de către Comitetul Central al Partidului Comunist din Republica Cehoslovacă, cu ocazia alegerilor, rezultă că:

„prin realizarea planului cincinal, standardul de viață va fi mărit cu 60% în comparație cu epoca dinainte de război și venitul național va fi mărit cu 40—50%. Producția industrială va depăși pe aceea dinainte de război cu 50%. Planul cincinal va contribui să facă economia cehoslovacă independentă de statele capitaliste".

Paralel cu desvoltarea democrației populare în interior Cehoslovavia a trecut la strângerea relațiilor cu celelalte popoare prietene și în primul rând cu Uniunea Sovietică. Vecinătatea Germaniei și posibilitatea renașterii militarismului agresiv german sub egida imperialiștilor anglo-saxoni ține trează vigilența popoarelor Cehoslovaciei.

Iată ce spunea în această privință Slansky, secretarul general al Partidului Comunist, în cursul desbaterilor asupra declarației primului guvern Gottwald în parlament:

„Rezultatele alegerilor din unele regiuni apusene ale Germaniei, printre cari în mod deosebit cele din Bavaria — trebue să le socotim drept un semnal de alarmă. Aceasta ne obligă să strângem încă și mai mult legăturile de alianță cu puternicul nostru aliat, Uniunea Sovietică. Să clădim sistemul nostru de securitate împotriva viitoarelor reveniri posibile ale agresivității germane și să sprijinim străduințele tuturor acelora cari se ostenesc să realizeze o pace durabilă".

In răstimpul scurs dela această declarație prevederile secretarului general al Partidului Comunist din Republica Cehoslovacă s'au precizat. Manevrele reacțiunii în vederea împiedecării poporului german de a merge pe calea desvoltării pașnice în spiritul acordului dela Potsdam, tendința renașterii industriei de război germane în zona occidentală precum și reorganizarea formațiunilor paramilitare de tip fascist sub conducerea unor hitleriști notorii, confirmă cu prisosință necesitatea semnalului de alarmă.

Consecventă pe linia întăririi legăturilor între regimurile democrației populare din lagărul anti-imperialist, Cehoslovacia își trimite astăzi reprezentanții în Republica Populară Română în vederea desăvârșirii operei începute anul trecut și își exprimă prin glasul autorizat al D-lui Antonin Zapotocky, Președintele Consiliului său de Miniștri convingerea că *„vom realiza cu succes, atât dorința poporului ceh și slovac, cât și a poporului român, de a munci în pace și de a colabora pentru construirea unei noui ordini sociale în țările noastre".*

Semnarea acordului de prietenie, colaborare și ajutor mutual dintre Republica Cehoslovacă și Republica Populară Română este consecința firească a desvoltării democrației populare în cele două țări, este încă un pilon adăugat frontului păcii împotriva imperialismului, pentru construirea unei societăți noui, mai bune, din care să dispară exploatarea omului de către om.

Și în această luptă țările democrațiilor populare nu sunt singure. Uniunea Sovietică este alături de ele, susținând cauza justă a popoarelor care își apără libertatea și independența și luptă pentru a pune capăt opresiunii imperialiste sub orice formă.

Silviu Slăvescu

Delegația ministerială cehoslovacă

D. Zapotocki, primul ministru al Cehoslovaciei, însoțit de d. primministru Dr. Petru Groza și d-l mimistru Bodnăraș trec în revistă compania de onoare

D. Zapotocki, dă mâna cu membri coloniei Cehoslovace

Membrii guvernului român; d. Gh. Gheorghiu-Dej, d-na Ana Pauker și d-nii Traian Săvulescu, Ștefan Voitec, Vasile Luca, Teohari Georgescu, Chivu Stoica și Lothar Rădăceanu, în gara Mogoșoaia

Cutreerâud SUBURBANELE

Autobuzele „13" aduc mereu alți oameni...

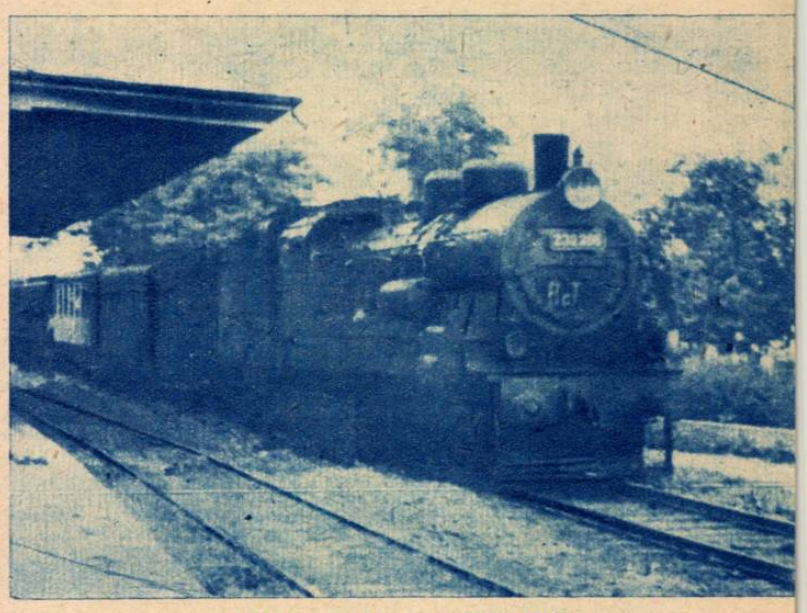

Trenul care duce pe C.F.R.-iști spre București

SIRENELE au început să sune orele de dimineață, când lumea muncitoare se grăbește să intre în fabrici, biurouri, uzine și ateliere. Tramvaiele sunt supraaglomerate și ajungând în stații revarsă un puhoi de oameni cari grăbesc în toate direcțiile.

La capetele liniilor de tramvai, autobuzele sosesc și ele gâfâind. Toată încărcătura de oameni, de toate vârstele, se aliniază într'un convoi masiv, care ia cu asalt vagoanele. De abia a părăsit o mașină stația și alta sosește în urma ei.

EXOD SPRE ORAȘ

Ca într'o mișcare centripetă, puhoiul acesta de oameni, înghițit de tramvaie, sau atârnând ca un ciorchine pe scările lui este purtat spre inima orașului.

Numai în orele acestea de dimineață se poate vedea mai bine această revărsare de oameni, cari se îndreaptă dinspre marginile Bucureștiului spre inima Capitalei.

Ca bătăile unui puls uriaș, orașul își cheamă oamenii la mișcarea trepidantă care începe odată cu ivirea zorilor.

Sunt oameni cari zoresc spre punctul de destinație, fiindcă nu au timp de pierdut. Oameni cari merg tăcuți și preocupați. Oameni cari muncesc.

De unde vin ei?. Cei mai mulți, dinspre marginile orașului, din acele periferii, unde căsuțele încep să se golească, odată cu ivirea zorilor, pentrucă acolo, oamenii au știut

Magazinele de stat au vitrinele îmbelșugate

să muncească de când se știu pe lume și n'au cunoscut huzurul și viața ușoară a celor din casele luxoase ale orașului.

Dinspre acele periferii își chiamă Capitala oamenii cari susțin prin efortul muncii lor viața orașului.

VIAȚA LA MARGINEA ORAȘULUI

Odată terminată ziua de muncă, oamenii se înapoiază la căsuțele lor liniștite, departe de ritmul trepidant al Capitalei.

I-a azvârlit aici vitregia trecutului.

Pentru ei, pentru oamenii cari puneau umărul lor solid la efortul de ridicare civilizatorie a orașului, nu se mai găsea un colțișor în această capitală, unde fiecare metru pătrat de locuință sau grădină era plătit cu bani grei.

Lucrau acești oameni la pavarea și a-

Bănică Nicolae scoate apă din puț...

linierea străzilor Capitalei, pe care alunecau ușoare limuzinele luxoase, pentru ca seara să-și târâie pașii, obosiți de munca ce le istovea puterile, prin glodurile chemărilor care duceau spre periferii.

Ridicau acești muncitori blocuri mărețe, în care, ca în povestea Meșterului Manole, pereții închideau, în amestec de var, beton și cărămidă, sudoare de muncă grea, pentruca la capătul unei zile de robotealâ să-și odihnească trupul muncit între patru pereți strâmți și igrasioși.

Amenajau acești oameni grădini și havuzuri în centrul orașului, pentruca la periferiile lor mlaștinile verzi să otrăvească plămânii copiilor mereu palizi, mereu nemâncați și triști.

Pentrucă munca lor era pentru alții și niciodată spornică pentru ei, pentrucă din truda cinstită, dar mizer plătită, oamenii aceștia nu puteau oferi familiilor lor o viață omenească, ei au fost împinși spre marginile orașului în care înfloreau bogățiile și luminile.

In aceste periferii oamenii au adus ce-au putut din civilizația orașului. Și-au făcut prăvălii, magazine pentrucă orașul era destul de departe și comunicația, deloc lesnicioasă.

Cei cari izbuteau să se pricopsească, într'un fel sau altul, își ridicau case mai arătoase, care scoteau în evidență și mai mult mizeria care pleșuvea pe celelalte.

Administrativ, periferiile au fost împărțite în suburbane. Mai mult pentru numărătoarea sufletelor care-și chinuiau viața acolo și trudeau cu munca lor grea.

Școli erau puține și prost frecventate. Statul și guvernele care se perindau la conducerea lui nu aveau interesul să ridice viața celor de aici.

Când, câte un magnat izbutea să obțină pentru suburbane câte un avantaj edilitar, o făcea mai mult pentru interesele lui particulare. Lumina electrică era trasă pentru a-i lumina încăperile unei vile luxoase care sfida bordeele suburbanei, iar restul populației orbăcăia la lumina lămpilor și a opaițelor.

Aceasta era viața în suburbane. Amestec strident între civilizație și primitivism.

Până în ziua când:

Lângă căsuțele mici, porumb și floarea soarelui...

Lucrătoare la „modelaj" la Fabrica de Armături.

Lucrători la „modelaj" la Fabrica de Armături

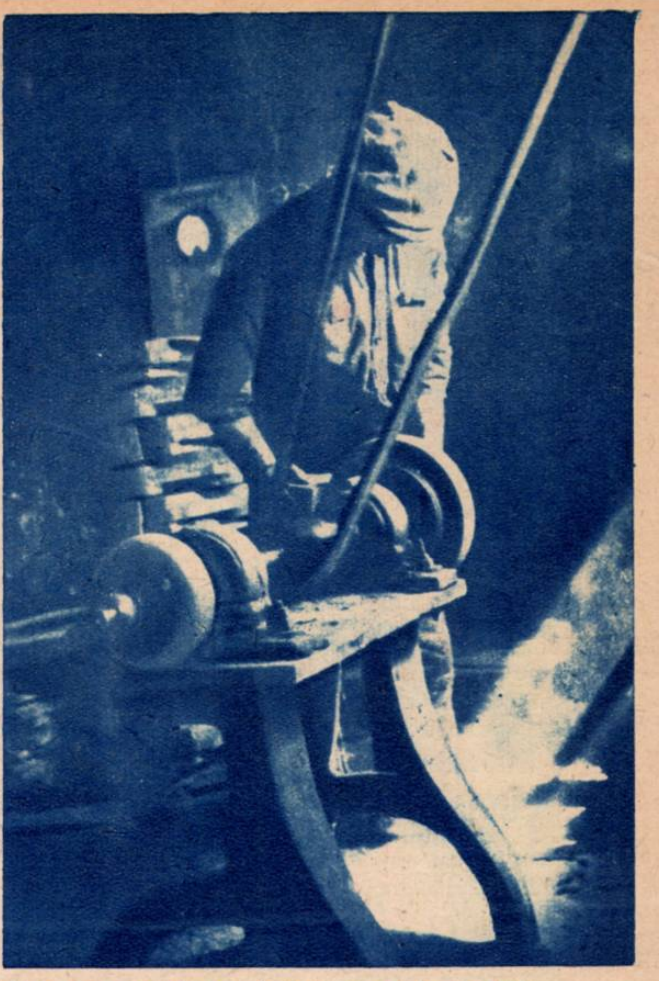

La „Polizor" la fabrica de Armături

S'AU REVĂRSAT LUMINILE ORAȘULUI...

S'au revărsat spre lumea trudită a celor ce muncesc. S'au revărsat spre marginile orașului unde atâta populație trăia în întuneric și mizerie. Și o viață nouă a început să pulseze în cartierele periferice ale orașului și în suburbanele sale. O viață de muncă de reconstrucție. Ferentari, Floreasca, Cotroceni, Militari. Cartiere întregi de populație muncitoare sunt chemate la înflorire.

Efortul uriaș de reconstrucție început de Guvernul Republicii Populare Românești, este în toi. Suburbanele orașului au început să capete alt aspect.

Dealungul acestor suburbane, care înconjoară orașul ca o centură, vom face o serie de incursiuni, împreună cu cititorii noștri.

SUBURBUNA MILITARI

Vom începe astăzi cu comuna Militari.

Am poposit la capătul liniei 14 barat, în acest început de zi de vară. E ora 6 dimineața. Mașinile 13 revarsă, unele după altele, puhoiul de oameni cari se grăbesc spre oraș. Prin halta fostului palat regal, trece o garnitură care adună pe ceferiști.

Comuna Militari, care începe imediat dela „Leul" ar părea că se golește de populație.

Atât e de mare convoiul celor cari iau cu asalt vagoanele tramvaiului 14 barat.

Dar nu este tocmai așa. Fiindcă și dinspre oraș, vagoanele vin destul de pline și lumea care coboară din ele, grăbește spre comună.

Imediat dela „Leul" se deschide în față perspectiva unui bulevard larg, frumos amenajat: „Bulevardul Armatei Poporului".

Numai cine a putut vedea, cu câteva luni în urmă, sutele de voluntari cari deschideau drumul acestui bulevard care leagă Cotrocenii cu comuna Militari își va putea da seama de măreția acestei lucrări.

Pe o lungime de circa 3 kilometri dealungul fostei șosele Bolintin, a fost deschis un bulevard lat de 34 m. De o parte și de alta a pomilor cari aruncă o umbră deasă, se înșiruesc cazărmile regimentelor care se țin lanț unele după altele. Ele au dat de altfel și numele comunei. Fiindcă s'a format în preajma acestor regimente care se aflau la marginea orașului, în Cartierul Cotroceni, a fost numită comuna Militari.

Ea datează din anul 1789, când terenul a fost parcelat și vândut locuitorilor din comunele apropiate: Domnești, Bragadiru, Vârtej, Poienari.

In dosul clădirilor mari ale regimentelor și ale altor fabrici și instituții pe care le adăpostește comuna, se pitulează căsuțe modești, cu gard de uluci, cu porumb și floarea soarelui în grădină și vaca cu lapte care paște pe câmpul care se deschide în dosul casei.

Dealungul șoselei trece apeductul care aduce spre București apa Dâmboviței și totuși fiecare curte și grădină are aici puțul ei, cu roata care se învârtește molcom, c'un scârțâit strident.

Comuna se întinde dealungul șoselei, azi bulevard, din care se deschid lateral și perpendicular pe ea, străzile care au început să fie luate la rând și pavate.

Dela „Leul" până în centrul comunei bulevardul este numit al „Armatei Poporului", iar de aici înainte „Bulevardul Păcii". Intr'adevăr, privind de-alungul său bulevardul larg și frumos pavat, pe care nu încetinește forfota mașinilor și căruțelor și care dă impresia de arteră de mare oraș, deschide perspective de viață nouă, rodnică, de progres și pace.

Faptul că această comună a fost proectată inițial cu tehnicieni, îi dă aspectul de simetrie și înlesnește mersul lucrărilor edilitare.

Interior dela Căminul de zi

Pe aleele Căminului de zi.

Copiii se joacă la „Solar"

ȘANTIERUL A. P. A. C. A.

O pornesc de-alungul bulevardului... După o sută de metri dela începutul lui, îmi apare, deodată, în față, o clădire măreață, înconjurată de schelării, a cărei cărămidă roșie acum se îmbracă.

Pe schelele uriașe sunt agățate uniforme albastre-gri de brigadieri. Pe poarta clădirii își face loc, cântând, o brigadă din aceeași tineri care s'au luat la trântă cu munca.

Înăuntru, pe aleele pietruite, este o forfotă nemaipomenită de mașini și oameni cari sue și coboară, încarcă și descarcă.

Este șantierul A. P. A. C. A. Fabrica în care freamătă munca a 4532 brațe omenești, care centrează în jurul ei o bună parte din activitatea oamenilor din comună.

Fabrica și-a reînceput din plin activitatea, iar în primăvară se va porni la clădirea unei noui aripe, tot așa de măreață ca și prima, pe care au durat-o brațele atâtor voluntari.

Activitatea acestei fabrici a antrenat în muncă chiar și locuitori din satele apropiate.

De-alungul bulevardului întâlnesc șiruri întregi de căruțe, cari fac cărăușie, cu nisip, var, pietriș, spre șantier.

— Incotro? întreb pe un țăran care merge încet, pe lângă căruța încărcată până în vârf cu pietriș.

— La șaniter; cărăm nisip.

— De unde ești? îl mai întreb.

— Din Domnești.

— Lucrezi de mult aici?

(Cont. în pag. [illegible])

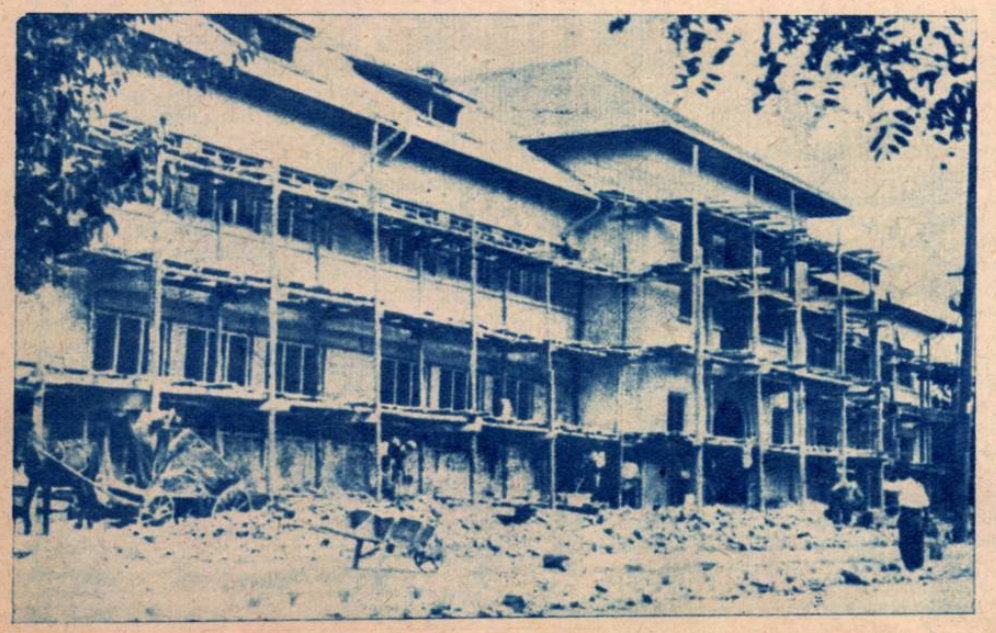

Șantierul A. P. A. C. A.

Lupta pentru

REVISTA „Temps nouveaux" publică sub semnătura ziaristei sovietice V. Vladimirova, articolul pe care-l reproducem mai jos :

In ultima vreme au apărut lucrări numeroase asupra Chinei democratice. Ele au fost scrise de gazetari cari au vizitat regiunile eliberate ale Chinei şi au putut să constate contrastul între situaţia maselor populare din aceste regiuni şi aceia din China Kuomintang-ului. Guvernul Kuomintang a interzis difuzarea cărţilor: „Le défi de la Chine rouge" de Gunther Stain şi „Le tonnerre de Chine" de T. White şi A. Jacoby apărute în U. S. A. şi conţinând o descriere exactă a vieţii în regiunile democratice.

Publicarea lucrării ziaristului american I. Epstein „Revoluţia neterminată în China" a iritat în mod cu totul deosebit autorităţile Kuomintang-ului. Nimic surprinzător. Pe bună dreptate editorul recomandă pe autor ca pe un publicist „mai bun cunoscător al Chinei decât oricare alt scriitor de limbă Engleză '.

I. Epstein a petrecut 30 de ani în China. El a străbătut această ţară în toate direcţiile, în maşină şi pe jos. O admirabilă cunoaştere a limbii chineze i-a permis să studieze din toate punctele de vedere viaţa socială, politică si economică a Chinei, să descopere aspectele cari rămân ascunse ochilor unui străin. Este o lucrare plină de fapte extrase din istoria şi din situaţia actuală a Chinei, de poziţia profund adevărată a unui martor ocular.

Lupta pentru democraţie, care se duce actualmente în China sub conducerea partidului Comunist, este îmbrăţişată de autor sub aspectul său istoric, ca o etapă logică a revoluţiei chinezeşti, o etapă pregătită în tot trecutul Chinei.

El compară economia feudală a Chinei Kuomintangului în plină decadenţă, cu aceia a vieţii economice din regiunile democratice care creşte irezistibil. Această paralelă demonstrează că lupta pentru democraţie este în acelaş timp lupta pentru eliberarea forţelor productive paralizate de regimul feudal.

Această carte desvălue în toată goliciunea ei hidoasa politică economică antipopulară a guvernului Kuomintangu-lui în timpul războiului. In această epocă, guvernul Kuomintangu-lui administra regiunile agricole cele mai bogate şi cele mai evoluate, precum şi toate întreprinderile industriale transferate din oraşele ocupate de către Japonezi. Autorităţile Kuomintangu-lui primeau încontinuu credite americane. Cu toate acestea nimic nu a fost făcut în vederea adaptării vieţii economice a ţării la necesităţile războiului, în vederea desvoltării producţiei industriale şi agricole. In timpul războiului, ca şi astăzi de altfel, s'a observat o pauperizare dezastruoasă a maselor ţărăneşti precum şi o concentrare fără precedent a proprietăţii fonciere în mâinile marilor proprietari, a chiaburilor şi a funcţionarilor superiori.

Autorităţile civile şi militare au majorat sistematic impozitele şi au înmulţit rechiziţiile căsnindu-se să inventeze noi forme de prestaţii. In provincia Honan ţăranii trebuiau să plătească o taxă de fiecare dată când tăiau un porc, când vindeau o vacă sau chiar când uscau fructe pe acoperişul casei. Un general al Kuomintangului, Tang Ngenn-Pouo, fusese însărcinat să apere provincia Honan de japonezi. Dar el nici nu se gândea decât să se îmbogăţească. Ţăranii au compus în onoarea sa două versuri simbolice:

Patru flagele formează nenorocirea Honanului
Inundaţiile, seceta, lăcustele şi Tang Ngenn-Pouo.

Foameteă care loveşte provincii întregi ca o calamitate inevitabilă coseşte milioane de vieţi omeneşti. Numai în provincia Honan trei milioane de locuitori au murit de foame în perioada dintre vara anului 1942 şi primăvara lui 1943.

„Atitudinea grupului guvernamental chinez faţă de propriile sale resurse omeneşti, spune autorul, se caracterizează prin cinism, nepăsare şi o risipă criminală.

12.000.000 de oameni au fost recrutaţi în armata Kuomintangu-lui în timpul perioadei 1937-1944. Aproximativ 3.000.000 au fost ucişi în război. Nici un om nu a fost demobilizat. Şi totuşi Epstein face observaţia, că în 1944 armata nu se compunea decât din 3.000.000 de oameni. 6.000.000 de oameni „dispăruseră". Cum a fost aceasta posibil? Pentru a pricepe, trebuiesc cunoscute metodele de recrutare şi de întreţinere ale armatei Kuomintangu-lui:

„Tinerii aleşi pentru a fi recrutaţi erau ţărani săraci sau arendaşi. In timpul marşurilor lungi către regiunile de staţionare, erau legaţi toţi cu o frânghie ca vitele. Trebuiau să doarmă sub cerul liber şi cu greu li se dădea de mâncare. Recrutorii erau foarte abili în a sustrage banii destinaţi pentru alimente. Şi apoi subalimentarea era considerată ca o bună metodă pentru a menţine oamenii într'o stare de slăbiciune, ca să-le împiedice evadarea. Bolnavii incapabili să ţină rândul la urcuşurile repezi erau torturaţi cu lovituri, desprinşi de ceilalţi tovarăşi şi lăsaţi să meargă pe drum. Din totalitatea recruţilor plecaţi dintr'o regiune nu ajungeau adesea decât cel mult jumătate la locul de adunare".

In timp ce malaria făcea de 10 ori mai multe victime printre soldaţi decât gloanţele japoneze pe frontul râului Sauluan, spune Epstein, ofiţerii înlocuiau chinina cu praf de cretă, medicament rar pe care îl vindeau la târgul negru. Autorul citează un episod la care a fost martor în oraşul Koci-Yianh, sediul Crucii Roşii şi care poate da o idee despre organizarea serviciilor sanitare ale armatei Kuomintangu-lui.

„La poarta spitalului m'am adresat unui soldat care murea de dezinterie. El mi-a povestit că s'a târât până aci singur şi că zăcea în faţa porţii de 3 zile. Un tânăr medic mă lămuri, că acest soldat era un nou recrut şi că el nu putea fi îngrijit la spital. El nu purta încă insignele gradului său şi nu avea în mână foaia de drum, ceeace însemna că armata nu va plăti pentru tratamentul său. Spitalul Municipal nu putea să-l admită pentrucă nu era civil şi pentrucă pe de altă parte nu avea bani. Ori şi cum, declara medicul, nu mai are mult de trăit. Şi era perfect adevărat: câteva ore mai târziu văzui cadavrul său întins la poarta spitalului".

In timp ce poporul sacrifica pentru războiu „forţele, viaţa, averea, şi ultima sa bucată de pâine, spune Epstein, bogăţaşii din sânul sau de la periferia guvernului, constituiau o societate de ajutor mutual a criminalilor privilegiaţi". In timpul călătoriei făcută pe jos dela Honkong la Tciunking în 1940, scriitorul a fost martorul unei întâmplări caracteristice:

Un grup de patrioţi studenţi chinezi reveniţi din Java şi din Malaezia pentru a contribui la lupta împotriva japonezilor în sectorul Tungkiang, provincie a Kuantungului, constată că generalul care comanda sectorul făcea contrabandă. Vindea inamicilor wolfram — o materie primă strategică preţioasă. Studenţii aduseră faptul la cunoştinţa publică. Guvernul dispuse atunci nu arestarea generalului, ci a studenţilor.

In 1942 Statele Unite acordară guvernului Kuomintangului un împrumut de 500 milioane dolari. Kung Hsian Hsi ministrul finanţelor şi unul dintre cei patru magnaţi ai monopolurilor din China, puse deoparte din această sumă 200 milioane de dolari pentru „încurajarea" personalităţilor care îndeplineau „o lucrare dificilă şi periculoasă": comerţul de contrabandă cu inamicul.

Comerţul cu inamicul prospera pe fronturile unde domnea acalmie, spune Epstein. Oamenii mobilizaţi pentru apărarea patriei lor primeau în locul puştilor nişte ciomege şi erau întrebuinţaţi la cărarea dincolo de linia frontului a mărfurilor care aparţineau ofiţerilor-negustori. Alţii erau însărcinaţi cu clădirea caselor luxoase pentru generalii, cari îşi investeau câştigurile pe care le aveau depe urma contrabandei, în achiziţionări de ferme, devenind astfel şi mari proprietari funciari.

Autorul întrebând într'o zi pe viceministrul finanţelor Chinei, de care ajutorare din America are mai ales nevoe ţara, primi răspunsul: „Maşini mai mari, de mai bună calitate şi mai rapide pentru tipărirea biletelor de bancă". Fraza aceasta rezumă toată filozofia economică a conducătorilor Kuomintangului. Capitalul monopolist chinez s'a amalgamat în asemenea măsură cu guvernul, spune Epstein, încât magnaţii finanţei pot spune cu drept cuvânt: Statul suntem noi! Ei îşi au profiturile lor în politica de inflaţie, iar interesele ţării sunt sacrificate pentru îmbogăţirea acestor speculanţi. Ei au avantajul de a servi în calitate de „compradores" monopolurile străine. Ei paralizează şi frânează progresul industriei naţionale.

Se înţelege prin urmare dece îşi propune democraţia chineză mai ales suprimarea regimului feudal la ţară, de a realiza reforma agrară şi mai mult de a distruge stăpânirea capitalului monopolist şi de a asigura protecţia industriei şi a comerţului naţional. Ţelurile acestea corespund intereselor vitale ale marilor mase ţărăneşti şi muncitoreşti, ca şi ale burgheziei chineze şi mijlocii.

Aducând fapte în sprijinul susţinerilor sale, autorul arată imensa însemnătate pentru cauza progresului, a reformelor democratice realizate în regiunile eliberate. Aci, întreaga populaţie, fără deosebire de sex, naţionalitate, de avere sau profesiune, ia parte la alegerea organelor puterii de toate gradele. Autorul constată :

Revoluţia care a fost făcută în această ordine de idei va fi înţeleasă, dacă se ştie că Sun Fo, unul dintre principalii leaderi ai Kuomintangului, reproşa în 1944 propriului său partid, că în toate ţinuturile Chinei controlate de acest partid, nu exista nici un funcţionar ales, în nici un grad al ierarhiei administrative. Iar astăzi situaţia este aceeaş.

In China Kuomintangului opera politică este mânuită de un guvern birocratic, care veghează asupra intereselor unui pumn de privilegiaţi, în timp ce în regiunile democratice „puterea a trecut în mâinile poporului şi este exercitată în conformitate cu intere-

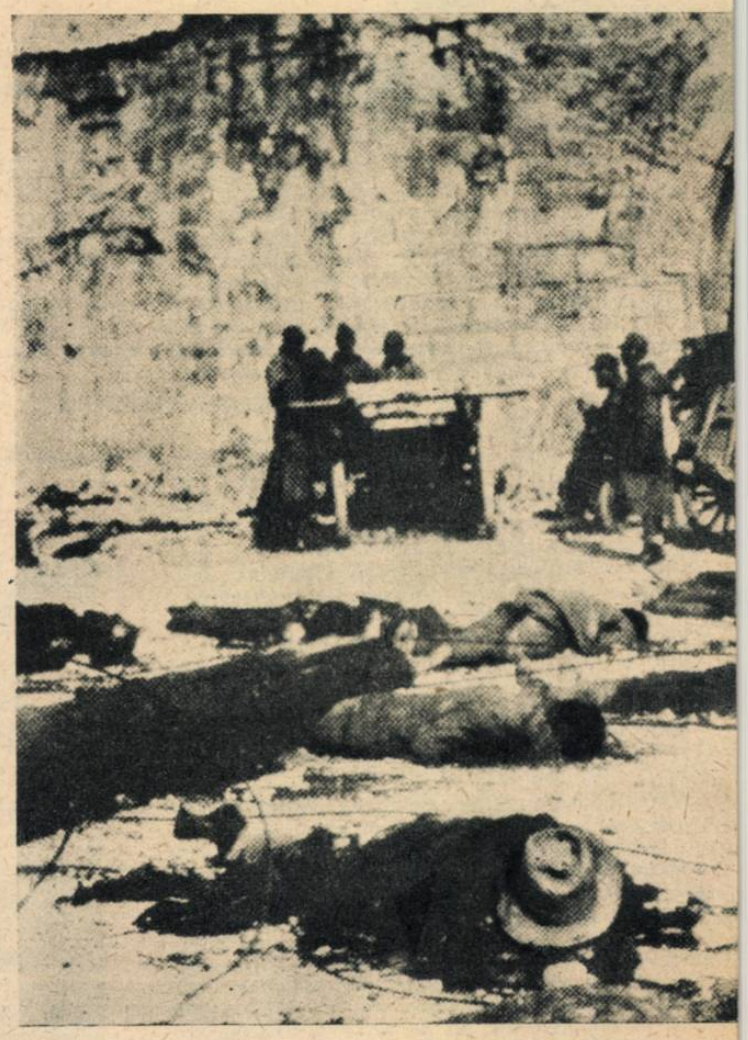

sele sale". Contruntarea situaţiei care există în China Kuomintangului cu aceea care se vede în regiunile eliberate îl face pe autor să conchidă:

Apărarea intereselor ţăranilor este cu neputinţă sub stăpânirea Kuomintangului. Cu sistemul stabilit în regiunile eliberate, este cu neputinţă să se facă abstracţie de interesele ţăranilor.

E ceeace face forţa democraţiei chineze. Regiunile eliberate supuse dublului blocus al Kuomintangului şi al japonezilor şi lipsite de orice ajutor din afară, au ştiut cu toate acestea să-şi mărească producţia agricolă, artizanală şi industrială. Incă din 1943, spune Epstein, populaţia regiunilor acestea era cu mult mai bine aprovizionată decât în 1939 (anul în care a început blocusul Kuomintangului) şi avea un nivel de trai superior aceluia al regiunilor din dosul Kuomintangului.

Acesta era înainte de toate un rezultat al reformei agrare. Pentru a nu compromite unitatea frontului antijaponez, în regiunile eliberate nu au fost făcute în timpul războiului confiscări de pământuri ale marilor proprietari, în afara domeniilor trădătorilor de ţară. Totuşi, reducerea arendelor şi dobinzilor împrumuturilor, reglementarea sistemului arendelor pe baza contractelor standardizate, reducerea şi unificarea impozitelor, acordarea de împrumuturi şi instrumente agricole ţăranilor, toate acestea au uşurat în mare măsură sarcinile populaţiei rurale. Un alt factor însemnat a fost răspândirea sistemului de într'ajutorare cu muncă, adică a grupării benevole a mâinii de lucru, a vitelor şi a instrumentelor agricole pentru sezonul muncilor, fără suprimarea proprietăţii individuale a loturilor,

Rezultatul, spune autorul, a fost că numărul oamenilor activi creştea cu câteva sute de mii, în timp ce acela al consumatorilor rămânea acelaş.

Faptul care a mai contribuit la desvoltarea vieţii economice a regiunilor eliberate, a fost contribuţia tuturor păturilor populaţiei şi ale armatei la munca productivă.

democrație în China

In toate regiunile eliberate, garnizoanele, administrațiile publice și școlile, primiseră ordinul de a produce cea mai mare cantitate posibilă de produse aiimentare și vestimentare. Fiecare grup avu la dispoziția sa un lot de pământ părăsit, pe care țăranii nu-l putuseră lucra, avându-se în vedere insuficiența resurselor lor economice. Fiecare ofițer, soldat, funcționar, institutor și student, erau obligați să consacre cel puțin două ore în fiecare zi la munca de defrișare sau la cultivarea loturilor respective, fie în alte forme ale muncii productive. Fiecare unitate trebuia să producă întreaga cantitate de legume de care avea nevoie, o parte din cerealele și carnea, ca și bumbacul care urma apoi să fie tors, țesut, transformat în haine de personalul unității și de familii.

Rezultatele tuturor acestor eforturi nu au întârziat să se manifesteze. După mărturia autorului, ele au schimbat cu totul aspectul regiunilor eliberate.

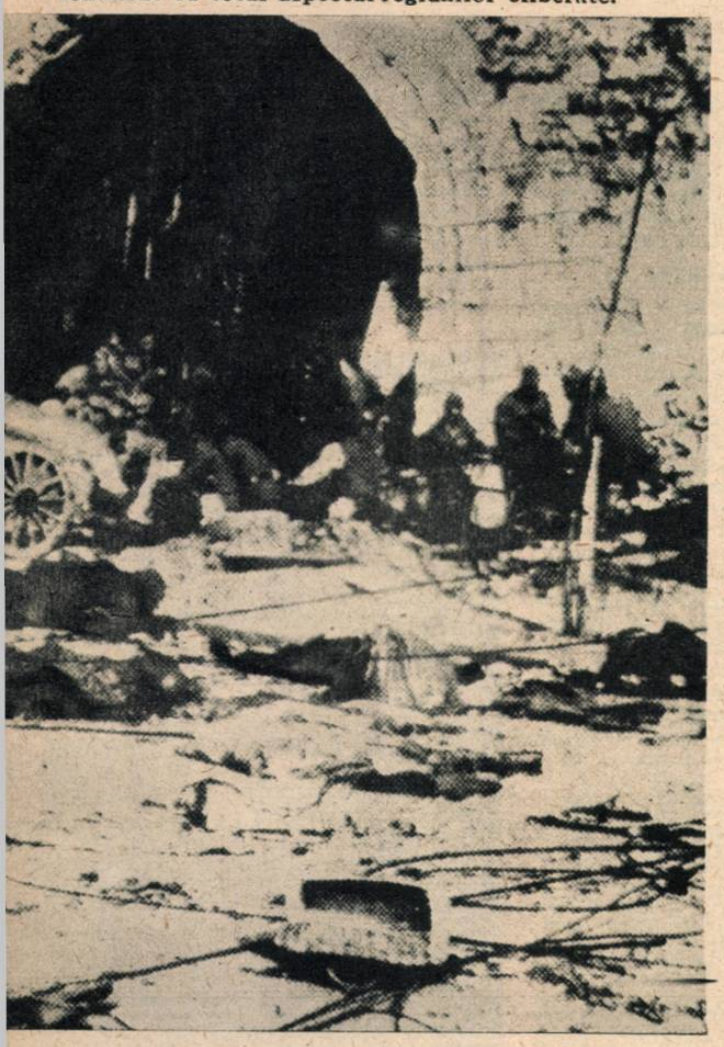

Cerșetorii foiesc în China. Dar în cele cinci luni pe care le-am petrecut în regiunea-frontieră și în regiunile eliberate, unde am parcurs o mie de mile, străbătând poate o sută de orașe și de sate, nu am văzut nici un cerșetor... Schimbările acestea exterioare corespund schimbărilor adânci, care s'au produs în societatea rurală.

Autorul a consacrat numeroase pagini armatei de eliberare națională, diriguită de comuniștii chinezi. Armata aceasta și-a câștigat dragostea și stima poporului nu numai prin lupta eroică pentru independența țării, dar și prin purtarea ei dreaptă față de populație și prin ajutorul dat locuitorilor. Codul acestei armate sună astfel :

Nici-o rechiziție. Plătiți o sumă echitabilă pentru tot ceeace cumpărați, înapoiați tot ceeace împrumutați. Evitați să murdăriți satele.

Autorul citează cuvintele unuia dintre conducătorii cei mai iluștri ai armatei de eliberare, Nie-Yung-Ceng:

Suntem mândri de a nu fi primit să fim datornicii populației. Ajutorul mereu mai mare pe care l-am dat țăranilor, a contribuit în mare măsură la izbânzile noastre. In regiunile devastate, fiecare unitate dădea hrană țăranilor, împărțind cu ei rațiile. In răstimpul operațiilor militare active, soldații dădeau o mână de ajutor țăranilor la muncile agricole, fără a pretinde nici o plată... Pe măsură ce treceau anii, armata și poporul deveneau un tot unitar, deoarece ei suferiau de aceleași rele. Urau pe acelaș dușman, pe care erau ferm hotărâți să-l isgonească.

Autorul arată în mod amănunțit, cum în tot cursul celor opt ani de război, forțele armate din regiunile democratice chineze — armata regulată și detașamentele de partizani și milițiile populare organizate de aceasta — au rezistat iureșului grosului forțelor nipone și ale guvernelor fantoșe create de japonezi; mai arată cum forțele acestea au dus necontenite operațiuni ofensive smulgând mereu alte teritorii forțelor de ocupație nipone și prilejuind inamicului pierderi grele. In timpul războiului, regiunile eliberate s'au aflat în situații extrem de defavorabile, și cu toate acestea autorul declară:

ele (regiunile N. T.) nu au cunoscut un regres, ca în China Kuomintangului, ci o desvoltare necontenită; nu înfrângeri, ci multiple victorii, ce este drept nu totdeauna însemnate; nu retrageri ci operații ofensive continue; nu pierderi succesive de teritorii ci cuceriri de teritorii care fuseseră ocupate de japonezi.

Autorul denunță cu vehemență fondul reacționar al regimului Kuomintangului. In timp ce existența națională a Chinei era în pericol de moarte, scrie el, Kuomintangul nu avea decât o singură grijă: „Să sdrobească tot ce ar fi putut să-i amenințe în viitor monopolul, fără să se gândească la consecințele pe care acest fapt îl putea avea asupra operațiunilor de război". In perioada cea mai grea a războiului împotriva Japoniei, în 1939, reacționarii chinezi începură să atâțe din nou războiul civil. Cuvântul lor de ordine era: „E mai bine să cedăm teritorii japonezilor decât comuniștilor"

Epstein aduce un omagiu rolului jucat de partidul comunist chinez în lupta pentru unitatea națională și în organizarea rezistenței poporului de sub inamic. In timpul „perioadei de calmare" forțele democratice încadrate de comuniști nu au admis unirea cu Japonia; ele au obligat guvernul să reziste imperialismului japonez. In timpul războiului, aceleași forțe au împiedicat capitularea și compromisul cu Japonia. Și ele continuă și astăzi să apere independența națională și libertatea Chinei.

Lupta democrației chineze este îndreptată împotriva forțelor interesate să perpetueze starea de înapoiere a acestei țări. In felul acesta revoluția chineză este, prin însăși caracterul ei, totodată antifeudală și antiimperialistă.

Analizând pas cu pas istoria invaziilor imperialiste în China, autorul arată că ajutorul acordat de imperialiști reacțiunii pentru a sugruma mișcarea de eliberare a poporului chinez, era plătit cu „concesiuni făcute în paguba suveranității sale naționale și prin ipotecarea viitorului Chinei". El insistă mai ales asupra rolului Statelor Unite și lămurește o legendă întreținută de agenții imperialismului american. Nu afirmă ei oare că Statele Unite nu au nici un fel de amestec în spolierea colonială a Chinei? Autorul amintește că în ajunul primului război mondial, pentru a-și consolida poziția economică în Manciuria, Washington-ul s'a umilit până la a trata cu Japonia, să susție împotriva mișcării democratice a lui Sun Yat Sen, monarhia putredă manciuriană.

„Caracterul ajutorului american dat reacțiunii chineze nu s'a mai schimbat de atunci, iar ajutorul acesta a tins totdeauna să asigure Statelor Unite concesiunile făgăduite", spune autorul. Și el invocă în sprijinu fapte istorice ca : participarea Statelor Unite la sdrobirea revoluției din 1925-1927; ajutorul dat Kuomintangului în timpul războiului civil din 1927-1937; politica lor de ajurorare unilaterală a armatelor Kuomintangului în timpul războiului împotriva Japoniei și în fine toată politica făcută în China de Statele Unite după cel de al doilea război mondial.

Dece au favorizat puterile occidentale invazia niponă în China? El autodesvăluie adevărata cauză a acestei atitudini în capitolele intitulate : „Epoca de liniștire în China" și „Cum a dăunat Münchenul Chinei". Intenția era ca Japonia să fie lansată împotriva Uniunii Sovietice, deturnând-o totodată dela „sferele de influență" ale puterilor occidentale în China. Muenchen, „perioada aceasta de trădare și idioțenie" cum este calificată de Epstein, a dat impuls continuării agresiunei nipone în China, ba mai mult i-a împins pe reacționarii chinezi să saboteze pactul de unire cu democrația chineză.

Autorul citează fapte numeroase arătând amploarea asistenței militare, economice și financiare a Statelor Unite, acordate reacțiunei chineze, ajutor plătit în schimb „cu privilegii care indignau întreaga Chină". Autorul ajunge la concluzia că politica americană în China vizează să înlăture suveranitatea națională a acestei țări; căci această politică tinde la colonizarea Chinei pentru a face din ea o bază strategică a Statelor Unite.

Statele Unite, spune Epstein, devenite prima putere a Pacificului, vor să dicteze altor țări felul lor de viață și preferințele lor. Cui trebue să-i servească drept bastion strategic și unde trebue să cumpere mărfurile lor.

Autorul opune politicei ferme de pace a Uniunii Sovietice, politica Statelor Unite, ostilă intereselor pacifice ale Extremului Orient. Uniunea Sovietică este singura mare putere care în relațiile sale cu China, pornește dela principiul egalității și respectului reciproc al suveranității naționale. El analizează în amănunt tratatul de amiciție Chino-Sovietic, scoate în evidență importanța sa pentru menținerea păcii în Extremul Orient și subliniază contrastul viu între aceste tratate și tratatele inegale semnate între China și Statele Unite.

Uniunea Sovietică a eliberat Manciuria după aproape 15 ani de sclavie. Dela o zi la alta a înlăturat administrațiile fantomă. Recunoscând fără rezerve dreptul gevernământului central de a administra aceasta regiune, nu a împiedicat acțiunea poporului, după eliberare. Armata sa a fost în întregime evacuată, după ce de două ori și-a amânat plecarea la cererea lui Ciang Kai Shek, oricât de ciudat ar părea aceasta. Ciang Kai Shek dorea ca armata roșie să nu se mărginească să transmită administratorilor săi orașele pe care le controla—ceeace a făcut— dar ca ea să dezarmeze și să paralizeze formațiile populare de partizani în toată Manciuria. Armata Roșie a refuzat să execute această ultimă misiune care nu o privea după părerea sa... Poporul Manciurian este recunoscător armatei Roșii de a fi isgonit pe japonezi și de a nu fi predat în retragere marilor proprietari funciari și aristocrației feudale, poporul cu mâinile și picioarele legate.

Popoarele Asiei se simt atrase către Uniunea Sovietică, remarcă Epstein, pentrucă ea apără principiile de egalitate a raselor și pentrucă politica sa în Extremul Orient este cu totul opusă politicii coloniale a Angliei și Statelor Unite.

Autorul este ferm convins că nici un ajutor din afară, dat reacțiunii feudale din China, nu va putea împiedica desvoltarea revoluției chineze.

In ceeace privește China, spune el, nu se va reîntoarce niciodată la trecut. Deacum înainte este cu neputință să sdrobești China. Poporul său a făcut progrese prea mari, pentru a mai putea fi dat înapoi, și aceasta oricare ar fi încercările care-l mai așteaptă.

Lupta pentru democrație în China, are o însemnătate uriașă, nu numai pentru destinele unui popor de aproape o jumătate miliard de oameni. „Democrația chineză, declară Epstein, a făurit cheia programului pentru numeroase țări și popoare". Ea constitue un exemplu pentru „distrugerea gheții feudale" care paralizează progresul întregii Asii.

de V. VLADIMIROVA

Cronica evenimentelor externe

(Urmare din pag 2)

d. Bernadotte morțiș să-i împace pe evrei cu arabi, când după toate datele războiul din Palestina are mai degrabă aspectul unui război colonial anglo-american, ale cărui victime sunt tocmai acela pe care mediatorul susține că vrea să-i împace? Este evident că fără poftele de cotropire și jaf ale societăților petrolifere anglo-americane, conflictul evreo-arab nici n'ar fi existat. Situația din Palestina constituie un exemplu elocvent al luptei subterane duse de cele două puteri imperialiste, care își zic aliate. Statele Unite în efortul de a elimina Anglia din toate pozițiile pe care le deține în Orientul apropiat oscilează între cele două tabere în luptă, nedeslipindu-și însă ochii dela sursele de petrol care nu sunt încă total în posesia lor.

Revista „The Nation" publică un comentar în care spune:

„Statele Unite ale căror interese sunt enorme și mereu în creștere în Orientul Mijlociu, ar dori să vadă Anglia, în mod special, că-i folosește drept agent. Noi ne străduim să majorăm Marea Britanie în întregul ținut și jucăm la rândul nostru rolul predominant pe care-l mai joacă ei. Britanicii își dau seama de acest lucru și rezistă. Ei își apără artera vitală a imperiului și nu vor să renunțe la interesele lor din Palestina în favoarea americanilor".

Iată o difiniție exactă a războiului din Palestina, făcută chiar de americani. Imperialismul englez își apără cu înverșunare sursele de venituri și pozițiile strategice atât de însemnate pentru el, față de imperialismul american care tinde să-și lărgească bazele, doborându-și partenerul.

Și în toate aceste contradicții, în acest conflict de forțe, niciunul nu se interesează de soarta popoarelor Orientului apropiat, jefuite de bunurile propriilor lor țări.

AL. CALISTRAT

REALITATEA ILUSTRATĂ

CUPON CU 50% REDUCERE

VALABIL NUMAI IN SĂPTĂMÂNA DELA
22. VII. — 29. VII 1948

DETAȘAȚI ACEST CUPON ȘI PREZENTAȚI-L LA CASSĂ

60.000

MASIVUL SLĂNIC ASIGURĂ CONSUMUL DE SARE PENTRU ...60 MII DE ANI

REPUBLICA Populară Română are numeroase bogăţii miniere, printre care zăcămintele de sare ocupă un loc de frunte. Pe baza cercetărilor şi studiilor geologice, specialiştii au stabilit că există la noi circa 200 masive de sare, dintre care numai 11 sunt în exploatare şi anume:

Masivul de la *Slănic*, jud. Prahova, cu o rezervă de circa 12 miliarde tone sare; *Praid* (Odorhei) cu 950 milioane tone; *Turda* (Turda) cu 850 milioane tone; *Ocna Dej* (Someş) cu 800 milioane tone; *Ocnele Mari* (Vâlcea) cu 330 milioane tone; *Tg. Ocna* (Bacău) cu 264 milioane tone; *Ocna Sibiului* (Sibiu) cu 137 milioane tone; *Uioara* (Alba) cu 100 milioane tone; *Ocna Sugatag* (Maramureş) cu 25 milioane tone; *Cosciu* (Maramureş) cu 22 milioane tone; şi *Cacica* (Câmpulung) cu 11.300.000 tone, ceea ce reprezintă o rezervă totală în exploatare de 15 miliarde 489 milioane şi 300 mii tone sare.

Din cifrele înşirate mai sus, reese că masivul de la Slănic este cel mai important şi de care ne vom ocupa în reportajul de faţă.

SCURT ISTORIC

Specialiştii autorizaţi cred că masivul de la Slănic este fundul unui golf, care ar fi existat cu multe mii de ani în urmă. Golful, cu timpul n'a mai comunicat cu marea, iar apa s'a evaporat treptat şi sarea s'a depus în stare aproape pură, dând naştere la acest masiv.

S'au făcut numeroase sondaje stabilindu-se dimensiunile probabile ale zăcământului la 5 km. axa mare şi 2 km. axa mică, iar mai târziu, după o serie de studii, s'a ajuns la concluzia că masivul se prelungeşte cu încă 3—4 km. spre Nord-Est, ceea ce dă o suprafaţă de 16—18 km. patraţi. In adâncime, zăcământul de sare merge până la 500-600 m.

Deasupra masivului se află pământ arabil într'un strat gros de 30-40 cm., după care urmează stratul protector de argilă de 7 m., care în decursul milenar a apărat sarea contra infiltraţiunilor. Intre argilă şi sare se află un strat de grezie.

Masivul de sare de aci, în unele locuri a ieşit chiar la suprafaţă, încât n'a mai fost nevoie de studii ştiinţifice prea complicate pentru descoperirea lui, ceea ce este de o importanţă deosebită, fiindcă exploatarea s'a putut face şi în timpurile străvechi.

Sunt urme care dovedesc că masivul Slănic era în exploatare în jurul anului 1420. Pe atunci, ca şi până către sfârşitul secolului trecut, sistemul de exploatare era cel în formă de clopot. Pe măsură ce exploatarea înainta, baza clopotului se lărgea şi se mergea în adâncime atât cât se putea face extracţia cu ajutorul tamburului de lemn, denumit crivacul şi care era acţionat de cai.

Asemenea exploatări găsim la *Baia-Verde* situată la Sud de actuala exploatare; la *Sistematica* situată la Vest de valea Slănicului şi spre Sud-Vest de instalaţiile actuale şi la *Baia Baciului* situată la Nord de Sistematica.

Cea mai interesantă dintre vechile exploatări este Baia Baciului, de unde sarea se extrăgea şi în jurul anului 1500. Actualmente este părăsită. In decursul veacurilor mina s'a prăbuşit

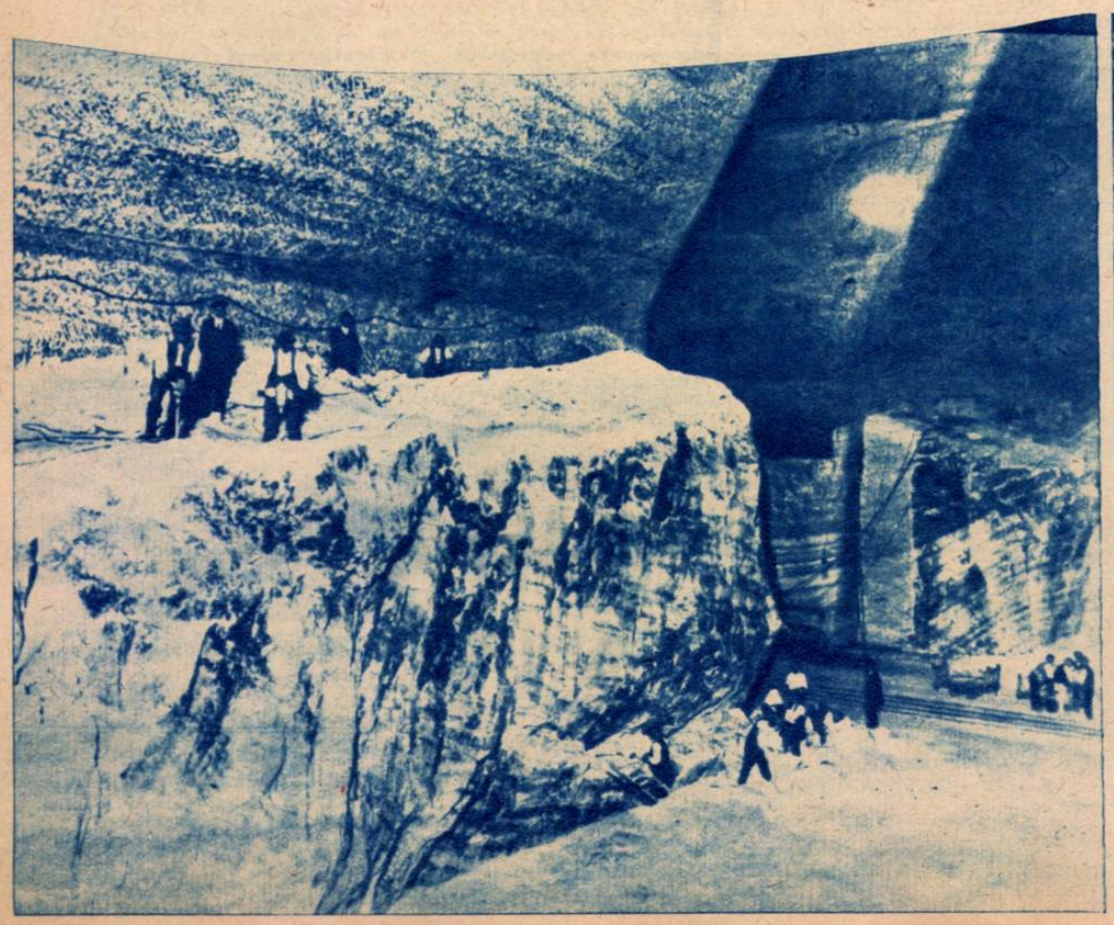

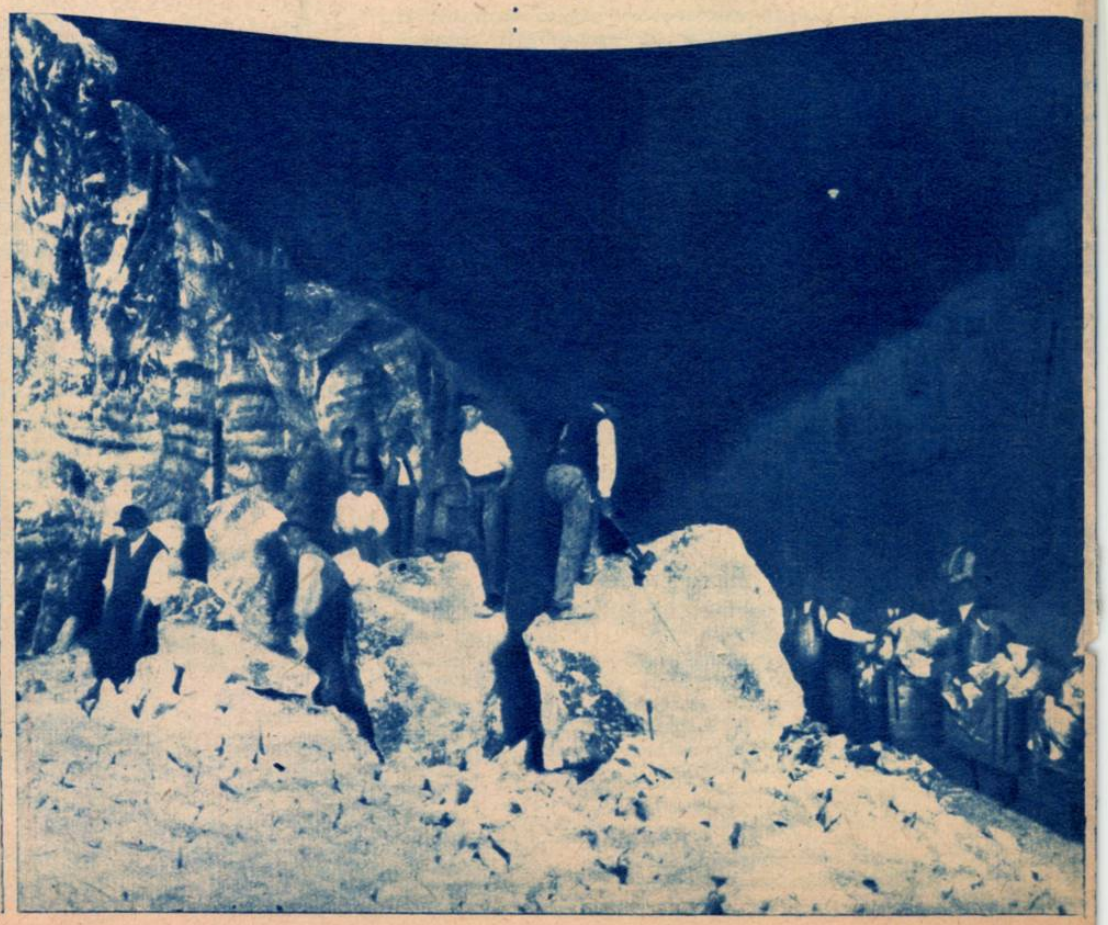

...de ani

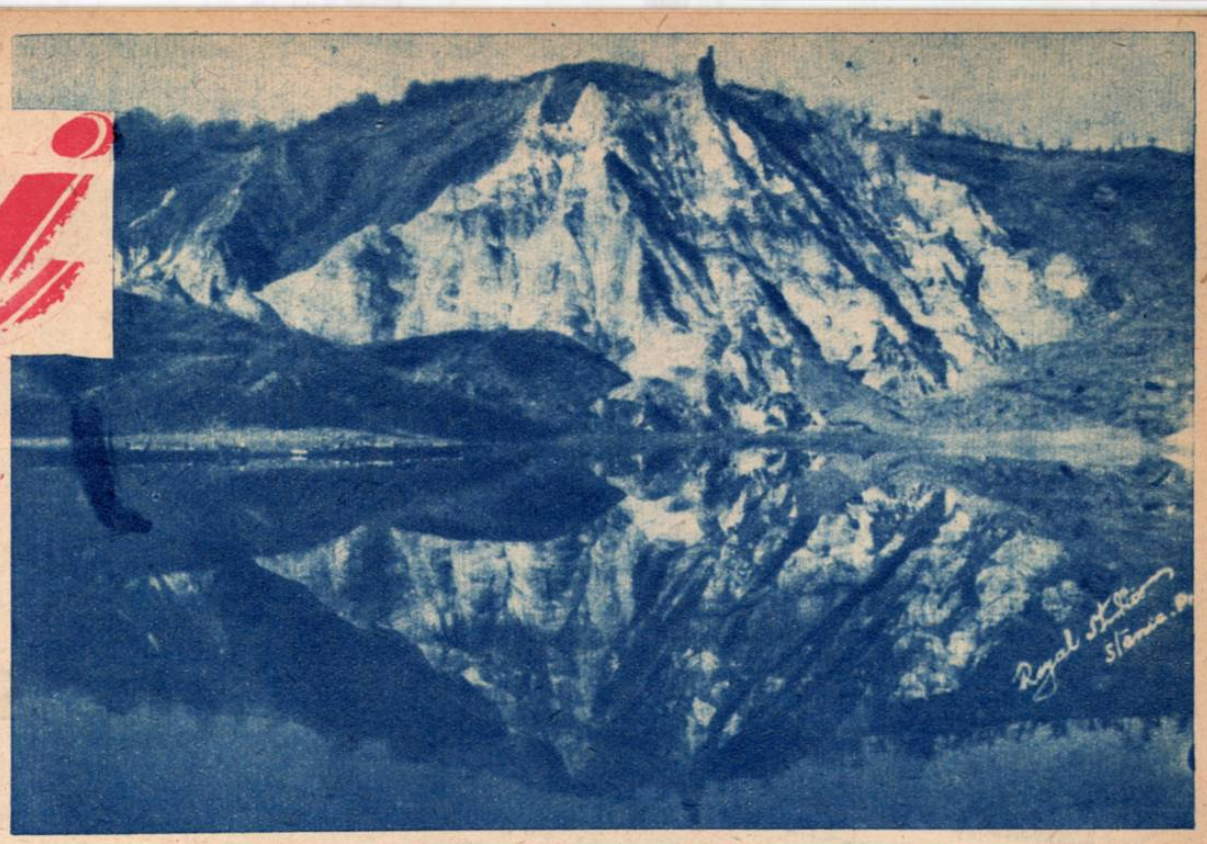

și prin deschizătura de deasupra, apa de ploaie a pătruns înlăuntru, formând un lac sărat, adânc de peste 50 m.

DELA VOEVOZI LA STAT

La început salinele erau în proprietatea voevozilor, iar exploatarea se făcea cu lucrători neplătiți, care munceau din greu 5-6 zile pentru voevod și numai produsul unei zile era al lor.

Insă, după revoluția lui Tudor Vladimirescu, salinele, au trecut în proprietatea Statului.

Până în anul 1892, la salinele Slănic, erau utilizați deținuții, dar de atunci s'a renunțat la munca lor, pe care nu se putea conta.

In vederea respectării contractelor încheiate cu străinătatea, în mină a început să fie utilizată numai mâna de lucru plătită. Sistem care este în vigoare și astăzi, însă, care a fost îmbunătățit mult, prin măsurile și legiuirile regimului democrat din Republica Populară Română.

O VIZITA IN MINĂ

Ca să pătrunzi în mina Slănic, (care este cea mai mare din Europa, mai mare decât Wieliezka din Polonia), folosești unul din cele două lifturi, care merge cu o viteză de 3 m. pe secundă, cu persoane și cu 7 m. pe secundă când sunt încărcate cu 2000 kgr. sare.

Intr'un minut te coborî la 180 m. adâncime, unde se află actuala exploatare. In coborîre treci pe lângă vechea exploatare, astăzi părăsită și ale cărei galerii servesc drept magazie.

Intre exploatarea veche și cea actuală este un strat gros de sare de 30 m.

Coborând din lift, la 180 m. adâncime, în față, ți-se deschid mari bulevarde, în număr de 14 în lungime totală de $2^1/_2$ km. Aceste galerii-bulevarde „ultra moderne" cu deschizătura de 10 m., iar pereții înclinați de 60 grade. Se poate merge în adâncimea unei galerii, până ce câmpul de exploatare ajunge la 36 m,. ceea ce revine la înălțimea de 70-80 m. Actualele galerii au înălțimea de 14-16 m.

Pentru a se asigura securitatea minierilor, galeriile au balcoane, de unde săptămânal, se încearcă pereții, prin lovituri de ciocan. O lovitură surdă, trădează că au intervenit fisuri din cauza gazului metan, care este inclus în masivul sării, în care caz se fac lucrări de asigurare.

Astăzi, exploatarea se face mecanic, întrebuințându-se haveuze, perforatoare și explozivi.

...PENTRU 60 MII DE ANI

După cum am arătat la început, masivul Slănic are o rezervă de sare de circa 12 miliarde tone, care poate să asigure consumul intern și exportul în țările balcanice, pe o perioadă nu mai mică de ...60 mii de ani.

Producția actuală este de 120 mii tone anual, iar producția maximă posibilă este de 300 mii tone anual.

De la Slănic se extrag următoarele calități de sare: sare formală și bolovani (în blocuri de 20-50 kgr.) sare măcinată lux, sare măcinată fin, sare măcinată uruială și sare industrială.

Cu prilejul exploatării s'au găsit fosile de lemn carbonizat, care dovedesc că sarea este de origine sedimentară, spre deosebire de susținerile unor geologi cari spun că ar fi de origine vulcanică.

MUNCITORII

La Slănic, sistemul de muncă este în acord, lucrându se cu două schimburi, împărțite în echipe de 5-6 oameni. Lucrătorii de aci au o cantină, unde pot lua o masă consistentă în schimbul sumei de 20 lei de persoană.

Pe lângă salina Slănic se află o moară modernă de sare anexată la o fabrică de împachetat, care are o capacitate de 200 tone în 8 ore, putând produce toate sorturile la sare și unde totul se face mecanic.

INSTALAȚII DE IODARE

După cum se știe, în țară sunt regiuni gușogene, care cuprind următoarele județe: Argeș, Muscel, Dâmbovița, Prahova, Râmnicul Sărat, Buzău, Piatra Neamț, Hunedoara, Trei Scaune, Făgăraș și Brașov. Gușa este o boală cu urmări grave. Singurul tratament eficace constă în consumul zilnic de sare iodată pusă în alimente.

Prin tratamentul cu sare iodată, starea celor care au gușă se ameliorează, iar la generațiile viitoare, gușa dispare.

In cadrul campaniei sanitare întreprinsă de regimul democrației populare de la noi, s'au făcut cercetări, găsindu-se un nou sistem de iodare. La Slănic s'au construit și instalațiile necesare. Iodura de potasiu se pulverizează în masa sării măcinată, pe o bandă fără sfârșit. Dozajul este de 30 miligrame iodură de potasiu la un kgr. sare de bucătărie.

Datorită acestui sistem, consumatorii nici nu își dau seamă că li-se aplică un tratament antigușogen. Mulți dintre noi, poate consumăm chiar zilnic sare iodată, fără să știm.

La Slănic se produc 43 mii tone pe an sare iodată, care acoperă consumul regiunilor gușogene.

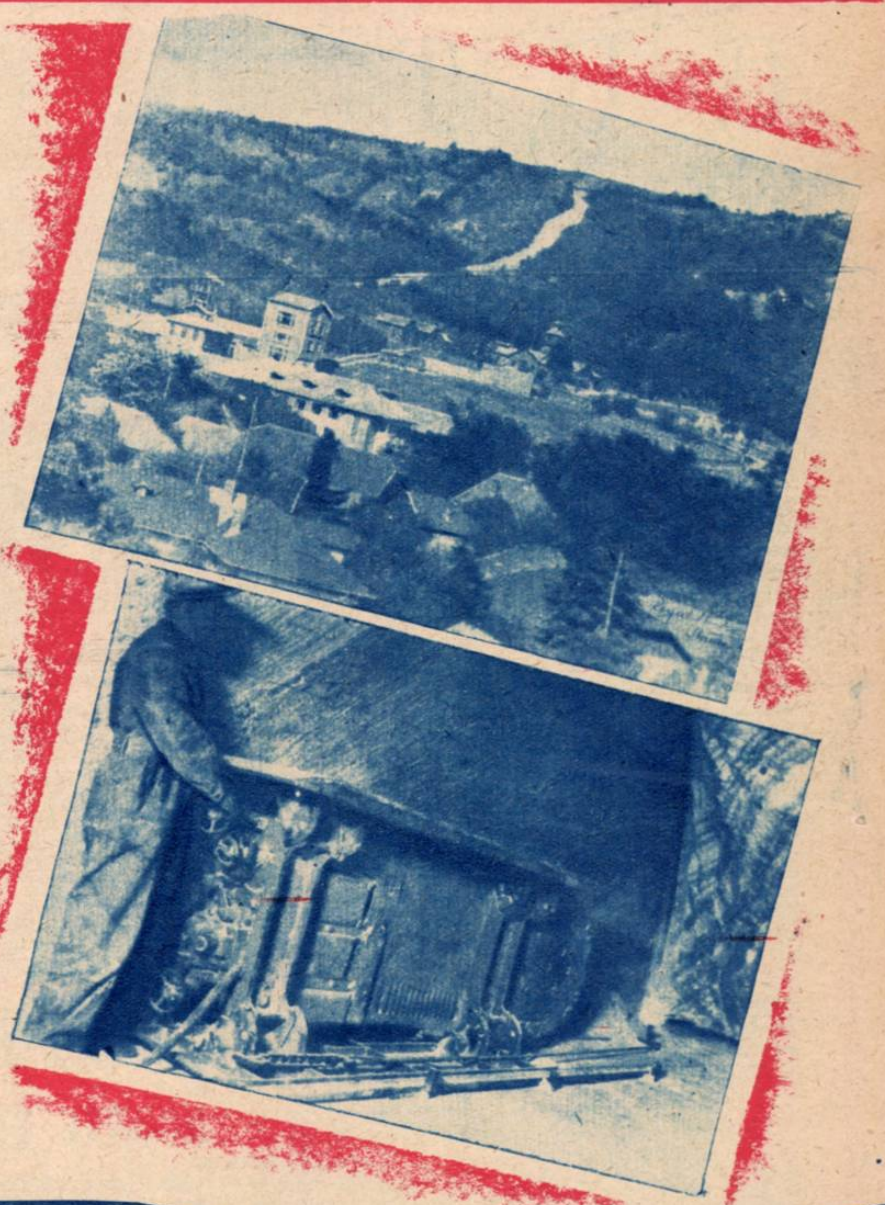

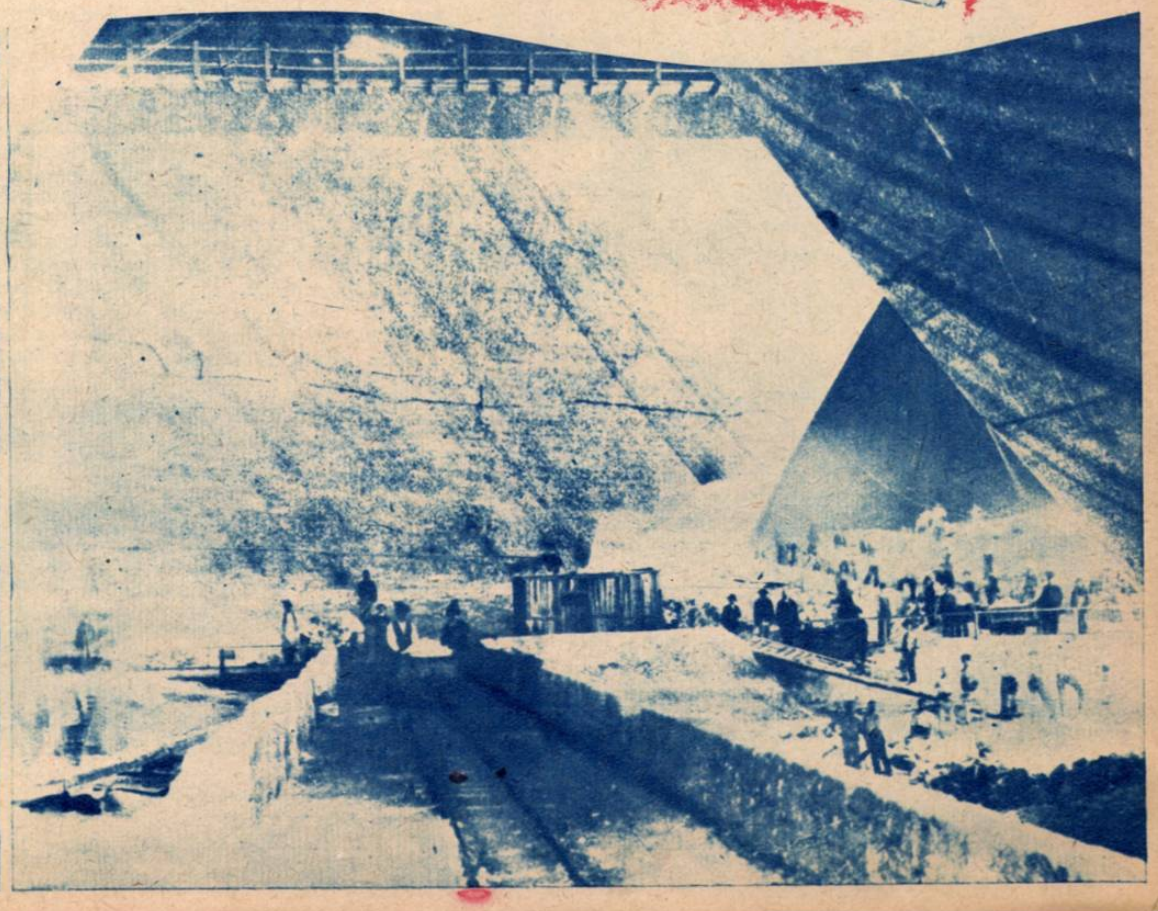

EVENIMENTELE SPORTIVE ALE SĂPTĂMÂNII

Sosirea la 80 m. fete, în Cupa Unității Tineretului (Ilfov)

C. U. T.

IN FAZELE FINALE

AU trecut cinci săptămâni dela începerea variatelor manifestații sportive încadrate în uriașa competiție — cea mai mare pe care a cunoscut-o istoria sportului în țara noastră, ca și în țările înconjurătoare din Balcani — „Cupa Unității Tineretului".

Intrecerea a ajuns acum într'una din fazele finale. Săptămâna trecută s'au desfășurat finalele județene ale competiției, relevând participarea largă a tineretului de toate categoriile, interesul din ce în ce mai crescând al publicului și o serie nesfârșită de elemente promițătoare, care vor fi fruntașii de mâine ai sportului românesc. Mai presus de toate însă, C. U. T. a fost un admirabil stimulent pentru un mare număr de tineri, care nu au avut prilejul să-și verifice aplicațiile pentru practica anumitor ramuri sportive.

Prin C. U. T. s'a realizat o mare propagandă pentru sport, care va mări simțitor cadrele tineretului care va activa efectiv în diferitele ramuri sportive; de altă parte, au fost evidențiate un mare număr de elemente înarmate cu calități certe și cu un real talent.

La București, doi ostași care au concurat pentru prima oară într'o probă publică, au sărit în lungime peste 6 metri; alt ostaș, I. Băeșiu, a sărit 1,65 m. în înălțime. Foarte

Săritura în lungime (C. U. T.-Ilfov)

mulți tineri au alergat suta de metri în jurul lui 11,4 secunde, — ceeace dovedește aplicația tineretului nostru pentru sprint.

In viitoarele faze finale ale C. U. T. vom asista desigur la manifestări de mare valoare sportivă și morală.

FESTIVALUL DELA MACABI
Defilează secția feminină a polisportivei grupări din Dudești

SCURTE ȘTIRI

● Ilsa a rămas leader în campionatul național de polo pe apă și după etapa de Duminică, în care s'au jucat partidele: RATA-C. F. R. B. 3-1 și Ferar-Libertatea 6-1.

● La Brașov, Arsenal din Sibiu a învins 11 Iuniel(Româno-Americana) din Ploești, cu 6-6, în finala cupei R. P. R. la handball.

● C. F. R.-Galați a câștigat ediția 1948 a „Ceferiadei", la football, învingând în finală C. F. R.-T.-Severin, cu 2-0 (1-0).

● Echipele din divizia A. de football Rata și C. S. M. M. s'au întâlnit la Mediaș și au terminat la egalitate: 3—3.

● Franța a învins la atletism Belgia cu 100 la 65 și (în aceeași zi) Elveția cu 94-61.

● Echipa națională de box amator a învins echipa Bucureștilor cu 12-4.

„CURSA VICTORIEI"

o bună pregătire pentru „TURUL CICLIST AL ROMÂNIEI"

DUMINICĂ s'a încheiat marea competiție ciclistă denumită „Cursa Victoriei". Invingătorul ei a fost Ervant Norhadian, din gruparea U. C. B. care a totalizat timpul de 24 ore 39 min. 55 sec. cu aproape zece minute mai bun decât următorul clasat. Dumitru Pantazescu.

Favoritul întrecerii și cel care a condus clasamentul general în aproape toate etapele, Marin Niculescu, a avut ghinionul unei pene grele, atunci când se părea că nimic nu-l mai poate opri să-și adjudece victoria finală.

Norhadian, învingătorul, s'a dovedit un cățărător excelent, dar un tactician mai puțin bine inspirat decât Marin Niculescu.

„Cursa Victoriei' a fost urmărită cu mult interes și este o admirabilă pregătire pentru „Turul Ciclist al României", care se va alerga la toamnă cu o largă participare a cicliștilor străini.

Caravana ciclistă urcă serpentina dela Timiș

Preparative înainte de plecare

Pe șoseaua Câmpina-Ploești, în ritm viu

Invingătorul Ervant Norhadian

TURNEUL LUI ZIDENICE

Vacanța footballului a fost întreruptă de un turneu al echipei cehoslovace S. K. Zidenice care a jucat două matchuri la București și două în provincie.

Amintim rezultatele acestui turneu:

Dinamo A. —Zidenice 4-1
Metalochimic—Zidenice 2-3
C. S. M. M. —Zidenice 4-3
Universitatea—Zidenice 3-4

Așadar, oaspeții și-au împărțit victoriile și înfrângerile.

Turneul acesta a fost foarte folositor footballului nostru. Contactul internațional este o excelentă școală pentru echipele noastre fruntașe și ar fi de dorit ca astfel de turnee să se repete cât mai des.

Dintre echipele românești care au întâlnit pe Zidenice, desigur că Dinamo a fost cea mai bună. In noua ei formație, Dinamo s'a arătat o echipă complectă, bine orientată tactic și metodic și cu un moral excelent.

Va fi o competitoare serioasă în noul campionat al Diviziei Naționale A.

O fază a finalei „Ceferiadei": C. F. R.-Galați-C. F. R.-T.-Severin

LOTUL NAȚIONAL DE ATLETISM

Concursul pentru selecționarea echipei naționale de atletism nu a adus rezultatele pe care le scontau cercurile de specialitate. Cu excepția recordurilor stabilite de Luiza Ernst, atletele și atleții au furnizat performanțe curente.

S'a alcătuit un lot național, format din:

Poenaru, Toma, Scârneciu, Ludu, Moarcăș, Jecu, Pandrea, Pop, Tălmaciu, Dinu Cristea, Radu Ioniță, Moina, Lupșa, Stoenescu, Cetană, Nagy, Vlăducă, Kiss, V. Dumitrescu, Truică, Zâmbreșteanu, Soeter, Takacz, Yost, Taus, Mureșan, Baruch, Elias, Topoloveanu, Chiriacescu, Dragomir, Baciu, Gurău, Raica, Schulleri, Coman, D. Constantin, Krupka, Desideriu, Toma, Nicu Nicolae, Zamfir, Ardeleanu, Visenmaier.

FETE: Luise, Ernst, Receanu, Schuster, Hajler, Pusch, Manolescu, Ruse, Treyball, Ciaclos, Lassel, Bârlea, Iovănescu, Kiss Irma, Goldner, Medrea Schiel, Andruță.

Conducător administrativ, d. Meșter; conducător tehnic: d. dr. Arnăutu.

Intreg acest lot a fost cantonat într'o tabără de odihnă a O.S.P. la mare.

Cinematograful

IN SLUJBA ȘTIINȚEI

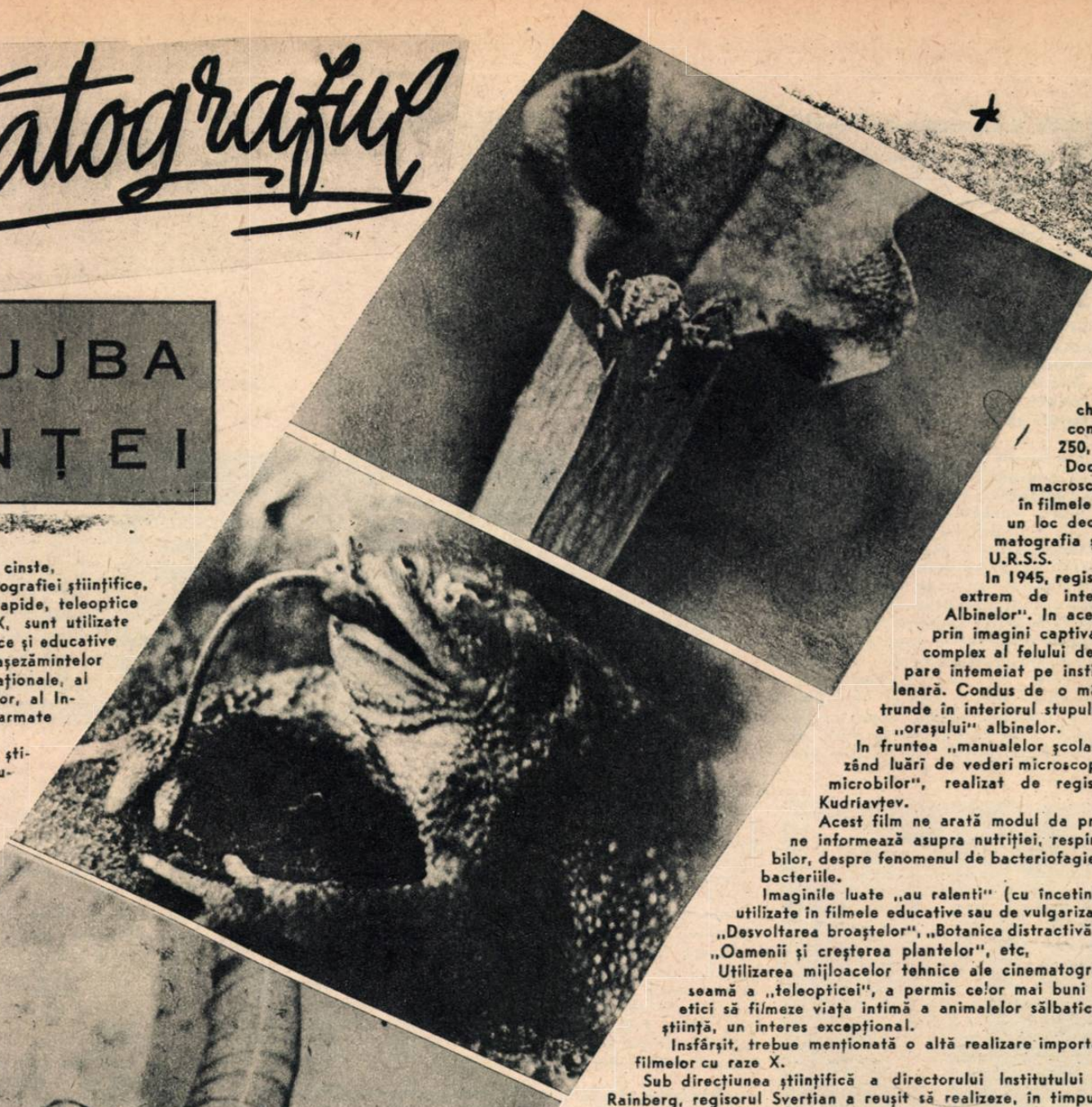

IN U.R.S.S., știința ocupă un loc de cinste. Toate mijloacele tehnice ale cinematografiei științifice, desene animate, filme microscopice, rapide, teleoptice și filme înfățișând raze optice sau reze X, sunt utilizate intens la realizarea unor producții științifice și educative destinate școlilor primare și mijlocii, așezămintelor superioare ale Ministerului Educației Naționale, al Sănătății, al Agriculturii, al Comunicațiilor, al Industriei grele și ușoare, ca și forțelor armate ale U.R.S.S.

In cursul anului 1940, cinematografia științifică a produs 153 filme cuprinzând feluri te ramuri ale științei.

Când a isbucnit războiul, ajutorarea frontului a devenit sarcina de căpetenie. Peste 300 „manuale școlare cinematografice" prețioase, destinate trupelor de blindate, de aviație, de ingineri, de infanterie, de marină, au fost realizate într'un timp record.

In ciuda acestui efort uriaș, cantitatea de filme educative ce se aflau în circulație în școlile primare și mijlocii, atingea, către sfârșitul anului 1944, peste 350 de realizări tratând despre geografie, zoologie, fizică și alte materii. Filmele educative tehnice, tratând chestiuni industriale și de construcție atingeau cifra de 250.

Documentele microscopice și macroscopice, aplicate cu succes în filmele cu subiecte b'o'ogice, ocupă un loc deosebit de important în cinematografia științifică și educativă din U.R.S.S.

In 1945, regisorul Vinniţki a turnat un film extrem de interesant, intitulat „Cetatea Albinelor". In această rea'izare, se înfățișează prin imagini captivante sistemul pasionant și complex al felului de viață al albinelor, care pare întemeiat pe instinct și pe o experiență milenară. Condus de o mână expertă, aparatul pătrunde în interiorul stupului și descrie viața intimă a „orașului" albinelor.

In fruntea „manualelor școlare cinematografice" utilizând luări de vederi microscopice, se situează „Psihologia microbilor", realizat de regisorul Grașev și operatorul Kudriavțev.

Acest film ne arată modul de preparare a culturilor pure, ne informează asupra nutriției, respirației și fermentației microbilor, despre fenomenul de bacteriofagie și factorii cari influențează bacteriile.

Imaginile luate „au ralenti" (cu încetinitorul) sunt deasemeni larg utilizate în filmele educative sau de vulgarizare, ca „Soarele și Plantele", „Desvoltarea broaștelor", „Botanica distractivă", „Germinația grăunțelor" „Oamenii și creșterea plantelor", etc.

Utilizarea mijloacelor tehnice ale cinematografiei științifice și mai cu seamă a „teleopticei", a permis celor mai buni regisori și operatori sovietici să filmeze viața intimă a animalelor sălbatice ceiace prezintă, pentru știință, un interes excepțional.

Insfârșit, trebue menționată o altă realizare importantă: adaptarea și utilizarea filmelor cu raze X.

Sub direcțiunea științifică a directorului Institutului de Radioiogie, profesorul Rainberg, regisorul Svertian a reușit să realizeze, în timpul războiului, un film documentar remarcabil: „Diagnosticare, prin raze X, a rănilor provocate de armele de foc".

Acest film dă posibilitatea să se recunoască, prin radioscopie, caracterul rănilor și învață pe chirurg să folosească razele „X" pentru a obține un diagnostic precis. In felul acesta, s'a reușit să se imprime, pentru prima oară în U.R.S.S, pe peliculă, ceiace apare deobiceiu radiologului pe ecranul luminos. Astăzi, spectatorul poate să vadă, pe ecranul cinematografic conturul transparent al omului cu scheletul și organele sale interne în mișcare, diafragma care se ridică, inima în acțiune, plămânii.

Este necesar să subliniem apoi vasta desvoltare pe care o luat-o în general în U.R.S.S. cinematografia științifică, atât pe tărâmul producției de filme de educație medicală, destinată universităților și institutelor, cât și în cel al filmelor de vulgarizare, sortite masselor.

Mai bine de 300 filme de educație sanitară se găsesc în cluburile și casele de cultură sanitară.

Această scurtă trecere în revistă a operelor cele mai importante înfăptuite în domeniul cercetării și propagandei științifice, ne dă o idee precisă despre locul pe care-l ocupă cinematografia științifică în sistemul general al cinematografiei sovietice.

PETRO

In industria modernă, rolul petrolului este pe zi ce trece mai important. Nu este întâmplător faptul că în ultimii cincizeci de ani el a devenit un adevărat „sânge al industriei" şi că febra cu care se aleargă după petrol egalează pe aceea cu care s'a fugit de-alungul istoriei după aur,

Dacă i s'a consacrat titlul de „aur negru" şi dacă englezii îi spun „Petroleum is King" înseamnă că lupta pentru petrol a constituit „o adevărată epopee a timpurilor moderne".

Intr'adevăr, desfăşurarea acestei lupte ne oferă fapte dintre cele mai neaşteptate, dintre cele mai îndrăsneţe, dar de multe ori tot pe atât de criminale.

A te plimba dealungul acestei istorii, a cunoaşte aventurile legate de goana neobosită după petrol, a întâlni oameni de afaceri, agenţii diferitelor societăţi, toată lumea celor avizi de

Şi totuşi petrolul nu este o descoperire târzie

Dacă viaţa contemporană pomeneşte foarte frecvent numele petrolului, nici în antichitate şi nici în timpul de după aceia el n'a format obiectul unei preocupări speciale.

Aceasta însă nu înseamnă că petrolul ar fi o descoperire târzie. Biblia menţionează existenţa sa la Sodoma şi Gomora, în valea Sidinului, iar în Persia focurile sacre erau întreţinute de gazele emanate de petrol. Herodot pomeneşte de prezenţa sa în împrejurimile Babilonului, Plutarh şi Pliniu nu uită deasemenea să amintească despre el.

La Baku se pare că petrolul a existat din timpuri depărtate în abundenţă, întrucât Marco-Polo putea încărca o sută de corăbii odată.

Petrolul lampant a început să fie extras încă din 1823 de fraţii Bubinin.

La noi în ţară petrolul a servit pentru ungerea roţilor dela care şi chiar la luminat, încă de mult.

Relatări precise asupra exploatării petrolului nu avem decât târziu. Căpitanul Baker vorbeşte de numeroase familii care încă dela 1750, în Indii, se ocupau cu extracţia acestuia, care servea printre altele împreună cu câlţi şi seu, la astuparea găurilor dela corăbii.

In America, în diverse regiuni, existau puţuri primitive, dar primul sondaj a fost executat în 1859 de către Colonelul Drake la Titusville în Pensylvania.

Dela această dată se naşte o industrie nouă şi începe o altă epocă în istoria petrolului. Distileriile care se leagă de existenţa petrolului fac ca întrebuinţările acestuia să devină din ce în ce mai largi şi în 1860 chiar, producţia petrolului depăşea 70.000 tone, ca în 1861 să se ridice la 230.000... Un început care avea să anunţe exact dimensiunile importanţei de viitor ale acestuia.

Emisari arabi la Londra

Fuga după petrol începe

Intre 1900 şi 1910 se descoperă motorul Diesel şi se naşte industria automobilistică.

Deacuma nevoia petrolului se simte din plin cu atât mai mult cu cât şi marina renunţase fa întrebuinţarea cărbunilor.

Consumaţia petrolului creştea vertiginos şi Statele Unite încep a se teme că producţia proprie nu le va ajunge decât 18 ani. Ascuţirea luptei pentru petrol e provocată şi de faptul că lăcomia oamenilor de afaceri americani împinge Statele Unite pe calea infiltraţiei capitaliste şi apoi pe aceea de încălcare directă a suveranităţii naţionale a ţărilor bogate în zăcăminte petrolifere.

Personagii curioase şi fără scrupule servesc diversele interese în lupta pentru petrol.

Canadianul D'Arcy, caută petrolul printre focurile stinse ale lui Ormuzd şi reuşeşte să descopere bogăţia terenurilor Iranului;

Sidney Reilly merge pe aceleaşi urme cu primul şi întrebuinţează o întreagă gamă de mistificări pentru a smulge chiar dela D'Arcy, documentul şahului Nasser-ed-Dar, care autoriza săpăturile.

Nu mai puţin aminteşte istoria gangsterilor petrolului de Gertrude Bell, fiică a unui lord englez, care a fost trimisă de compania „Anglo-Persian" pentru a pune mâna pe petrolul din Mesopotamia, de Henry Deterding, supranumit „Napoleon al petrolului", de asociatul său Marcus Samuel care va deveni lord, de Rockfeller, stăpânul de mai târziu al Statelor Unite.

Lupta între trusturi nu întârzie să înceapă. Royal Dutch care se instalase destul de greu în Indiile Olandeze în alianţă cu Shell, luptă cu Standard Oil şi reuşeşte să se instaleze în propria ţară a acestuia.

Canalul de Panama este dominat de Royal-Dutch — şi prin achiziţionarea lui „Mexican Eagle" intră în Mexic. Dutch reuşeşte să pătrundă în Venezuela, în România, în Rusia, în Germania şi Suedia.

In 1890 Standard îşi pierde influenţa în Europa, dar se ridică acum trustul german „Europeanische Petroleum Union" care trebuia să asigure Germaniei dominaţia petroliferă. Galiţia, România şi Caucazul formau ţinta Germaniei.

Marea Britanie câştigă lupta

Războiul din 1918 lasă în luptă numai Anglia şi America. Rivalitatea acestor două state, pune în pericol existenţa şi liniştea statului mexican. In Persia şi Balcani ambiţia diverselor trusturi lucrează deasemenea cu încăpăţânare.

In Mesopotamia, în Indiile Olandeze, în Rusia, Anglia caută să pătrundă şi să câştige supremaţia petroliferă, în ciuda luptei americanilor.

In 1913, primul lord al amiralităţii în Anglia era Winston Churchill. Cu lipsa sa de scrupule şi cu dorinţa de supremaţie, nedesmințite nici până astăzi, el arată în Camera Comunelor nevoia imperioasă ca Anglia să-şi asigure cât mai multe surse de petrol. El convinge Camera să cumpere acţiunile Canalului de Suez.

Astfel, Anglo-Persian Oil şi Royal Dutch Shell pătrund puternic şi pun stăpânire pe mare parte din producţia Orientului Apropiat, a Americii Centrale, a Americii de Sud şi chiar a Statelor Unite.

Lupta însă nu se încheie aci. Americanii îşi fac noui planuri de luptă şi vor să-şi asigure rezerve. Şi indiferent dacă în ultimul război Anglia şi America au mers împreună împotriva Germanilor care prin politica celor 3 B., nu erau deloc străini de ţinta obişnuită a imperialiştilor, totuşi problema petrolului a rămas pentru ele la fel de vie, la fel de disputată.

Statele Unite învaţă dela Marea Britanie

Este evident faptul că după război asistăm la o influenţă crescândă a Statelor Unite în politica petrolului din ţările dintre Mediterană şi Golful Persic.

Această infuenţă coincide cu pătrunderea capitalului american şi în această parte a lumii.

După război nevoia de petrol a crescut, fapt arătat şi de extracţia mondială care a ajuns în ultimii ani la cifre cu mult mai mari ca în trecut.

Astfel în Statele Unite dela 1265 milioane barile în 1939, s'a ajuns la 1711 milioane în 1945, iar în ceiace priveşte partea Statelor Unite în extracţia mondială ea a crescut la 64,2 la sută în 1945, faţă de 60,8 la sută cât avea în 1939.

Monopolurile petrolifere americane au dus încă din timpul războiului o activitate neobosită pentru a-şi asigura exploatarea unor noui zăcăminte. Guvernul american dă un ajutor direct acestora şi în 1943 se creiază o organizaţie guvarnamentală — Petroleum Rezerves Corporation, al cărui preşedinte a fost numit Harold Ickes. Organizaţia are ca scop să intre în stăpânirea diverselor surse de petrol de dincolo de teritoriul Statelor Unite.

Orientul Apropiat oferă rezerve considerabile.

Este de ajuns să amintim câteva cifre ; în 1940 exploatarea mijlocie era de 2800 barile, în Iran, peste 1400 în Arabia Saudită şi 742 în Irak.

Era normal ca reprezentanţii industriei petrolifere americane să se îndrepte către aceste zăcăminte. Aci găseau o mână de lucru ef'ină, care să le permită beneficii mari. — Faptul că aceste zăcăminte se găseau în apropierea pieţelor europene, le mărea deasemeni importanţa.

In Iran, în Irak, în Arabia Saudită, în Insulele Bahrein, diferite companii petrolifere americane îşi adâncesc posibilităţile de exploatare.

Sub masca principiului „porţile deschise" şi a „posibilităţilor egale", americanii au ajuns la zăcămintele de petrol, al căror drum fusese închis pentru ei de către englezi.

Aplicarea acestui principiu face ca locul acestora să fie pe cale de a fi ocupat astăzi de americani.

Nimeni nu-şi închipue că Anglia a ajuns la această situaţie de bună voie. Cheltuelile la care a obligat-o războiul şi datoriile contractate, au constrâns-o să-şi mai reducă din planurile sale de exploatare, în folosul unui partener mai tare.

Cum conduc companiile petrolifere o ţară „care nu a arătat niciodată capacitatea sa de a se guverna singură"

Consilierul economic al Departamentului de Stat Arthur C. Millspaugh, a scris la Washington în 1946 o carte intitulată „Americanii în Persia".

Cu argumentele obişnuite ale cinismului imperialist, Millspaugh, care a devenit dictatorul economiei iraniene, caută să probeze că „Persia n'a dovedit vreodată capacitatea sa de a se guverna singură. El încearcă să arate că fără ajutorul străin această ţară va fi în imposibilitate să-şi creeze condiţii favorabile de desvoltare.

Istoria Iranului, care a cunoscut ajutorul imperialist, care „a gemut sub călcâiul capitalului internaţional" este elocventă din acest punct de vedere.

Ţara aceasta bogată în diverse zăcăminte, a fost căutată de pofta exploatatorilor şi capitaliştilor, dar tocmai pentru acest fapt este una din cele mai înapoiate din lume.

Se construeşte o conductă prin deşert

OIL...

bani, încercând şi pista bogată în satisfacţii a petrolului — este în bună măsură a urmări viaţa istoriei adevărate a ultimelor decenii.

Instalat comod într'un fotoliu, la adăpostul unui regim politic care permite celui cu bani să aibă putere, conducătorul unei companii de petrol dirijează şi ordonă din umbră viaţa a milioane de oameni, împinge sau reţine mâna şefilor de State, cărora el le oferă din plin secretul de a-şi păstra puterea: banii.,

Muncitorii sunt lipsiţi de drepturi, la ţară domneşte încă regimul feudal, poporul se sbate în mizerie.

Intr'o ţară din care companiile petrolifere anglo-americane trag câştiguri imense, muncitorii iranieni nu primesc îngrijirea medicală. M. Sergheev — în notele sale de voiaj „Dealungul regiunilor petrolifere din Sud-Estul Iranului" — ne spune că la Abadan pentru

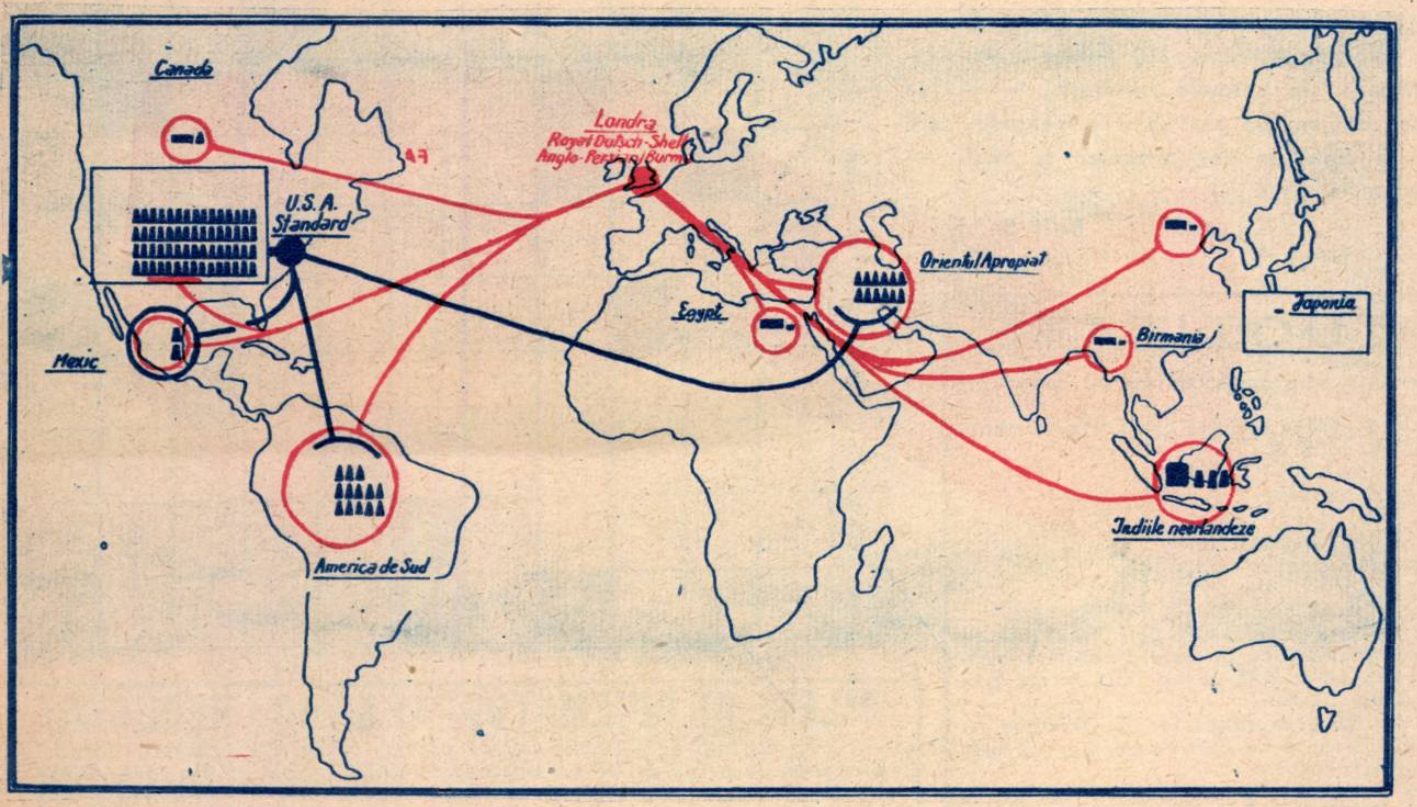

31.000 de muncitori, pentru 160.000 de locuitori, nu este decât un spital cu 100 paturi. La spital se observă contrastul dintre sălile confortabile rezervate englezilor şi cele improprii pentru iranieni.

Nu există Asigurări Sociale, nu se asistă bătrâneţea. Aceia care îşi pierd capacitatea de muncă sunt asvârliţi, devin cerşetori, mor înainte de vreme.

Pentru ca afacerile diverselor companii petrolifere să meargă cât mai bine, expansiunea imperialismului a cuprins întreaga economie iraniană. — Cu sistemul împrumuturilor, cunoscut şi în Occident de Statele care au aderat la Planul Marshall, s'a deschis drum capitalului american iar prin coruperea cercurilor guvernamentale iraniene s'a ajuns ca această influenţă să pătrundă adânc.

Impotriva poporului care suferă, forţele reacţionare ale Iranului sunt sprijinite şi organizate, poliţia iraniană se află sub conducerea americană, Siguranţa Statului deasemenea.

Dar în ciuda acestor persecuţii, alimentate cu „aur negru" organizaţiile clandestine ale partidului Popular şi ale Sindicatelor câştigă mai mulţi oameni.

„Fiecare iranian, scrie Vera Inber, cunoscuta scriitoare sovietică, după ce petrecuse trei săptămâni în Iran, — îşi iubeşte patria şi aspiră la independenţa sa. Chiar în partea de miază-zi a ţării, care suferă cel mai mult sub jugul străin se observă corpul pârlit al iranianului cu muşchii întinşi pentru luptă".

Pentru ce se incendiază Palestina

Palestina este punctul terminus al pipe-linelui care aduce petrol din Irak — (Mossul). Cele două companii americane — Standard Oil şi Secony Vacuum Cy. dosedă 23,3/4% din acţiunile câmpurilor petrolifere ale Irakului.

Americanii voiesc să mai construiască un pipe-line care să lege Arabia Saudită cu Mediterana şi care să treacă prin Palestina.

Acest fapt cât şi acela că la Haiffa sunt instalaţii portuare şi de rafinerie de cea mai mare importanţă fac ca americanii să apară la fel de interesaţi în problema Palestinei ca şi englezii.

Războiul care a cuprins Palestina nu este altceva decât un aspect al luptei pentru petrol dusă de cele două state anglo-saxone.

Prin mobilizarea Statelor arabe împotriva proectului de împărţire a Palestinei, Englezii caută să amenînţe însăşi posibilităţile americane de exploatare ale petrolului în Orientul Apropiat.

Cât priveşte pe Americani, aceştia au acceptat la început soluţia împărţirii Palestinei, pentru a lovi în interesele britanice. In momentul în care însă au socotit că hegemonia Marei Britanii este compromisă au adoptat o altă poziţie care să apere politica lor de expansiune Ei nu ar putea fi împăcaţi cu existenţa a două popoare libere, care ar avea posibilitatea să-şi caute dreptul către o viaţă mai bună.

Legenda Regelui Alaunsitha

Politica externă a Statelor imperialiste stă în serviciul monopolurilor.

Nu este deloc surprinzătoare de aceia afirmaţia pe care încă din 1944 o face într'un articol intitulat „Petrolul arab şi imperialismul american" revista Harper's Magazine care susţine că „un pipe-line american fără protecţia forţelor politice americane, fără garnizoane, fără baze de aviaţie, etc., nu ar fi decât o nebunie".

Dar pe de altă parte monopolurile stau în slujba politicii imperialiste.

Statele Unite şi-au creiat în timpul războiului baze navale în Europa, Orientul Apropiat, în India, Birmania, China, Africa... Englezii deasemenea.

Necesitatea de a avea petrol pentru aceste baze a mărit efortul monopolurilor pentru exploatarea terenurilor petrolifere.

Acesta este aspectul mărturisit sau nu al tendinţelor imperialiste şi ale dolarului.

Chiar dacă pentru bazele de operaţiuni militare ale Statelor Unite în Iran se pretextează cu „ajutorarea" acestuia, totuşi intenţiile pline de lăcomie ale aţâţătorilor la război sunt clare.

Al doilea război mondial a constituit pentru monopolurile americane o afacere bună şi de aceia un nou război le surâde.

Numai Rockfeller a acumultat în decursul războiului 300 miliarde franci.

Fuga trusturilor petrolifere după câştig ne aminteşte

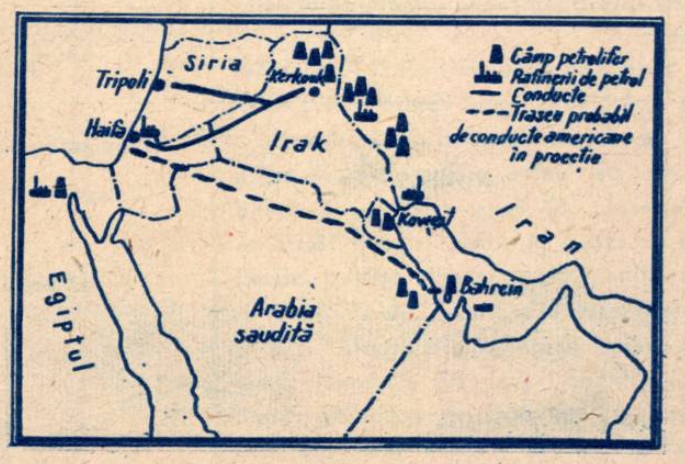

legenda regelui Alaunsitha.

Tânăr prinţ, de numai 10 ani, acesta concepe proiectul unei excursii la Muntele Meru, centru al Universului. El se îmbarcă împreună cu curtea. Sosind la Muntele Minlin, şapte regine voiră să coboare pe pământ. Dorinţa le-a fost îndeplinită cu condiţia ca să nu întârzie. — Nenorocul lor a fost însă că au întâlnit o stâncă de unde curgea un lichid cu un miros foarte plăcut. Reginele încântate au lăsat să treacă ora întoarcerii şi neascultarea lor le-a adus moartea. Inainte însă de a muri ele au făcut o rugăciune în care au implorat ca mirosul lichidului care le-a adus moartea să devină desagreabil şi să ferească pe alţi semeni de a mai trăi păţania lor. Lichidul acesta este petrolul.

Rugăciunea reginelor se vede însă că a fost zadarnică întrucât mirosul petrolului n'a îndepărtat pe exploatatori de a-i căuta urmele indiferent dacă pentru aceasta se calcă dreptul la viaţă al altor oameni.

Dacă pofta de câştig a imperialiştilor îi fac să uite că fiecare picătură de petrol costă sânge, apoi cei exploataţi au înţeles singuri acest lucru.

Imixtiunea americană în viaţa şi economia ţărilor mici este demascată de toate popoarele în frunte cu U. R. S. S.

Oamenii din toată lumea au învăţat să se orienteze, şi încercărilor războinice imperialiste ei le opun voinţa lor dârză de pace şi libertate.

GH. V. NENCIU

CUTREERÂND SUBURBANELE

(Urmare din pag. 5)

De când au început lucrările. Acum e vorba să ne înscrie şi pe noi în sindicat.

De-alungul bulevardului, pe unde se mai lucrează încă la pavaj, aceiaşi ţărani din comunele învecinate, ba chiar şi de prin Dâmboviţa, Argeş şi Vlaşca.

Iar pe şoseaua dinspre Bolintin, maşinile de curse nu mai contenesc.

Tot pe bulevard, întâlnesc o cooperativă frumos organizată şi bine aprovizionată şi restaurantul de Stat, nou deschis, care-şi invită consumatorii la o grădiniţă cochetă amenajată, cu pietriş şi flori roşii de „ghiaţă".

Mai încolo, pe-altă stradă, sunt magazinele de Stat. Vitrinele bogate au bunătăţi de tot felul. Chiar în faţa magazinelor de Stat, o movilă de plăci de pavat aşteaptă să fie aşezate pe trotuarul străzii.

Iar ceva mai înainte, Gimnaziul unic, început acum un an, îşi desăvârşeşte ultimele lucrări şi se pregăteşte pentru inaugurarea, care va avea loc foarte curând.

O comuna întreagă este un şantier.

Dacă ai părăsit bulevardul larg care taie comuna, străduţele laterale par uneori uliţe de sat. O iau dealungul caselor modeste uneori atât de mici, că par miniaturale.

Fiecare curte, strâmtă uneori de numai câţiva metri pătraţi, îşi are puţul cu apă. Comuna nu este în întregime canalizată. Uzinele comunale vor începe în curând prelungirea conductei care merge numai dealungul şoselei şi încă nici pe toată întinderea ei.

Vechile guverne socoteau că apa aceasta din puţuri este îndeajuns pentru locuitorii unei comune care se afla la doi paşi de Capitala ţării şi în directă legătura cu ea. Pentrucă fondurile necesare lucrărilor de folos obştesc erau deturnate pentru întrebuinţările personale ale celor dela cârma ţării.

La fel şi cu lumina electrică. Dela instaurarea noului regim, lucrările au fost întensificate şi astăzi comuna este aproape în întregime electrificată.

Dar până ce lumina va fi adusă şi în locuinţele particulare, mai trebue de lucru.

Standardul de viaţă al celor de aici trebue ridicat. Lupta cu rămăşiţele trecutului nu este uşoară. Prea a fost mult întuneric, multă mizerie şi oprelişte a locuitorilor din suburbanele capitalei noastre.

★

O baltă verzuie, formată din apele ploii şi care stăruie de-alungul unei străzi, vorbeşte elocvent despre „insalubritatea" regimurilor trecute.

Dar puţin mai departe, în mijlocul unui solar, frumos amenajat, cu nisip mărunt şi alei pietruite, este un ochiu de apă, un bazin în care copiii vin să-şi împrospăteze voioşia.

Ceva mai încolo, căminul de zi .

(Continuare în pag. 1●

JOCURI ★ CONCURSURI ★ DIVERTISMENTE

O PRECIZARE

Suntem întrebaţi de mulţi cititori care este situaţiunea participanţ lor la concurs cari au trimis la început seria I-a şi apoi pe rând celelalte serii de probleme.

Deşi am dat lămuriri în această privinţă în numărul din revista noastră în care precizam condiţiunile definitive de participare la concurs şi am dat răspunsuri lămuritoare în corespondenţa concursului, repetăm astăzi aceste precizări pentru ca toţi cititorii să fie pe deplin lămuriţi.

Fiecare concurent participă la tragerea premiilor cu atâtea şanse câte probleme a deslegat, introducându-se în urmă un număr de cupoane egal cu numărul de probleme deslegate în total.

Dacă un cititor a trimis seria I-a şi apoi, separat, celelalte serii, el va participa cu un număr de cupoane egal cu totalul problemelor soluţionate. In acest caz, el va fi trecut în lista deslegătorilor de două sau trei ori (de fiecare dată având un alt număr de ordine, care se scrie pe cupon), însă şansele sale se adună, fiindcă oricare din cupoane va ieşi la sorţi el va reprezenta pe cititorul respectiv.

Şansele se adună, aşadar, în urnă. S'a recurs la acest sistem, din cauza imposibilităţii de a găsi, într'o corespondenţă extrem de abundentă, cele 2 sau 3 plicuri ale unui cititor din această categorie.

In concluziune, indiferent dacă un cititor a trimis deslegările odată sau în rânduri diferite, el va avea în urnă numărul de cupoane ce reprezintă totalitatea şanselor sale în raport cu numărul de probleme soluţionate. Ca atare urmăriţi listele noastre de deslegători şi numai în cazul când la închiderea lor e ceva de obiectat urmează să ni se facă contestaţie.

C. Ivănescu. — Nu mai aveţi, credem, nici un fel de nelămurire.

I. Georgescu, *Neamţ*. — Nerăbdarea dvs. este justificată, însă — cu toată bunăvoinţa noastră — corespondenţa este atât de abundentă încât ea necesită oarecare timp pentru rezolvarea ei în bune condiţiuni şi — după cum am arătat mai sus — este imposibil să începem tragerea premiilor înainte de publicarea numelor tuturor participanţilor, pentru a evita orice fel de suspiciuni. Este de altfel acesta şi interesul dvs. al cititorilor, având posibilitatea de a verifica dacă plicul cuprinzând soluţiunile respective a ajuns la destinaţie şi cu câte anume şanse participaţi la tragerea premiilor.

VISÂND PE MALUL MĂRII

ORIZONTAL: 1) Ciocnire între vase. — Clei cismăresc. 2) Staţie de acostare într'un port. — Măsură de lungime marină. 3) Ridicat. — Din când în când. 4) Instrument muzical. — Oraş în U. S. A. 5) Privitor la mare. 6) Incărcătura ce se ia pe un vapor, pentru asigurarea stabilităţii. — Mamă (arhaism). 7) Nota de pe sol. — Poet şi răsboinic arab. 8) A părăsi un vas în pericol de înnec. — Fluviu în Franţa. 9) La început a fost vas de răsboi, iar mai târziu hoţ de mare. — Autorul romanului marinăresc „Europolis". 10) Furtună groaznică pe mare. — Serveşte marinarului în caz de naufragiu şi pescarului în mod obişnuit. 11) Afirmaţie, lipsită de convingere. — Se zice de un vas complet echipat.

VERTICAL: 1) Fundul mării. — Nu e niciodată sătul. 2) Banc de nisip sau stânci la intrarea unui port. — Partea din dreapta a vasului. 3) Nimfă a valurilor. — O corabie celebră, pe o mare inexistentă. 4, Negri în cerul gurii... — A pune pe apă un vas nou construit. 5) Căpitan. 6. Uriaşul furtunilor văzut de Vasco de Gama. 7) Cuvertură. — Negaţie. 8. Interjecţie. — Rândunică de mare. 9) Lupi de mare. — Sfârşitul unui grup de comenzi militare. 10) Balaur care stârneşte furtunile (în basmele oltenești). — A lua mărfuri sau oameni pe un vas. 11) Frânghia care reuşeşte să ţină un vas prizonier la mal. — Nimic mai mult.

Bolf Sergiu

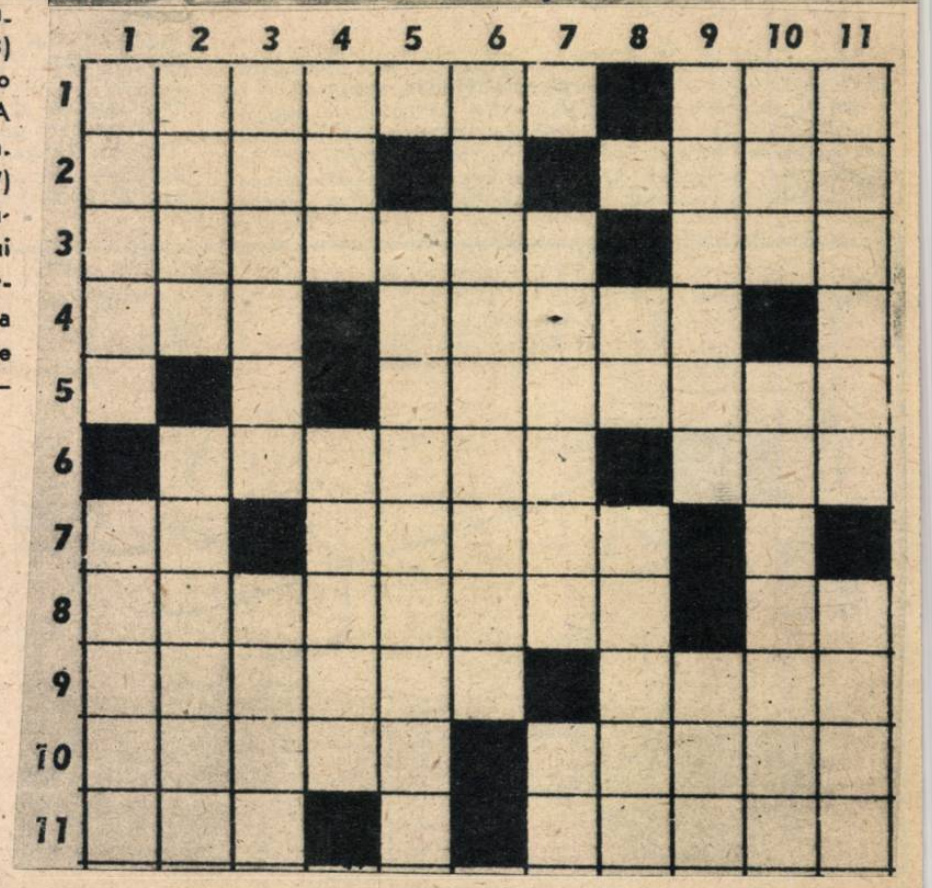

VIRTUOZITATE

Se dau următoarele nouă cuvinte de câte trei litere:

1) Numele de botez al unei cântăreţe române.
2) Râu în U. R. S. S.
3) Stradă (abr.).
4) Cămaşă naţională.
5) Stâlp.
6) Măsură de electricitate.
7) A avea cunoştinţă.
8) In acest loc.
9) Obiect afon la biliard.

Aşezaţi literele fiecăruia din cele 9 cuvinte — după necesităţi astfel ca pe cele 3 coloane verticale care s'au format să puteţi citi aceste trei cuvinte de nouă litere:

1) Mare. 2) Nu prea simpatic. 3) Discutat.

Anagramele acestor cuvinte corespund următoarelor semnificaţii:

1) Figură de femeie care sprijină o cornişă. 2) Dinainte. 3) Păstrat.

NELLY RUSSU

FAGURE REBUSIST

Inscrieţi în fiecare exagon câte o literă pentru ca, pornind din dreptul săgeţii şi mergând în sensul acelor unui ceasornic să obţineţi cuvinte corespunzătoare următoarelor semnificaţii:

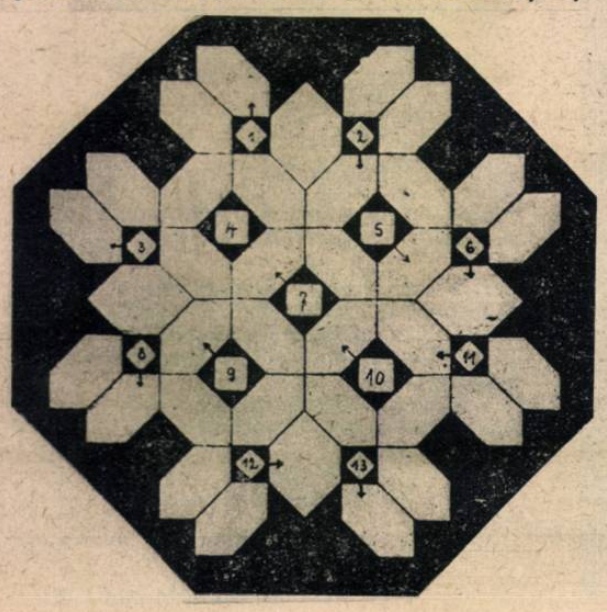

1) Il sorb albinele din flori. 2) A dormita. 3) Pe malul apei (când răsare luna?). 4) O găsiţi în faguri francezi (în traducere...: blândeţe pe patru picioare). 5) A arăta cu degetul... 6) Face puterea. 7) Când vreau să fac o poezie şi rima'n târzie să vie, se ţine tare şi refuză, eu fac atunci apel la dânsa! 8) A socoti nul şi neavenit. 9) Nu-i nici lungă, nici îngustă dar e — aşa, fiindcă-i aşa! 10) Personaj caragialesc. 11) Nu poţi să scapi de chipul lui nici în vis. 12) Fiecare lucru are câte unul (numai castravetele, două!). 13) Agăţa un c în mijlocul cuvântului.

P. COLLER

BILETE DE CINEMATOGRAF CU 50% REDUCERE

In dorinţa de a fi cât mai pe placul cititorilor, revista noastră a obţinut la principalele cinematografe din Capitală şi din ţară, bilete cu 50% reducere. Ca atare în cinematografele mai jos enumerate, vor putea întra la spectacole două persoane pe un singur bilet. Cititorii noştri vor detaşa biletul special din revistă, şi-l vor prezenta la cassa cinematografului respectiv.

LISTA CINEMATOGRAFELOR ŞI PROGRAMELE FILMELOR

BUCUREŞTI:
Cinematograful RITZ — *Ceapaev*
„ TIVOLI
„ FANTASIO — *Pentru cei de pe mare*
„ VOLTA — *Fetiţa Rătăcită*
Cinematograful APOLLO — *Balerina*
Cinematograful IZBÂNDA — *Fetiţa Rătăcită*
„ FILIMON SÂRBU (fost Luxor) — *Talente tinere şi Tadjikistan*
Cinematograful GLORIA — *Glinka*
„ MARCONI — *Oameni fără aripi*
„ COTROCENI — *Rapsodia Caucaziană*
„ AIDA — *Insula fără nume*

CRAIOVA:
Cinematograful SCALA
„ SELECT
Cinematograful APOLLO
Cinematograful RIO

BRAŞOV:

GALAŢI:
Cinematograful ODEON — *Când vei reveni*
„ CENTRAL — *Copilăria mea*

IAŞI:
Cinematograful SIDOLI — *Oameni fără aripi*

CONSTANŢA:
Cinematograful PROGRES — *Inima noastră*

BACĂU:
Cinematograful FORUM — *Foc la Graniţă*

TIMIŞOARA:
Cinematograful APOLLO
„ CAPITOL

P. NEAMŢ:
Cinematograful POPULAR — *Spre Cer*

BARLAD:
Cinematograful FRANCEZ — *Iubirea mea*

TULCEA:
Cinematograful POPULAR

JOCURI ★ CONCURSURI ★ DIVERTISMENTE

M U N C A

ORIZONTAL: 1) Stofă groasă întrebuințată le sătenii noștri. 4) Radu Georgescu. 5) Planșă textilă. 6) Băutură englezească. 8) Operație premergătoare începerii lucrului pe șantier. 12) Situat sub un acoperământ. 13) Soare... enigmist. 14) Un soldat cu galben la capelă. 15) Personaj biblic. 17) Cal dobrogean. 18) Organizație de tineret ce s'a încadrat U. T. M. 20) Numele ardelenesc al sfredelușului. 22) Prin lucrările depe șantierul național Salva-Vișeu, se va putea face legătura acestei regiuni cu restul țării. 27) Pește de Dunăre. 29) Ciudă. 30) Poate fi de mărgele. 32) Masiv din munții Cehoslovaciei. 33) Omul este în veșnică luptă cu ea. 34) ...Pintilie, fruntaș al luptei muncitorești. 36) Comună rurală. 37) Argila din care cei vechi făceau unele culori. 38) Editura învățătorilor Vlăsceni... 39) Indemn calul. 40) Martor la hoți. 42) Produci flăcări. 43) Lună evreească. 49) Soartă (fig.). 45) Grup de oameni. 47) Emil Bârlădeanu. 49) Târg în Năsăud. 51) Cetate Italiană. 52) Pronume. 53) Localitate în jud. Trei Scaune. 54) Oraș și râu în Austria. 56) Teren mlăștinos curățat și dat întrebuințării. 60) Caută iapa și el călare pe ea. 61) Verbul sondelor de pe valea Prahovei. 62) Vârf în Carpați. 64) Soi de cărbune. 65) Prefect de poliție. 66) Strămoși ai noștri. 68) Păstor. 72) Particulă, exprimă ceva nedeterminat.

VERTICAL: 2) Unitate de muncă a tineretului 3) Punctul de plecare al primei strigări de voluntari. 7) Vara, după 9 seara (pl.). 8) Un pește subțire. 9) Munciforii o depășesc mereu. 10) Cel mai bun dintre cei buni.
11) Tudor Tomulescu. 15) Așezarea lemnelor. 16) Organizația de tineret. 17) Operație ce o face compresorul. 19) Locuri de muncă. 21) Necesar jalonării unui teren. 23) Rezultate concrete ale muncii. 24) Muncă intensă. 25) Gigantic. 26) A se strica prin prea multă întrebuințare. 28) Ogor. 31) Port la Dunăre. 33) Poftim. 35) Șantier național. 39) A donă. 41 și 50) Șantier național. 42) Document. 48) Fruct exotic. 53) Fire. 55) Linia ferată il transformă într'un... parc bucureștean! 57) Seci. 58) Fără valoare. 59) Realizare a brigadierilor în Capitală. 63) Organizație a tineretului școlar. 67) Pomadă. 69) Nota a doua.

Sit. OPRICĂ PREDA

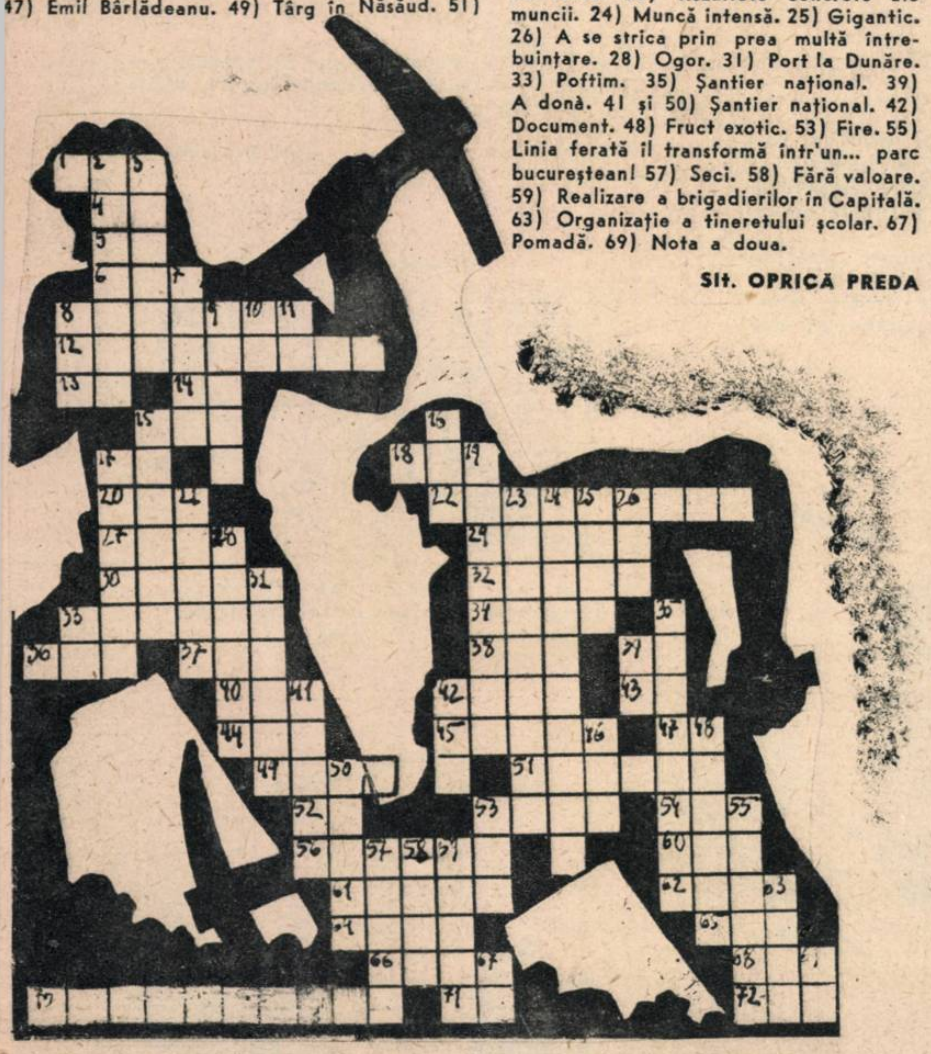

EXERCIȚIU DE INDEMÂNARE

In figura alăturată aveți șapte patrate formate din 20 bețe de chibrituri.

Schimbați locul a numai patru din ele, pentru ca să obțineți cinci pătrate perfecte.

P. A. TRATU

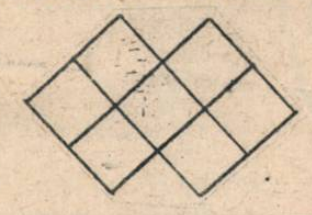

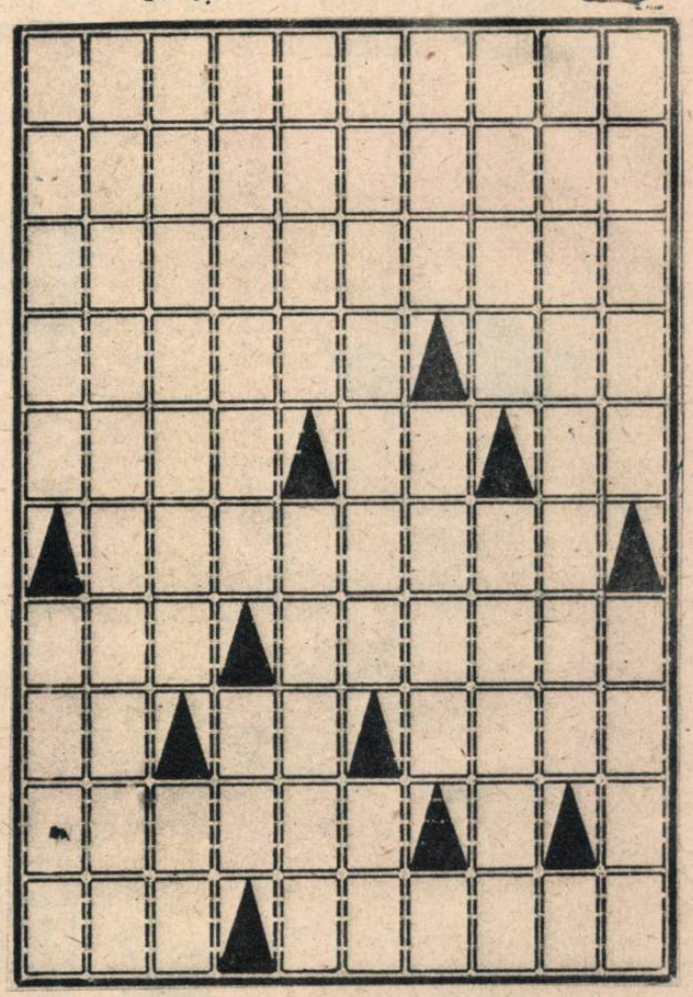

SFINX ȘI EDIP

ORIZONTAL: 1) Privire de sfinx, tăcere de sfinx. 2) Primul a fost Edip, care a răspuns deslegat ghicitoarea Sfinxului. 3) Pătrunzător, repede înțelegător, precum Edipul. 4) Scriere în versuri. — Călăuză în deslegarea unei enigme (fig.). 5) Podiș în Asia. — Smovzando (muz.) — Raul Gavrilescu. 6) Dare pe vin, odinioară 6) Ptolemais, în Biblie. — A se prelinge. 7) Regiune pe Coasta de Azur. — Intre Sfinx și Edip! — Așa cum este considerată enigmistica (pl.). 9) Substanță care formează țesutul celular al pielei și cartilagiilor, la viețuitoare. 10) Printre sfincși și piramide curge *lin* o apă mănoasă. — Cardinal și om de Stat spaniol (1436—578).

VERTICAL: 1) Deslegători de enigme. — Soarele egiptenilor. 2) Deslegători cari n'au câștigat niciodată premii. 3) Enigmistă ingenioasă. — Dumnealui. 4) Articulațiune proeminentă la partea de jos a piciorului. Notă muzicală. 5) Diminutiv dela Melania. — Propunător de enigme. 6) Ce țin de agie. — Țipăt de spaimă. 7) Comună aproape de Dej. — A se oglindi (poetic). 8) Port la golful Corint. — Reguli. 9) „Sunt foarte tânăr și foarte bătrân" „Rece ca ghiața, fierbinte ca'n foc" „Subțire și totuși ca un boloboc" „Milos din fire, dar mare avar" „Slab ca un pai, voinic ca un stejar" etc. etc. (Enigmă de A. Lusé publicată în 1802). 10) Dispoziția soacrei. — Zâne rele.

ION OPRESCU *Ploești*

DESLEGĂTORII MARELUI CONCURS POPULAR AL REVISTEI „REALITATEA ILUSTRATĂ"

(Urmare)

141. Teodor Nicoară-Loco (1); 142. Ana Minciunescu-Com. Cămin. Jud. Sălaș (1); 143. Alexandru Bonciu-Loco (12); 144. Șerbu I. Mihail-Loco (13); 145. Pătrașcu Ion-Loco (14); 146. Mioara Ghițu-Sibiu (3); 147. I. Simionescu-Bârlad (8); 148. Grădinaru Valentin-Sibiu (10); 149. Bărbulescu Mihai-Loco (3); 150 N. M. Popescu-Loco (9); 151. Cornel Bărbulescu Poiana Mare Jud. Dolj (3); 152. I. Gagea Delagrui-Loco (14); 153. Teodor Garabet-Loco (3); 154. Lt. Andrei Tănăsescu-Loco (12); 155. Beby Constantinescu-Craiova (12); 156. Stancu Dumitru Com. Aradul Nou Jud. Arad (1); 157. Stroe Nicolae-Loco (1); 158. Nic. Voica-Slatina Olt (2); 159. Singher Albert-Iași (4); 160. Ilie Stănescu-Giurgiu (13); 161. Caporal Ticu Cezar-Loco (11); 162. Aurel-David-Loco (12); 163. Marinescu Stelian-Loco (3); 164. Moroșanu Eugen-Loco (9); 165. Gh. Măricuțoiu-Roșiorii de Vede (12); 166. Pataky Iosef-Timișoara (11); 167. Gurită Vasile-Predeal (11); 168. Vasilescu Stelian-Corneliu-Com. Tamașda Jud. Bihor (8); 169. Stănescu-Anton-Loco (8); 170. Marin C. Iacob-Pitești (11); 171. Const. Alexandrescu-Loco (13); 172. Evrin Hornstein-Loco (13); 173. Traian Cristescu-Loco (11); 174. Șurubaru Maria-Brăila (1); 175. Ilie Cernea-Loco (3); 176. Venera Popovici-Loco (4); 177. M. M. Chiriță-Curtea de Argeș (11); 178. Rădulescu Constantin-Brăila (12); 179. Rațiu Alexandru-Turda (8); 180. Sandovici Vladimir (12); 181. Sanda și Nelu Alexiu-Leordeni-Muscel (10); 182. Liliana și Iulian Georgescu-Loco (10); 183. Nicoară Tudor-Loco (12); 184. Aurel Nic. Bâlă Com. Slivilești-Șiacu Jud. Mehedinți (12); 185. Țeican Anton-Bistrița Năsăud (!); 186. Marcu Marcovici-Loco (12); 187. Dumitru Suță Com. Brebu Of. Câmpina Jud. Prahova (12). 188. Raul Vanghele-Loco (11); 189. Cristescu Vasile-Cernavodă (6); 190. Coman Gicu-Râmnicul Sărat (7); 191. Alexandrescu Teodor-Buhuși (3) 192. Marinescu Emilian Piatra Neamț (12); 193. Renoiu Emilian-Loco (10) 194. Lisaveta Cocorescu-Loco (13); 195. Stănescu Nicolae-Loco (10); 196. Nedelea Paul-Mizil (7); 197. Sultănescu I, Vasile-Bârlad (3); 198, Borănescu Viorica-Ploești (12); 199. Ciorchină Dumitru-Pitești (12); 200, Elena Vinanenția Babic-Loco (10); 201. Mariana Stelescu-Loco (12); 202. Constantin Rădulescu Tg. Jiu (10); 203. Popescu I. Vasile-Loco (3); 204. Paraschivescu Florea-Loco (2); 205. Niculescu Constantin-Loco (12); 206. Mărăcineanu Mihail-Galați (4); 207. Stegărescu Adrian-Sighișoara (13); 208. Manolescu Virgil-Brașov (14); 209. Zaharovici Cornel-Loco (3); 210. Decebal Davidescu - Galați (11); 211. Condeescu Octavian-Braila (3); 212. Olănescu Petre-Curtea de Argeș (6); 213; Beldie Nicolae-Constanța (12); 214. Nimereanu Sevastița-Tr. Măgurele (10); 215. Secreteanu Constantin-Timișoara (3); 216. Ionescu Elena-Iași (12); 217. Enescu Paul-Giurgiu (3); 218. Petrescu Mircea-Loco (1); 219. Petrăchescu Nae-Loco (2); 220. Dumitrescu Mircea George-Loco (12).

— Va urma —

Cinematograful ARO — *Nastratin Hogea*
„ REDUTA
Cinematograful RODINA
SIGHIȘOARA:
Cinematograful APOLO
R.-VÂLCEA:
Cinematograful ADRIANI
C. DE ARGEȘ:
Cinematograful ARO — *Opereta*
Tg. Jiu:
Cinematograful CĂLDĂRUȘE — *Secretele Contra Spionaj*

CUTREERÂND SUBURBANELE

(Urmare din pag. 13)

— Ai copii?

— Da, am trei. Sunt mari. Unul lucrează la A. P. A. C. A., altul e funcționar la C. E. C., iar fata este educatoare la căminul de copii.

Și Bănică Niculae începe să trăbăluiască mai departe prin ogradă.

Mai intru și prin alte case. Aproape toate sunt goale. Oamenii sunt plecați la lucru. Parte în comună, foarte mulți în București.

Sunt mulți din ei, cu serviciul în Capitală și care stau în comună, fiindcă în București nu găsesc locuință.

Suburbana a adăpostit primitoare, înghesuindu-și până la refuz căsuțele și ogrăzile pe oamenii pe care orașul i-a vărsat spre marginile ei.

Dar lucrurile se petrec și invers. Locuitorii din Capitală au fost adunați pe lângă întreprinderile de aici, unde au găsit de lucru.

Este cazul dela „Industria tehnică națională" — Fabrica de armături, unde 70 la sută din lucrători sunt străini de comună, majoritatea bucureșteni.

TROLEIBUZ PE LINIA 13

Suntem la amiază. Soarele dogorește cu putere, dar pe șosea și pe șantiere munca nu mai contenește.

Nici nu știm când am parcurs comuna în lung și'n lat.

Mașinile 13 incep să se aglomereze din nou și o pornesc în goană pe bulevardul care deschide o frumoasă perspectivă.

— In curând vom avea pe linia fostului tramvai 13, care a fost întrerupt din cauza lucrărilor de lărgire a bulevardului, un „troilebuz", ne lămurește un S.T.B-ist, în fața lui 14 barat care e luat cu asalt în stație.

Lăsăm în urmă suburbana, care este chemată la o viață nouă...

ADA BARSEANU

RI · HUMOR · DIN TOATĂ LUMEA ·

— Nu ți-e rușine, la vârsta asta?
— Nu, căci trebue să pun mâna pe cât mai multe baze, ca să am puncte de sprijin. după Ludas Matyi

DOCHERII DNI LONDRA SUNT IN GREVĂ

BEVIN: Dragă Sam, precum vezi, noi nu suntem în grevă și-ți punem toată Anglia la dispoziție.

după Ludas Matyi

— Cum d-le, noi importăm prost de gândaci din Elveția?
— Da.
— N'ar fi mai bine să le trimitem lor gândacii? după Ludas Matyi

TRANSMISIE DELA FAȚA LOCULUI

— Popescu trece de fundași și cu un shoot formidabil trimite mingea la păianjen.

după Ludas Matyi

Ei, văzuți de aproape

BEVIN: este un om foarte iubit. Dovadă că atunci când a fost numit ministru de externe, un bătrân, foarte deștept, a început să sară într'un picior strigând de bucurie că așa le trebuie englezilor dacă sunt tâmpiți. In chestiunea palestiniană el poate fi foarte obiectiv din cauză că este antisemit.

In Anglia este foarte popular. Toți copiii mici îl cunosc pentrucă mamele le spun că dacă nu se cuminţesc, vor ajunge ca Bevin.

Il chiamă Bevin pentrucă familia lui a luat numele acesta acum 400 de ani. Se numește și Ernest după un unchi, dar nimeni nu știe dece e numit și socialist.

DRAGOSTE NEFERICITA

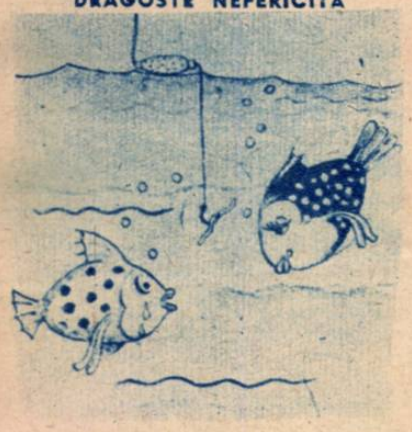

— Dacă nu mă iubești, să știi că înghit cârligul undiței!

DISPOZITIV PENTRU PLOAIE ARTIFICIALĂ

SERENADA

COMPLIMENTE

a) Ah, dudue, îmi plac picioarele dumitale...

b) Ah, dudue, ai cei mai frumoși ochi...

PROMISIUNEA

— Regret dudue, dar pe baza asta nu-l putem obliga să se însoare. Dacă insistați însă lăsați copacul aici și-i vom anexa la celelalte acte.

SFIDARE

— Domnule, fii recunoscător întâmplării care a pus bariera asta între noi!

EFORT MINIM

SURPRIZELE MICROSCOPULUI
— Ia te uită: micuții ăștia fentează

— Nu te cred, George îmi spune mereu, că sunt singurul lui gând...
— Bine... Atunci l-am văzut umblând cu un gând ascuns.

★

— Ce faci d-ră când te sărută cineva?
— Țip.
— Dar dacă te-aș săruta eu?
— N'aș putea să țip, fiindcă sunt răgușită.

LA RESTAURANT

— Biftecul a fost mic și prost, chelner.
— Păi dacă a fost prost trebuia să vă bucurați că a fost mic.

MARFA BUNĂ

Un automobilist încearcă să-și vândă mașina.
— E aproape un an de când am automobilul acesta și n'am plătit un cinci pentru reparații.
— Tocmai asta mi-a spus și mecanicul dela garaj...

★

— Domnișoară, ți-am cerut o prăjitură cu frișcă și asta văd că are muște!
— Nu e nimic, nu le pun la socoteală!

★

— Allo, casa Popescu?
— Da!
— Popescu din firma Popescu și Popescu?
— Da eu!
— Vă rog, d-stră sunteți primul Popescu sau al doilea?
— Da d-le, sunt primul!
— Aa! Felicitările mele!
— Ce vrei d-le, nu'nțeleg nimic!
— Foarte simplu. Partea prăvăliei din dreptul celui de al doilea Popescu a ars azi noapte!

PRECIZARE

— Lino, ce mai trebuie pentru masă?
— Mai întâi farfurii coniță, că adineauri mi-au scăpat din mâini ultimile.

Biblioteca Universității Iași

SOCIETATEA NAȚIONALA DE EDITURA ȘI ARTE GRAFICE „DACIA TRAIANĂ" Str. CONST. MILLE Nr. 5—7—9

S'AU INAPOIAT FLĂCĂII DIN CEHOSLOVACIA

TRENUL de Arad-Bucureşti a intrat în gara Ploeşti la ora 14. La scările primului vagon se dau jos multe bagaje. Incercăm să ne facem loc ca să ne suim şi noi. Unul din cei care dau bagajele şi le aşează pe peron ne opreşte.

— Staţi, ne dăm jos 80 de persoane, ne-a vorbit într'un grai moldovenesc parcă mai molatec ca de obicei, cu accente tărăgănate de limbă slavă.

I-am întrebat de unde vin. Până să se schimbe locomotiva, ne-au spus o mulţime de lucruri. Erau din primele eşaloane de muncitori agricoli care plecaseră acum 13 luni în Cehoslovacia. In Iunie anul trecut republica vecină avea nevoie de braţe de muncă şi cum eram după anii de secetă au apelat la muncitori dela noi. Guvernul nostru a trimis 8000 de muncitori din regiunile care fuseseră mai greu lovite de secetă Moldova şi Dobrogea. Contractul de muncă încheiat între ambele state prevedea obligaţia muncitorilor de a lucra un an în Cehoslovacia. Fiind toţi dela sate au fost întrebuinţaţi în munci agricole.

Au învăţat limba cehă, sunt entuziasmaţi de felul cum au fost trataţi acolo, povestesc cu amănunte viaţa lor în gospodăriile sau fermele Statului din Cehia şi Moravia. Fiecare are povestea lui, a văzut atâtea lucruri pe care el, plugar din Dobrogea sau Tulcea nu s'ar fi gândit că le-ar fi putut vedea vreodată. Au tras învăţăminte şi au venit cu experienţă bogată.

In vagon au rămas însă vreo treizeci. Ei merg până la Bucureşti, căci sunt din Dobrogea. Chiar din Moldoveni unii rămân cu noi până la Bucureşti, căci trec să vadă vreo cunoştinţă.

Trenul porneşte spre Bucureşti, cei din Moldova îşi iau rămas bun dela dobrogenii cu care au stat împreună un an de zile departe de satele lor.

In tren putem sta de vorbă pe îndelete cu ei.

Intr'un compartiment gasim doi tineri — Arteni Emil din Stoiceşti-Tutova şi Creangă George din Şerbăneşti-Tecuci.

Primul e fiu de agricultor, dar era învăţător înainte să plece în Cehoslovacia.

— M-am hotărât, spune el, să plec, ca să pot învăţa lucruri noi, pe care apoi să le împărtăşesc şi celor dela mine din sat. A fost greu căci comisia de triere era foarte atentă. Dar am scăpat.

— Acum, când a trecut un an, crezi că ai adus ceeace doreai.?

— Nu numai atât, aduc şi prietenia poporului ceh, a acelora care neau apreciat aşa cum suntem.

I-am întrebat cum s'au împăcat la început cu limba, cum au învăţat-o?

Creangă şi-aduce aminte că în primele zile gospodarul unde fusese repartizat l-a trimis, după ce îi explicase cu mare greutate, să aducă frunze de cartofi. El s'a dus şi a desgropat vreo trei saci de cartofi.

Ne arată cu mândrie Cartea de muncă. Era legitimaţia lor. Confederaţia Generală a Muncii a fost tot timpul în legătură cu ei, acolo în special ocupându-se de problema lor (ROH) Mişcarea Revoluţionară Sindicală, care a tipărit pentru ei ziarul Muncitorul Român, pe care-l primeau până în cele mai îndepărtate sate ale Moraviei. C. G. M. şi-a trimis reprezentanţi cari ţineau întruniri pe judeţe cu muncitorii din Cehoslovacia.

— Dar, spune Creangă, noi am fost socotiţi la un moment dat ca de ai lor. Mergeam cu ei la toate întrunirile lor, la petrecerile şi sărbătorile lor. Nici odată flăcăii din satul meu nu au făcut ceva, fără să treacă pela poarta mea şi să mă cheme. Dacă spuneam după şase luni unuia care nu mă cunoştea că sunt Român nu mă credea. Creangă spune acum „Praha".

In alt compartiment sunt câteva fete tinere din satele judeţului Tulcea. Le-am întrebat dacă au învăţat mai repede limba cehă decât flăcăii. E doar limbă slavă şi ele vorbesc lipoveneşte.

— Da de unde, sar ele. Ne-au luat-o înainte.

Efimia Erimei din Jurilofca îşi leagănă copilul care s'a născut lângă Svitavy. Are patru luni. Toate zguduiturile trenului nu-l trezesc. El e unul care nu şi-a dat seama că a trecut peste trei graniţe.

Tatăl îşi priveşte fiul cu mândrie.

— Să vezi naşul lui cu ce regrete ne-a lăsat să plecăm. Am fost prieteni, şi noi ne-am bucurat când comuniştii au preluat puterea.

A fost o sărbătoare.

In Gara de Nord, am coborât cu toţii.

Ne-am strâns mâna cu putere.

Artenie Emil ne-a spus:

— Succes în viaţă. Aşa ne-au spus şi nouă cehii la plecare

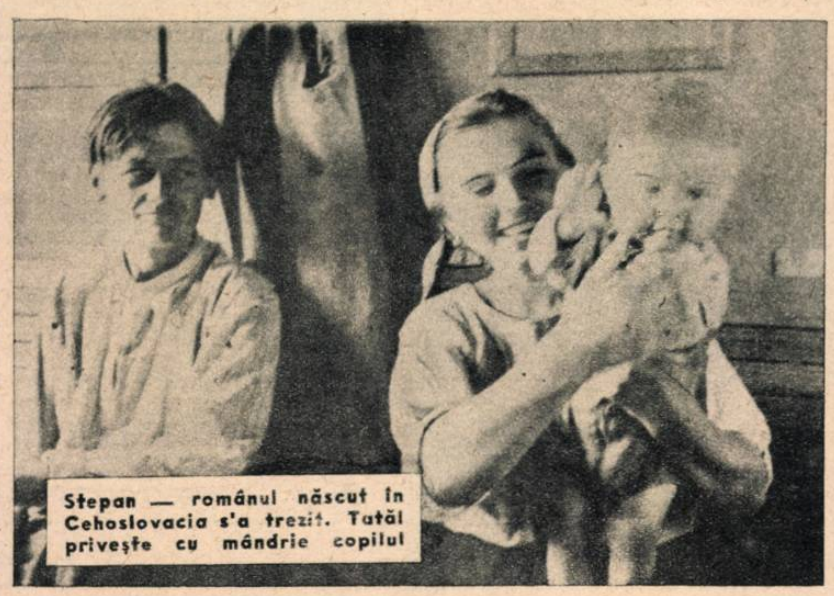

Stepan — românul născut în Cehoslovacia s'a trezit. Tatăl priveşte cu mândrie copilul

Artenie priveşte o Carte de Muncitor. Acestea erau legitimaţiile românilor date de R. O. H.

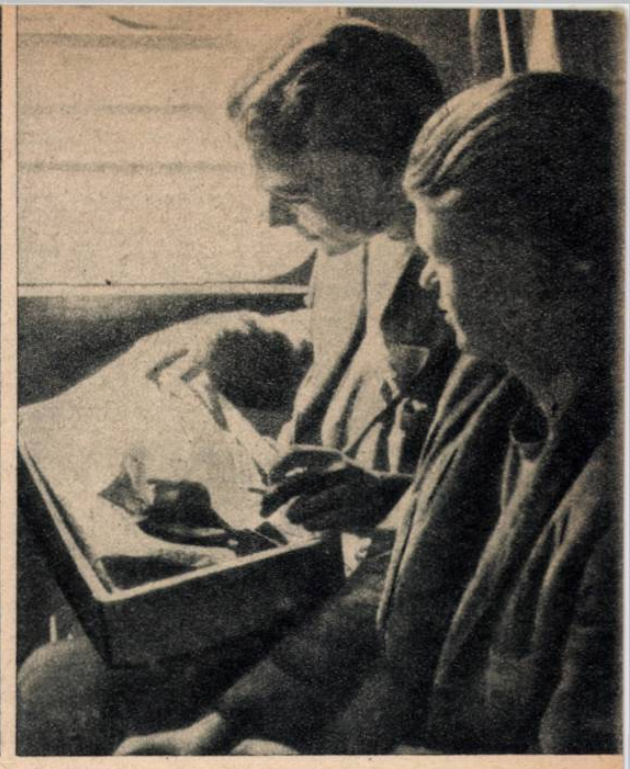

Arteni şi cu Creangă caută un număr al „Muncitorului Român" pe care să ni-l arate. Ziarul se tipăreşa în cehă şi română

Fetele îşi vor continua drumul spre Dobrogea. Tânărul din ţinutul Fălciului le promite că le va scrie

In gara din Ploeşti au coborât moldovenii. Vor aştepta un tren care să-i ducă în Roman, Tutova, Dorohoi sau Iaşi

MEETINGUL AVIATIC DELA AERODROMUL „23 AUGUST"

DUMINICĂ dimineaţa a avut loc la Dudeşti-Cioplea inaugurarea noului aerodrom „23 August" şi deschiderea oficială a cursurilor unei noui şcoli de sbor fără motor.

Cu această ocazie s'a ţinut un reuşit meeting aviatic, complectat cu un bogat program cultural şi sportiv.

Monoplane şi biplane au executat demonstraţii în formaţie şi vânătoare de baloane.

Planoarele pilotate de instructori au fost mult aplaudate. O impresie deosebită au lăsat însă lansările cu paraşuta. Pangică (A. S. Godeanu), lansându-se dela 1.200 m. cu două paraşute, s'a eliberat de prima şi de abia la 200 m. de pământ a deschis-o pe cea de a doua. A fost un moment de emoţie pentru public, care apoi l-a ovaţionat pe curajosul paraşutist.

Programul aviatic s'a încheiat cu excepţionalele demonstraţii de acrobaţie ale instructorului Gh. Ţuţuianu.

Programul sportiv a cuprins demonstraţii de box(ucenicii dela Malaxa şi Lemaître, Ion Chiriac şi Fl. Stanomir), de scrimă (echipa Gaz Electra) de aeromodele (tineri dela C.F.R. Malaxa, Wolff, U.C.B., Gaz Electra, Telefoane).

Au cântat: corul şi Fanfara U. C. B.

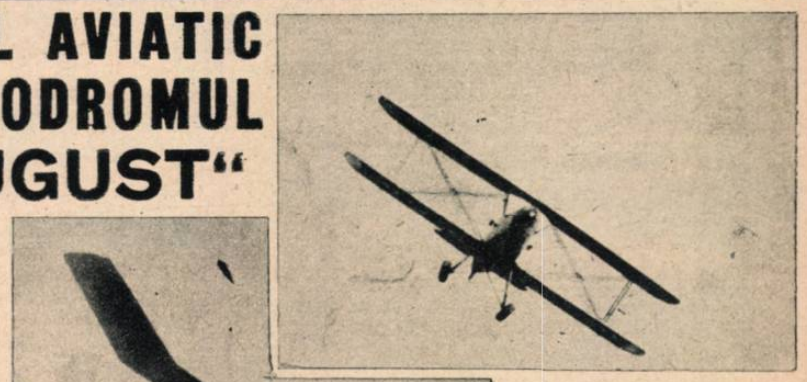

↑ Un biplan face acrobaţii

Un tânăr lansează un model ↓

CUTREERÂND

Când fuga maşinilor sau a tramvaielor lasă grăbită în urmă, arterele principale ale Capitalei, îndreptându-se spre periferie, tumultul oraşului pare că se pierde, estompându-se, către marginile sale.

Aici, nu se mai întretaie, unul după altul, greoaie şi huruinde, vagoanele de tramvai. Nu mai sbârnâie, nici clacsoanele maşinilor, grăbite să o ia una înaintea celeilalte.

Nici furnicarul de oameni nu mai mişună compact pe străzi, ca la centru.

Şi, totuşi, viaţa freamătă aici mai plină, mai rodnică, parcă... Este mai lipsită de trâmbiţări, ca în miezul oraşului, dar mai încordată în muncă, mai plină de semnificaţie, mai adevărată...

ŞI IATA-NE CUTREERAND DIN NOU PRIN SUBURBANELE BUCUREŞTIULUI...

Căsuţele acelea mici, uneori atât de teşite, încât de departe îţi par că fac una cu pământul, s'au ascuns în dosul copacilor, adormind, la umbra lor, de atâta linişte câtă domneşte printre ele... Locatarii lor nu se văd pe străzi cât e ziulica de mare, pentrucă pleacă cu zorile şi se întorc cu amurgul şi munca lor trudnică de o zi se desfăşoară în încordări tăcute, între pereţii fabricii, pe care, soarele dogorind-o, nici nu bănueşte cât e de fierbinte, acolo, înăuntru, dorinţa de muncă din sufletele oamenilor şi aerul pe care-l încălzeşte pulsaţia maşinilor de tot felul, care nu-şi mai încetinesc huruitul.

Ei drăcie, niciodată n'am văzut atâtea lăptăreşe la un loc!...

Garniţele, lăsate la un moment dat jos, pentru nu ştiu ce socoteli care agită mâinile şi ridică vocile, par ieşite în serie, dela fabrică.

Mi le închipui pline de laptele spumos, proaspăt muls...

Autobuzul 59, care vine gâfâind dinspre oraş, a înghiţit, la iuţeală, cu garniţe cu tot, un grup de lăptăreşe şi se îndreaptă, în fugă, spre Jilava, Copăceni, sate ce se înşiră pe şosea, mai departe.

Cele care au rămas, se împrăştie prin sat.

Cu toate că nu am pornit cu nici o idee preconcepută, imaginea... laptelui nu mă părăseşte uşor.

Mă opresc la poarta unei căsuţe, care are la intrare o mică livadă, în fundul căreia, deabia se zăreşte locuinţa, ca să-i admir pitorescul... rural.

Dar chiar dela intrare, două vaci sunt gata-gata să mă ia în coarne.

O droaie de copii mărunţi izbucneşte în râs cristalin, iar cel mai prâslea dintre ei, trage un chiot, mai mult de spaima mea...

Dealungul şoselei, mai la câţiva zeci de metri, alte... vaci pasc liniştite iarba depe bordură.

— Bună ziua, mătuşico! spun unei bătrâne, care mână din urmă o vacă cu viţel.

— Bună ziua, maică! zice ea.

— A cui e vaca? întreb.

— A lui fii'miu, zice ea. El a ieşit la câmp, la o lecuţă de seceriş; are acolo un pogon. Nor'mea e la fabrica de cauciuc. Şi eu am rămas cu vaca şi cu copiii...

O iau înainte, dealungul şoselei Giurgiului, până ce ies din comună. Pe câmp, secerişul e gata şi snopii grei de bob sunt făcuţi grămadă. Miriştile alternează cu semănăturile de porumb, de-un verde proaspăt, crud.

Spre islaz, înaintează greoi, o turmă de bivoli, cu ochii mari, blânzi, cu gâturile negre, lungi şi caraghioase. Iar cireada de vaci se profilează mai departe, pe câmp.

Aspectele acestea, de pronunţat caracter rural, te-ar face să te crezi în mijlocul unui sat.

Şi totuşi Progresul e una din suburbanele Bucureştiului, cu tramvai şi lumină electrică, cu drumuri, până mai eri, alaltăieri, desfundate şi colbăind de praf şi cu hârtoape multe, dar totuşi... suburbană.

Şi apoi ce le păsa, boierilor de ieri, că suburbana n'are apă canalizată.

— Las' să bea apă din puţ, că-i mai rece!...

Pentrucă ei, boierii, beau laptele şi crema şi frişca; şi femeile de aici trudeau greu, cu grija copiilor, a bărbatului care pleacă la fabrică, a pogonului de arătură care trebue desfundat şi grăpat, a vacilor care trebuesc mulse.

Viaţa oamenilor de aici, se desfăşoară în condiţiile în care i-a aşezat apropierea de Capitală, de oraş mare, de care sunt legaţi prin munca ce-o desfăşoară acolo şi apropierea de câmpul de care-i leagă alte nevoi, alte ocupaţii.

Când zorii zilei de-abia se ivesc, tramvaiele liniei 17 nu mai prididesc de cei care pleacă spre oraş, la lucru; muncitori şi funcţionari.

Alţii o iau, cu maşina 59, spre Jilava, Acolo e o fabrică de cauciuc şi „Bumbăcăria" la care lucrează 800 lucrători din comună.

Alţii lucrează la „linie". Linia este terasamentul electric care duce curent spre Bulgaria şi trece, ceva mai încolo de brâul de centură a oraşului.

Aşa se împarte viaţa de muncă a oamenilor de aici. Între fabricile şi atelierele din oraş sau cele din alte vecinătăţi şi între câmpul care, pe ici, colo, pentru cei cari mai posedă câteva pogoane, trebue cultivat.

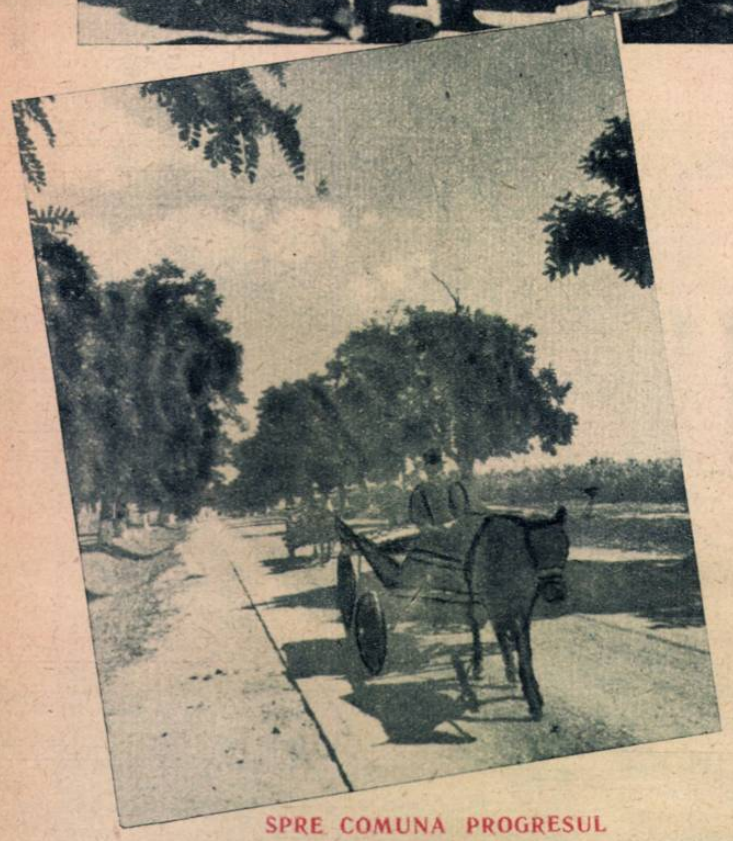

SPRE COMUNA PROGRESUL

După ce a trecut de Bellu, tramvaiul 17 o ia grăbit dealungul şoselei Giurgiului, se strecoară dealungul copacilor ce umbresc marginile şoselei, printre case din ce în ce mai mici, gâfâie deodată greoi, se opinteşte şi se lasă în mijlocul comunei Progresul.

Acolo este o întretăiere de străzi. Pe marginea uneia din ele, se agită, cu voci ascuţite un grup de femei.

Toate au port ţărănesc, cu şorţuri mari, încreţite în faţă, cu basmale colorate pe cap. Şi toate poartă câte o garniţă în mână.

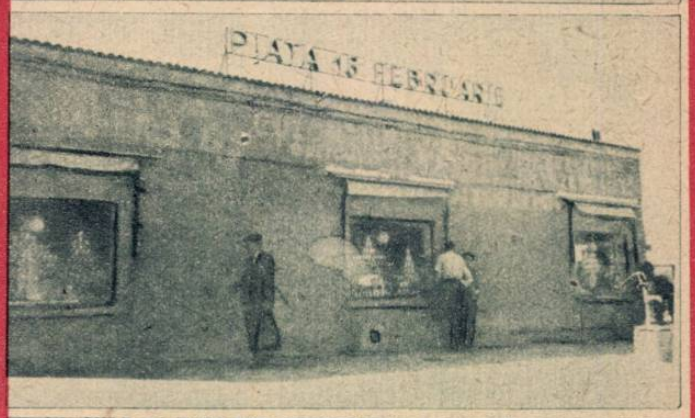

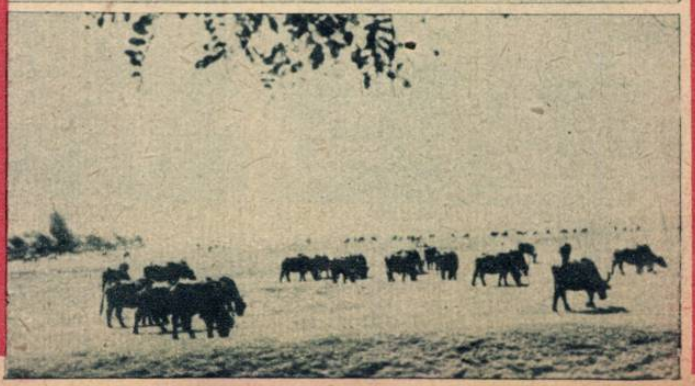

SUBURBANELE

reportaj de ADA BÂRSEANU

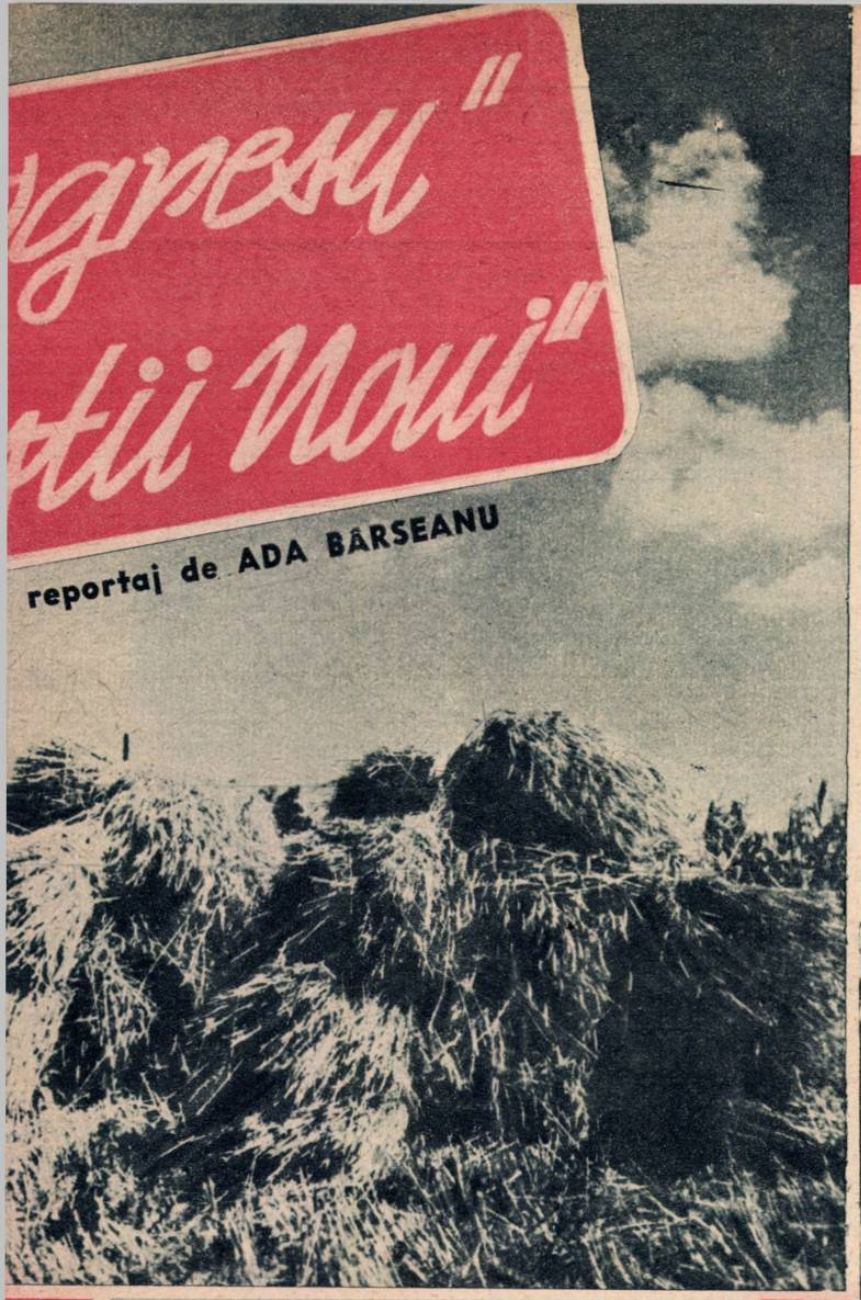

Unii din ei mai au câte o grădină de zarzavat, ceva mai jos, pe câmp, spre gârlă.

Pentru că, în afară de lăptării, zarzavaturile sunt un alt artícol pe care îl duc spre piaţa Bucureştiului, ţăranii din satele din apropiere: Copăceni, Creţeşti, Vidra, Dobreşti, Colibaşi.

Oraşul ăsta mare, care mai e şi Capitală, pompează, ca un stomac uriaş, o mulţime de... trufandale.

La intrarea în comună stau de gardă „îndrumătorii" Societăţii Comunale de Aprovizionare a Capitalei.

Pentru o distribuire raţionată a zarzavaturilor care intră în Bucureşti, pentru ca ele să nu fie aglomerate numai în anumite pieţe, iar alte centre să resimtă lipsa lor, aceşti îndrumători dirijează marfa spre pieţele precis indicate.

Convoaie întregi de „camioane", cu cai, nu cai putere, pline de zarzavaturi se îndreaptă în zorii zilei dinspre comunele arătate, spre Bucureşti.

Iată un camion, plin doldora cu roşii, proaspete, rotunde, rumenite.

Ţăranul care conduce e din Creţeşti... unde se cultivă cele mai renumite roşii.

— Da anul ista ne-a înecat Sabarul, ne-a inundat lunca, unde era puterea roşiilor... Noi de frica secetei am pus sămânţa care duce mai bine la secetă şi anul ista au fost ploile multe care le-au cam stricat.

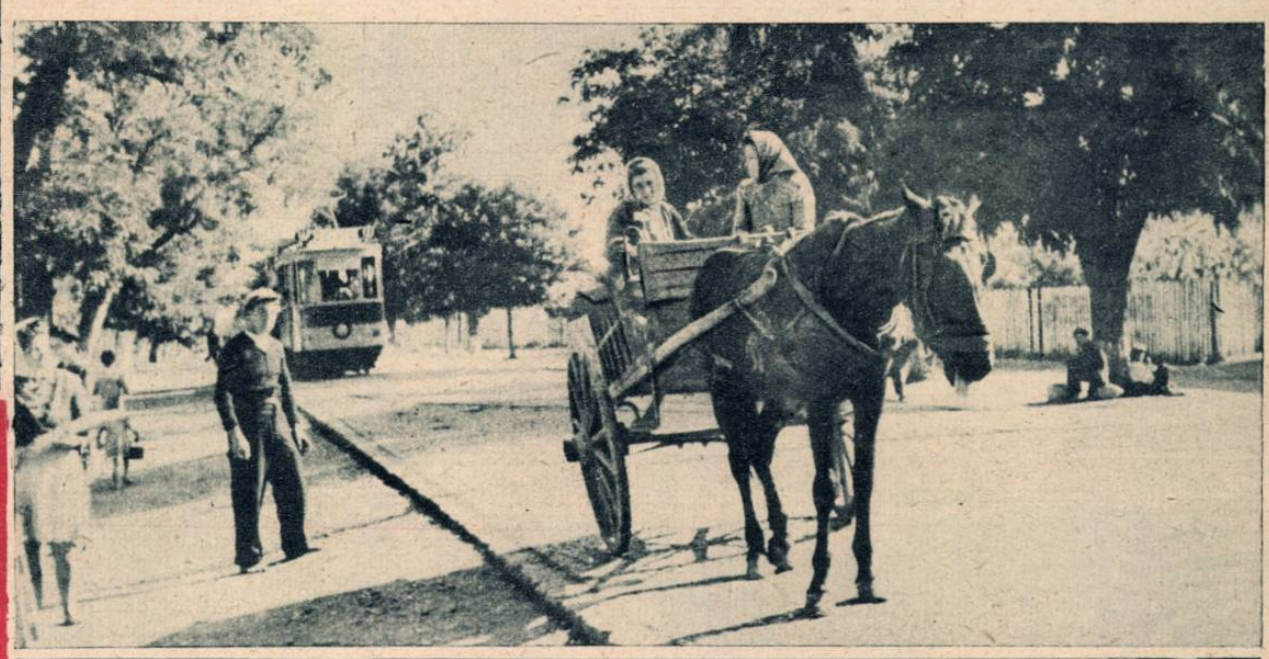

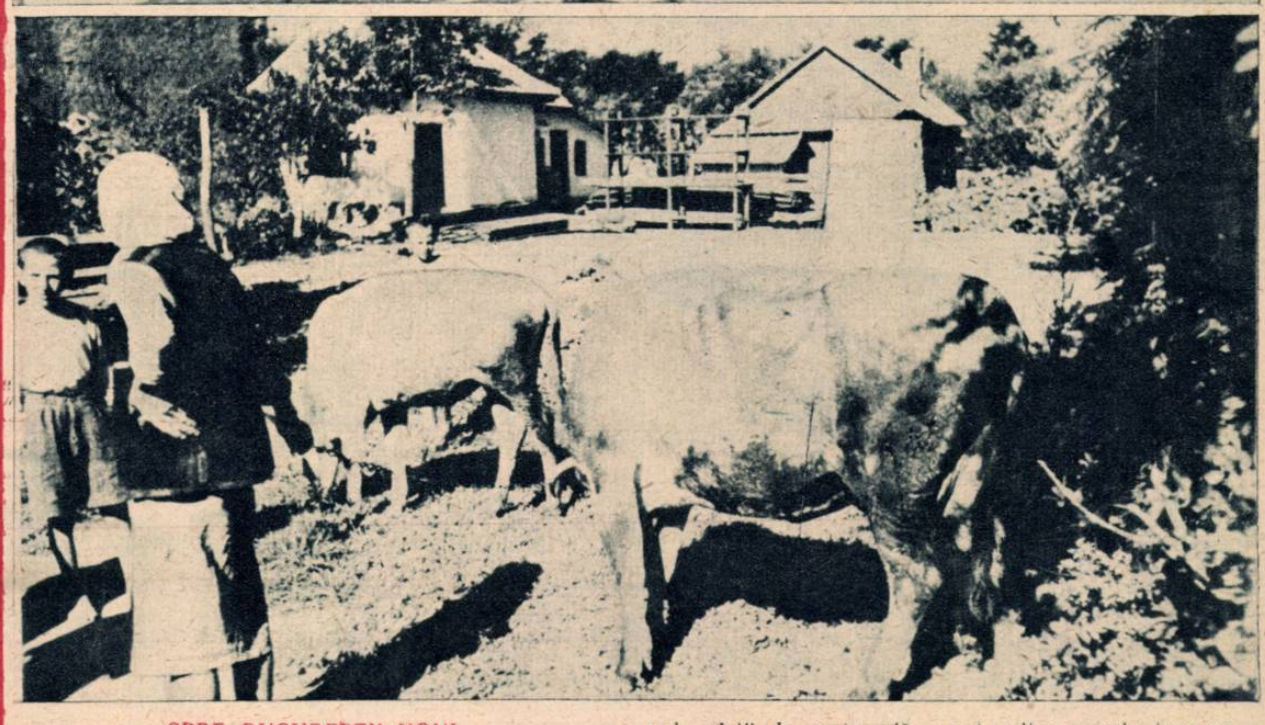

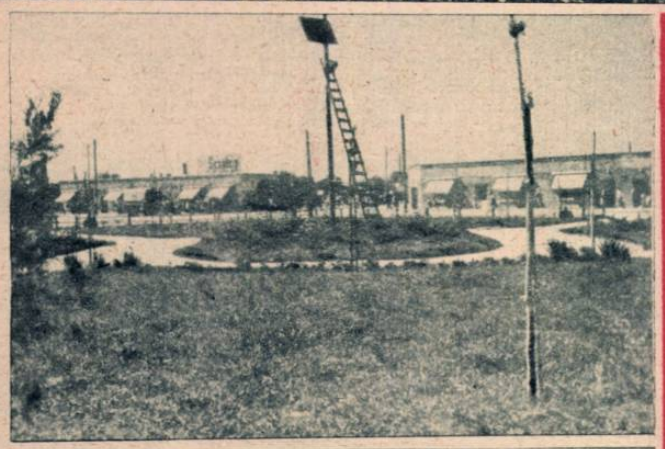

SPRE BUCUREŞTII NOUI

Din comuna Progresul unde viaţa de metropolă se împleteşte hibrid, cu un fel de viaţă de reminiscenţe rurale, am luat-o, departe, tocmai spre Bucureştii Noui...

Calea Griviţei, îngustă, strâmtă şi aglomerată de case, tramvaie, maşini, pietoni şi alte vehicule, care o sugrumă prin dreptul gării de Nord, începe din ce în ce să se lărgească, pentruca, ajungând în Bucureştii Noui să se reverse în bulevardul acela larg, luminos, care străbate suburbana până departe, spre şoseaua care duce spre Străuleşti.

Bucureştii Noui este frumos seara.

Atunci se aprind luminile dealungul acestui bulevard pe care stâlpii de telegraf, cu lemnul înegrit de vreme şi ros pe alocuri de ploi, este înlocuit cu stâlpi noui, de beton, care au şi fost instalaţi, aproape pe tot parcursul bulevardului.

Imensul şantier, care numai în primăvara acestui an vuia de sute de glasuri de tineri, de bătăi de ciocane, de huruit de pietre şi caldarîmuri cioplite şi-a încetat deodată tumultul şi'n locul lui se deschide largă, cu aspecte de oraş occidental, această arteră care e Bulevardul Bucureştii Noui, pe care tramvaiul circulă pe două părţi.

E frumos Bucureştii Noi seara, pentrucă atunci se aprind viu luminile la fabricile şi atelierele care se întind una după alta, dealungul bulevardului.

Iată în urmă gara, cu zeci de lumini şi luminiţe, cu fluerături şi semnale...

In jurul gării s'a centrat şi s'a desvoltat cartierul, care avea să devină mai târziu Bucureştii Noi.

In jurul Atelierelor C. F. R. în care lucrează atâtea mii de oameni, s'au adunat cu timpul locuinţele acestor lucrători, a căror viaţă se depăna în acelaş ritm de mişcare ca şi ţăcănitul vagoanelor şi fluieratul locomotivelor.

Suburbana aceasta, ocupată în cea mai mare parte de c. f. r.-işti modeşti, care duceau o viaţă de muncă intensă şi în vremurile trecute atât de amărîtă, a fost sguduită, în primăvara şi vara lui 1944, de iureşul bombardamentelor.

Căsuţele mici, dar curăţele, viaţa necăjită a celor de pe aici, au fost atunci sguduite din temelii.

Ruine şi prăpăd, fum şi moloz se aşterneau peste tot.

Dar a venit eliberarea. A venit reconstrucţia. A venit Republica. Iureşul de muncă şi de refacere a cuprins şi acest colţ de Bucureşti. Şi poate mai mult ca oriunde s'a lucrat aici cu râvnă, cu grabă, de a reda vieţii de metropolă, acest colţ pe unde trecuse din plin prăpădul.

Dealungul suburbanei s'a deschis Bulevardul; s'au aliniat şi s'au pavat şi alte străzi şi se pavează încă.

Ruinele caselor care stăteau mărturie a ceeace fusese războiul şi prin aceste părţi au fost înlăturate şi pe locul lor s'au început altele noui.

S'au deschis magazine şi pieţe de Stat, care să servească interesele suburbanei, pentruca oamenii să nu mai fie nevoiţi să o... întindă până în Bucureşti.

Piaţa de Stat „16 Februarie" a fost creată numai în câteva zile şi nopţi.

In locul vechilor barăci, inestetice şi insalubre, a răsărit un square cochet, în mijlocul magazinelor care se compartimentează curate, bine îngrijite şi aprovizionate, formând piaţa propriu zisă.

Şi lucrurile nu s'au terminat aici.

Fiindcă ele nu sunt decât începutul unui plan de refacere a Capitalei şi a suburbanelor sale, a unui vast plan de refacere pe care guvernul Republicii Populare Române îl vrea grabnic şi temeinic înfăptuit, pentru a da ţării unul din cele mai frumoase oraşe din Europa, unde suburbana să fie prelungirea civilizată a unui mare oraş.

Educarea copiilor şi tineretului prin cinematograf

NIMENI nu mai contestă astăzi influenţa covârşitoare, pe care filmul o poate exercita asupra copiilor.

Faptele şi gesturile eroilor favoriţi se regăsesc în jocurile lor şi această formă de mimetism inconştient poate fi verificată în fel de fel de împrejurări.

Iată o pildă concludentă. Scriitorul sovietic Arcadie Gaidar, căzut eroic în cursul războiului mondial, publicase o carte „Timur şi batalionul său"' în care descria rolul social pe care copiii l-ar fi putut juca în cazul unui conflict. Romanul a fost transpus pe ecran şi filmul a obţinut un răsunător succes.

Când nemţii au invadat Uniunea Sovietică, pe toată întinderea teritoriului s'au organizat mişcări „timuriene". Cel mai mic oraş, cea mai modestă şcoală avea „comandamentul" ei timurean. Băeţi de toate vârstele se împrăştiaseră în ţară şi, ca tineri mesageri ai unei doctrine umane al cărei ţel îl sesizaseră instinctiv, se puseseră în slujba familiilor al căror şef se transformase în soldat.

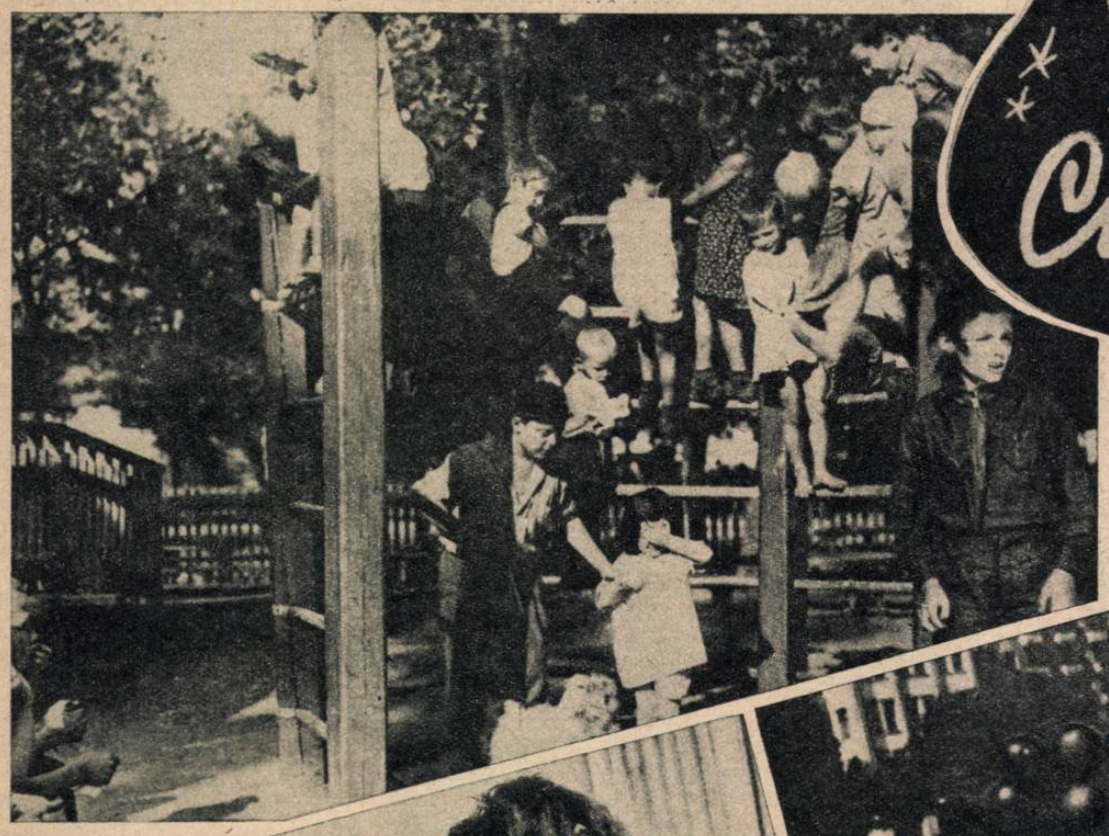

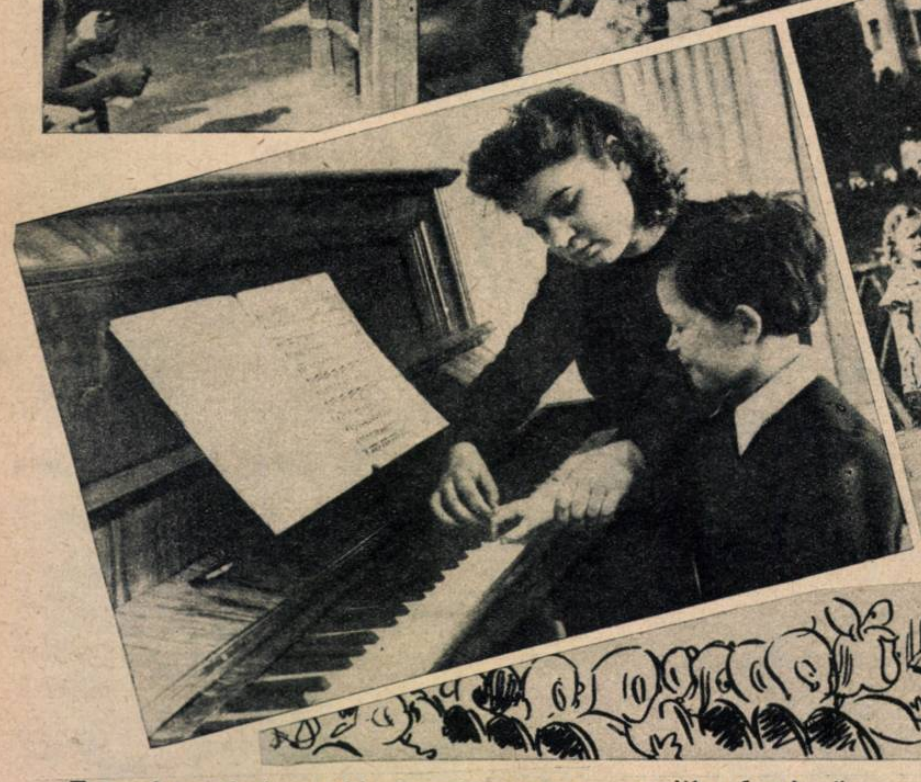

Ecranul popularizase chipul unui erou imaginar şi copiii se grăbiseră să-l imite.

*

Încă din primii ani ai existenţei sale, cinematograful sovietic a sesizat influenţa filmelor asupra copiilor şi a realizat producţii speciale pentru ei. Unele dintre ele au fost foarte izbutite, ca de pildă „Drăcuşorii roşii", turnat în epoca filmului mut. Această realizare exalta eroismul copiilor în timpul războiului civil. Deasemeni au fost realizate filme inspirate de opere din literatura clasică rusă.

Intr'o ţară în care, cu treizeci de ani în urmă, educaţia era privilegiul claselor stăpânitoare, unde analfabetismul, mai ales la sate, era un fenomen curent, Statul a instaurat după revoluţie instrucţia obligatorie pe timp de şapte ani.

Era deci firesc ca cinematograful să fie chemat să slujească şi el marea cauză a educaţiei şi să-şi asume sarcina de a face cunoscute copiilor gloriosul trecut al patriei, isprăvile strămoşilor şi viaţa actuală a ţării lor.

Conducătorii cinematografiei, opinia publică, pedagogii au avut ideia de a pune bazele unor întreprinderi cinematografice care să nu producă decât filme pentru copii. Sarcina a fost încredinţată specialiştilor iubitori de copii, cari s'au bucurat de sprijinul pedagogilor, al părinţilor, al scriitorilor şi al compozitorilor pentru copii.

Şi astfel, în 1936, a luat fiinţă la Moscova primul mare studio de filme artistice pentru copii şi tineret. Curând după aceea, un al doilea studio şi-a consacrat activitatea principală copiilor de vârstă pre-şcolară şi elevilor cei mai tineri, realizând desene animate.

Astăzi, toate studiourile pentru „adulţi" din U.R.S.S., produc din când în când, filme pentru copii.

Poveştile populare ale folklorului extrem de bogat al popoarelor U.R.S.S. ca şi lucrările literaturii contemporane, au slujit adesea drept temă.

O serie întreagă de astfel de filme a fost realizată cu succes de către regisorul Alexandru Rou, care a turnat „Vasilisa cea frumoasă", filmul în culori „Calul năzdrăvan". şi povestea eroică rusă, „Legendă fantastică". In aceste filme, trucajele au fost utilizate din plin pentru a se reda atmosfera fantastică.

Operele regisorului Alexandru Ptuşko sunt deasemeni interesante. Indeosebi desenele sale animate, realizate cu păpuşi, au o valoare aproape unică. Prin metodele sale de scene combinate, Ptuşko a îmbogăţit considerabil technica cinematografică sovietică. Acum doisprezece ani, filmul său „Guliver" a obţinut la Expoziţia din Paris, medalia de aur. Mai târziu, el a realizat. după scenariul lui Alexei Tolstoi, un mare film care a stârnit entuziasmul copiilor: „Cheia de aur".

Trebue să citâm deasemeni filmul tinerilor regisori Kadocinikov şi Filipov, „Grăuntele fermecat" turnat în 1944.

Alte filme pentru copii au avut ca subiect progresele realizate în ţara lor sau revoluţia şi războiul civil. „O pânză în depărtare", realizat de regisorul Vladimir Legoşin, după un scenariu al scriitorului Valentin Kataev po-

(Continuare în pag.)

MILANO
în zodia planului Marshall

„Cântărețe" pe străzile din Milano

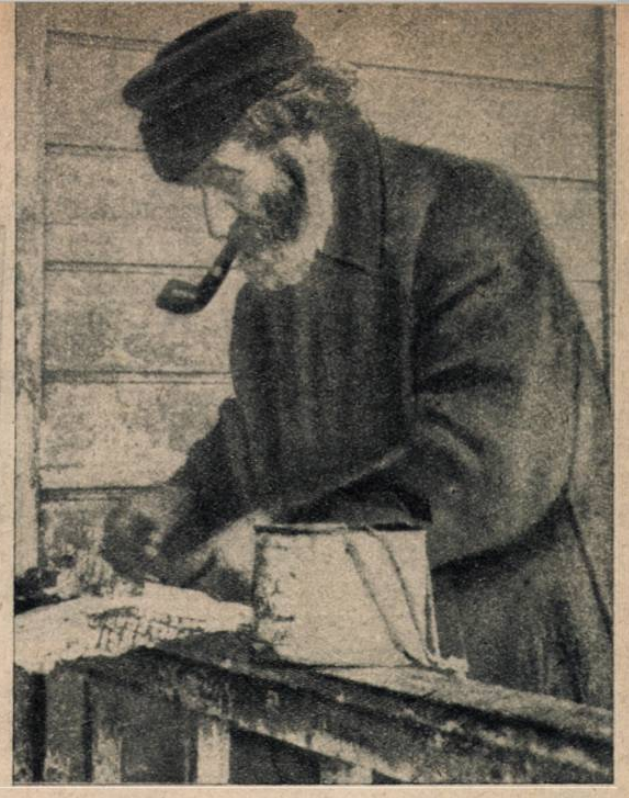

Un bătrân culege mucurile de țigări depe străzi iar tutunul recoltat astfel îl vinde

Dimpotrivă, cointeresarea lor în consiliile de administrație ale Wall-streetului, le asigură câștiguri fabuloase.

Cei care au de suferit, sunt însă muncitorii italieni.

După ce au consumat toate rezervele pe care le-au putut strânge prin munca grea și prost salarizată pe care au prestat-o în uzine, ei se văd aruncați afară din case, pentrucă nu mai pot plăti chiriile, copiii le mor de foame, iar bolile care îi năpădesc din cauza lipsei celei mai elementare asistențe medicale, fac din ei o pildă vie a sângeroasei exploatări capitaliste.

Când cer vreo posibilitate de muncă, o casă, pâine, li se oferă cu promptitudine gloanțe.

...Și lăzile cu chewing-gumm și curele nylon, continuă să sosească sfidătoare, în Italia înfometată.

Desigur că această situație, nu este deloc întâmplătoare.

Ea a fost prevăzută cu claritate de fruntașul comunist Palmiro Togliatti, care constata după venirea la putere a actualului regim italian, că trecerea la cârma statului a elementelor capitaliste cele mai corupte, va avea drept rezultat o ascuțire la maximum a luptei sociale și politice.

După ce am văzut unde a ajuns economia americană prin planul Marshall, să vedem unde ar fi ajuns aceeași economie prin forțele sale proprii.

In perioada de dinaintea ultimelor alegeri generale, când Frontul Democrat Popular care grupa în rândurile sale forțele democratice italiene de diferite nuanțe, avea un cuvânt în conducerea treburilor statului, producția industrială a țării a reușit să atingă 73% din producția de dinainte de război și procentajul acesta era în plină creștere.

Odată cu venirea la putere a guvernului De Gasperi și cu acceptarea planului Marshall, producția a scăzut brusc la 60% și continuă să scadă vertiginos.

Dar toate acestea le simt numai muncitorii italieni.

Bancherii, stipendiați din plin cu dolarii Wall-streetului, își fumează tacticoși țigaretele new-yorkeze, trimise de unchiul Sam în cadrul planului de „ajutorare" și-și petrec Week-enduri costisitoare pe plajele mediteraniene.

E drept însă că anul acesta, ei nu au parte de o vacanță prea liniștită.

Grevele care se țin lanț, lupta hotărâtă a muncitorimii italiene pentru dreptul ei la viață, au creat panică în rândurile marilor bogătași.

O primă reacțiune a acestora, intrați în mare derută, a fost pistolul.

Palmiro Togliatti, fruntașul clasei muncitoare italiene a căzut lovit de gloanțele mercenarului Pallante.

Muncitorii din Milano, Roma, Florența, ca și din toate celelalte orașe italiene, nu dezarmează însă.

Ei știu că bătălia în care s'au angajat este o luptă de viață sau de moarte pentru ei și pentru țara lor.

H. C.

Acel care a cunoscut mai dinainte orașul Milano, va fi surprins, străbătându-i astăzi străzile, de mulțimea oamenilor fără lucru, cari împiedică circulația, acostând pe trecătorul care, după părerea lor ar putea să le fie de folos.

Nu este vorba de cerșetorie.

Sunt oameni obișnuiți să muncească și care nu cer altceva decât posibilitatea de a-și câștiga, prin muncă cinstită, o bucată de pâine.

Milano este cel mai mare oraș industrial al Italiei și, totodată, orașul cel mai „ajutat" de planul Marshall.

Prin aplicarea acestui plan, numeroasele industrii au trebuit să-și reducă producția, iar unele chiar să o sisteze cu totul. Și aceasta, cu asentimentul binevoitor al marei finanțe italiene.

Dar, se va întreba cu legitimă curiozitate cititorul, ce interes au marii industriași italieni să sprijine planul Marshall, când sistarea producției ar trebui să însemne și pentru ei, mari pierderi de bani.

Realitatea este însă, că marii capitaliști italieni nu au nimica de pierdut din alianța cu trustmenii americani.

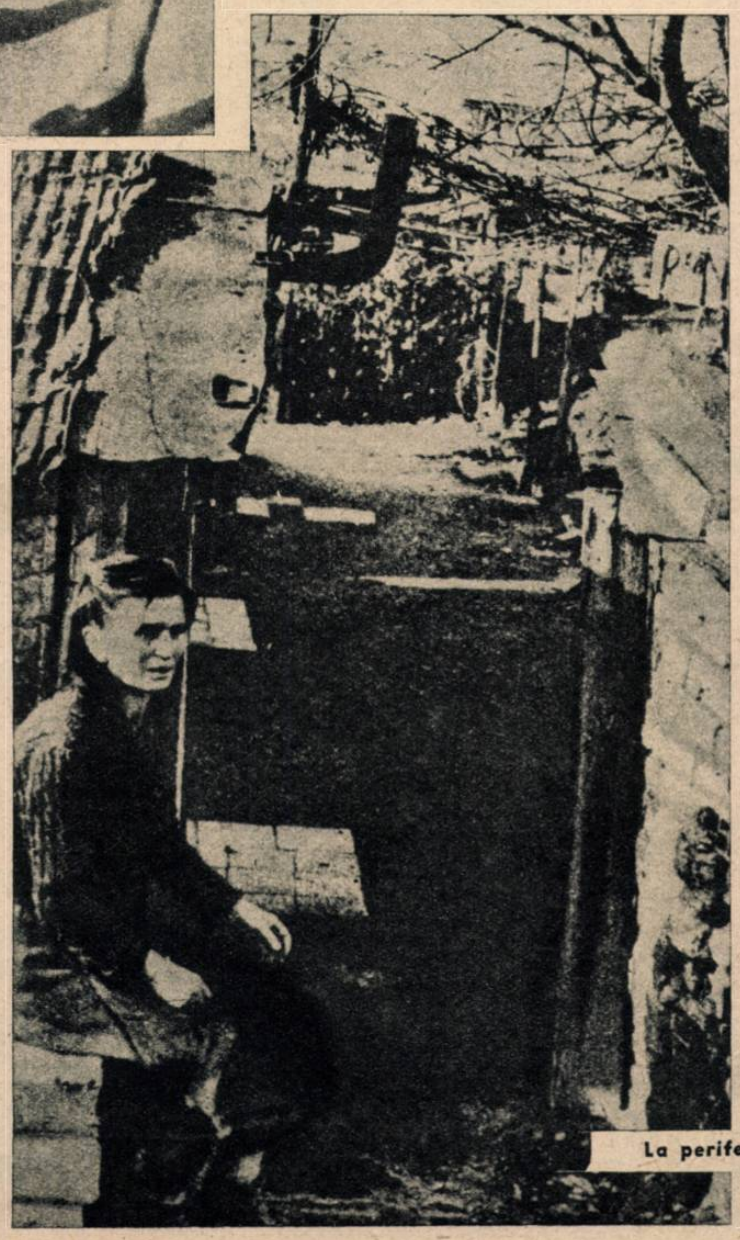

La periferia orașului

Exercițiile de înot pe dig

Strapa LA ȚĂRMUL MĂRII

PRIVIT de sus de pe faleză, portul pare o ilustrată în care un pictor inabil a pus culori puțin prea tari. Poate că acesta să fie efectul contrastului dintre verdele strălucitor al apei care se frământă fără încetare și albastrul adânc al cerului pe care lucește un soare crud, aproape orbitor.

Ne propusesem să cunoaștem mai de aproape viața de o zi a marinarilor. Deaceia înarmați cu hârtiile necesare, care trebuiau să aibă efectul unui „sesam deschide-te" pentru toate inimile marinărești, am descins într'o dimineață de Sâmbătă în portul Constanța, hotărît să prind pe sensibila placă fotografică și în vârful condeiului, ceiace ni se va părea de reținut din viața tinerilor noștri „bătrâni lupi de mare".

Cu pas sprinten cobor treptele care par că nu mai iau sfârșit și iată-ne în fața primei porți a portului. Un grănicer cu obrajii îmbujorați de briza înviorătoare a mării ne oprește politicos, dar hotărît. Se pare că ora prea matinală nu este cea mai indicată pentru vizite și nici aparatul nostru fotografic nu inspiră prea mare încredere. Urmează ceremonia identificării (mai pe românește spus: știi tu cine sunt eu?), privirile admirative — cel puțin așa ni se par nouă — pentru legitimația noastră de gazetar și în cele din urmă, după o consultare telefonică de scurtă durată, invitația cu zâmbet amical:

— Poftiți vă rog!

Nu știu dacă vreun amiral a păsit vreodată cu mai multă simțire de învingător într'un port cucerit, decât am făcut-o când prietenul nostru grănicer a capitulat și ne-a dat drum liber.

Am luat în stăpânire portul.

Trebue să recunosc cu toată sinceritatea, că până în acea dimineață contactul meu cu viața mărească a fost foarte, foarte relativ. Din clipa în care am luat-o însă dealungul cheiului mi-am amințit de toată terminologia marinărească greșit întrebuințată în literatura citită, și cu pas sigur și nerăbdător ne-am îndreptat spre „grupul de nave" (impresionant, nu?) pe care urma să-l vizităm.

Dar dela intrarea în port până la grupul de nave mai este și o sentinelă care ne oprește zâmbitoare:

— Domnul! Incotro?

Adio galoane de amiral.

Reiterez explicația, cu gazeta dela București, autorizația, marina, etc., ca în cele din urmă osteanul nedumerit, dar și fără ezitare, să ne invite să luăm loc pe un steiu de piatră, în timp ce un alt marinar pornește în pas alergător spre una din navele care se leagănă dealungul cheiului și pe care a început forfota primei ore de program.

Ca să-mi pară așteptarea mai puțin lungă, privesc sculptura reprezentând un voevod mustăcios, care împodobește prora uneia din nave, albă și strălucitoare ca un copil în haine de Duminică. Dar marinarul-stafetă a trecut din-

Grupați în jurul d-lui aspirant Munteanu (haină albă) marinarii discută ultimele evenimente

Marinarii pregătesc masa

colo de vas și spe
de a vedea pânzel
fluturând pe catar
niște fluturi uriași
ripile vântului, mi se
beră fără apel.

După o așteptare
xagerat de îndelunga
care timp cercetez
de tot felul sosite în
tul nostru de pe mele
îndepărtate, sunt
din reverie de o sa
binevoitoare.

Aspirantul Du
Munteanu îmi ureaz
venit printre marin
se oferă amabil să n
vească drept călău
lumea marinarilor d
mata Republicii Po
Române.

O zi ca toate cel

Ziua de Sâmbătă n
cea mai interesant
punctul de vedere a
gramului marinăres
plică amabilul nostru
E ziua consacrată to
navelor. Cu toate a
programul merită s
urmărit, fiindcă indi
în care zi a săptă
oamenii sunt aceia
bucuriile și preocu
lor.

In drumul deal
cheiului măturat de

de vânt din ce în c
puternice, suntem
pinați de numeroși
nari, cari ne salu
zâmbetul pe buze, cu
tenie în priviri. An
tentat în prima cli
cred că vestea de a
zitați de un report
cureștean, s'a răs
repede și că manife
de simpatie sunt ad
oarecum publicație
care o reprezint. T
să renunț însă curâ
această mică vanit
să mă conving că
simpatia se adresea
periorului lor, care
soțește, ca și celorl
fițeri cu cari se înt

In salutul discipl
oamenilor aceștia ai
există o notă de pr
care este cu neputi
scape chiar și obse
rului cel mai neate

Am sosit în fața
palei nave. La ada
digului un grup de
nari trebăluesc de
jurul unui butoi, al
armament constă
cartofi. Se pregăteș
sa zilei. După cafe
pâine și marmeladă

tă echipagiului de dimineaţă, un grup de ostaşi au venit de bunăvoie, să dea o mână de ajutor pentru pregătirea mesei dela amiază.

In bucătăria curată bucătarii nu mai pridisesc să împartă carnea, să cureţe zarzavaturile deoarece masa zilei cuprinde trei feluri de mâncare, dintre care două cu carne. Vasele sclipesc de curăţenie, ca de altfel şi oamenii, cari după salutul grăbit pe care ni-l acordă, îşi văd mai departe de treabă.

Intre timp pe bordul navelor activitatea a început deabinelea. Alămurile sunt frecate de zor, reflectând în poleiaţa lor razele soarelui din ce în ce mai arzător. Un grup de marinari cu şomoioage mari de cârpă în mână lustruesc puntea metalică, pe care inabil — şoarecele de uscat care sunt — îşi ţine cu greu echilibrul.

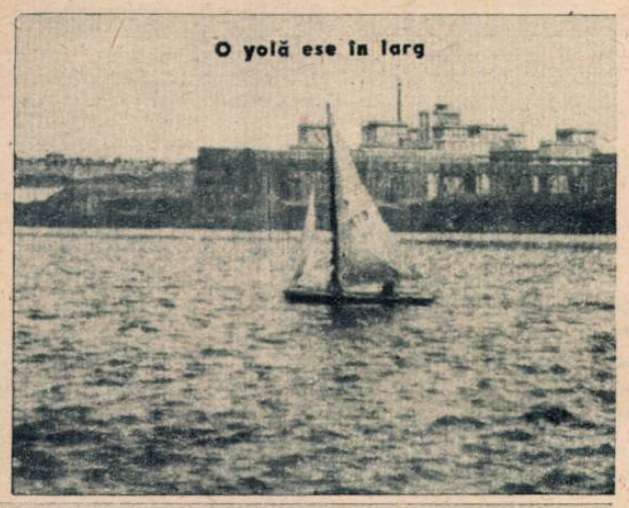

O yolă ese în larg

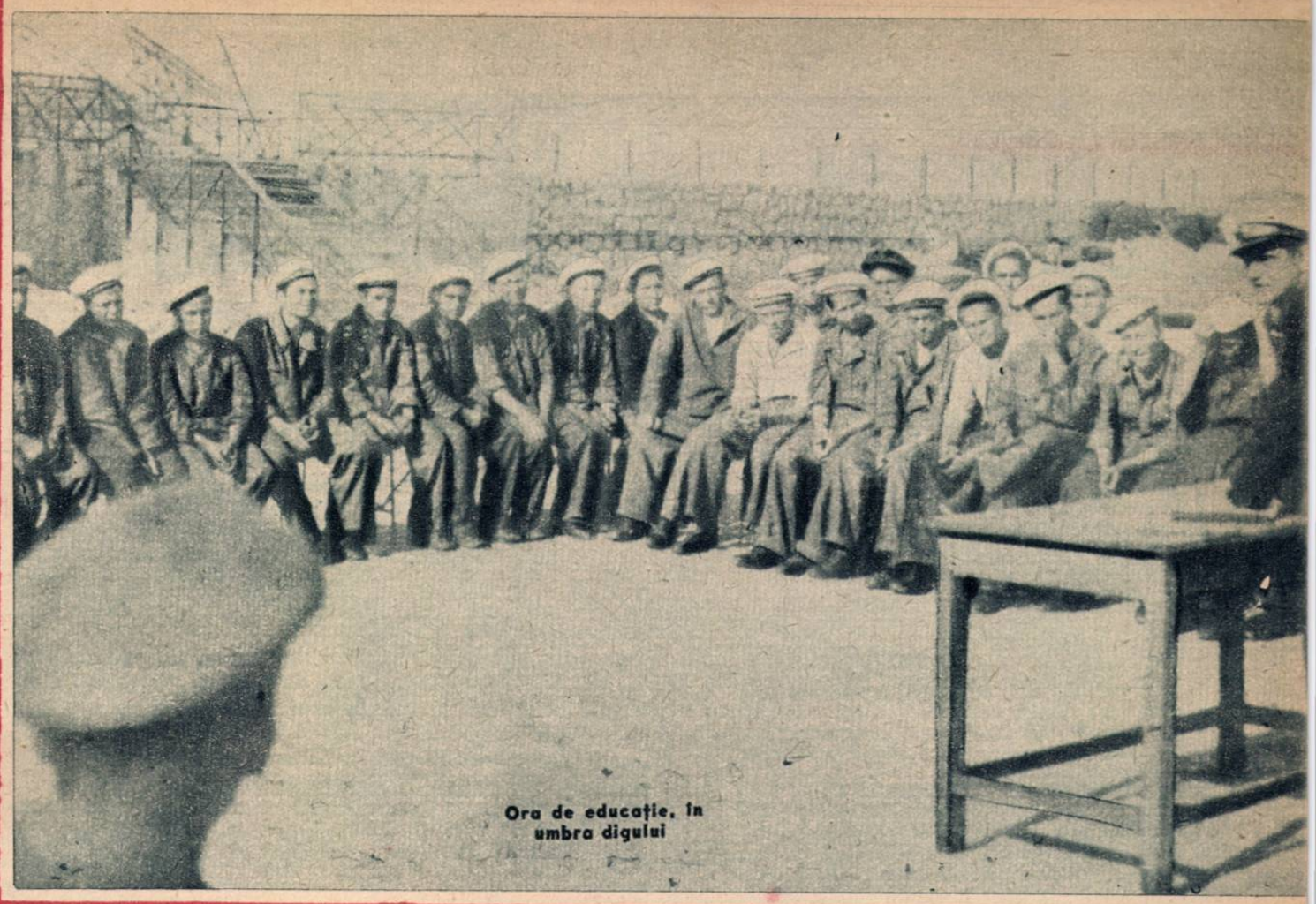

Ora de educaţie, în umbra digului

Unul din cazanele vasului a început să duduie, transmiţând punţii o vibrare uşoară, dătătoare de fiori, ca în preajma pornirii într'o călătorie. E de vină însă numai imaginaţia noastră. In realitate se pregăteşte baia echipajului căci vasul nici nu are de gând să se desprindă de ţărm.

Şi alt program

Se apropie ora opt. Fremătarea pe punţile vaselor este mai intensă. De ici şi colo se aud fluerături, care în limbajul marinăresc îşi au semnificaţia lor, dar al căror sens nu-l putem prinde pentru moment. Pe puntea navei-şcoală se ridică un drapel. Nu însă deodată. Pe celelalte nave, la pupă se adună marinari cu armele în mâini. Un clopot bate un ritm anumit, apoi încă odată. O comandă. De pretutindeni ies marinari cari iau poziţie privind ţintă spre pupa vasului de care aparţin.

Comenzile îmi parvin neclare. Se ia arma pentru onor. Se fluieră din nou. Pavilionul se înalţă pe toate punţile!

Pentru câteva minute, d. comandor Grecescu, comandantul grupului de nave, se desprinde dela multiplele d-sale ocupaţii şi ne îndrumă să asistăm la ora de educaţie a echipajului. De data aceasta am nimerit-o cum nu se poate mai bine, deoarece în cele şaizeci de minute, avem prilejul să asistăm la o recapitulare a lecţiilor făcute de secundul politic, d. aspirant Munteanu, în cursul unei săptămâni.

Adunaţi în careu, şezând pe bănci la adăpostul digului, marinarii îşi aşteaptă superiorul.

— Trăiască Republica Populară Română!

— Trăiască! răspuud zeci de glasuri puternice.

Ora începe.

Face impresia unui colocviu, de un nivel surprinzător de ridicat. Intrebările şi răspunsurile se succed în ritm viu, precise, sclipitoare, ca încrucişări de spadă.

Caporalul Barac Constantin, cu chipul ars de vântul şi soarele mării, cu priviri vii recapitulează clar lecţia despre rolul clasei muncitoare în lupta dusă de popoare pentru independenţă. Nu sunt fraze stereotipe, ci gânduri exprimate cu cuvinte proprii, sensuri pătrunse cu limpezime.

Se discută revoluţia dela 1848 sub toate aspectele, iar ostaşii Iancu Anghel, Pelentin Ştefan, caporalii Crişan Ion şi Muscalu fac o

(Continuare în pag. 15)

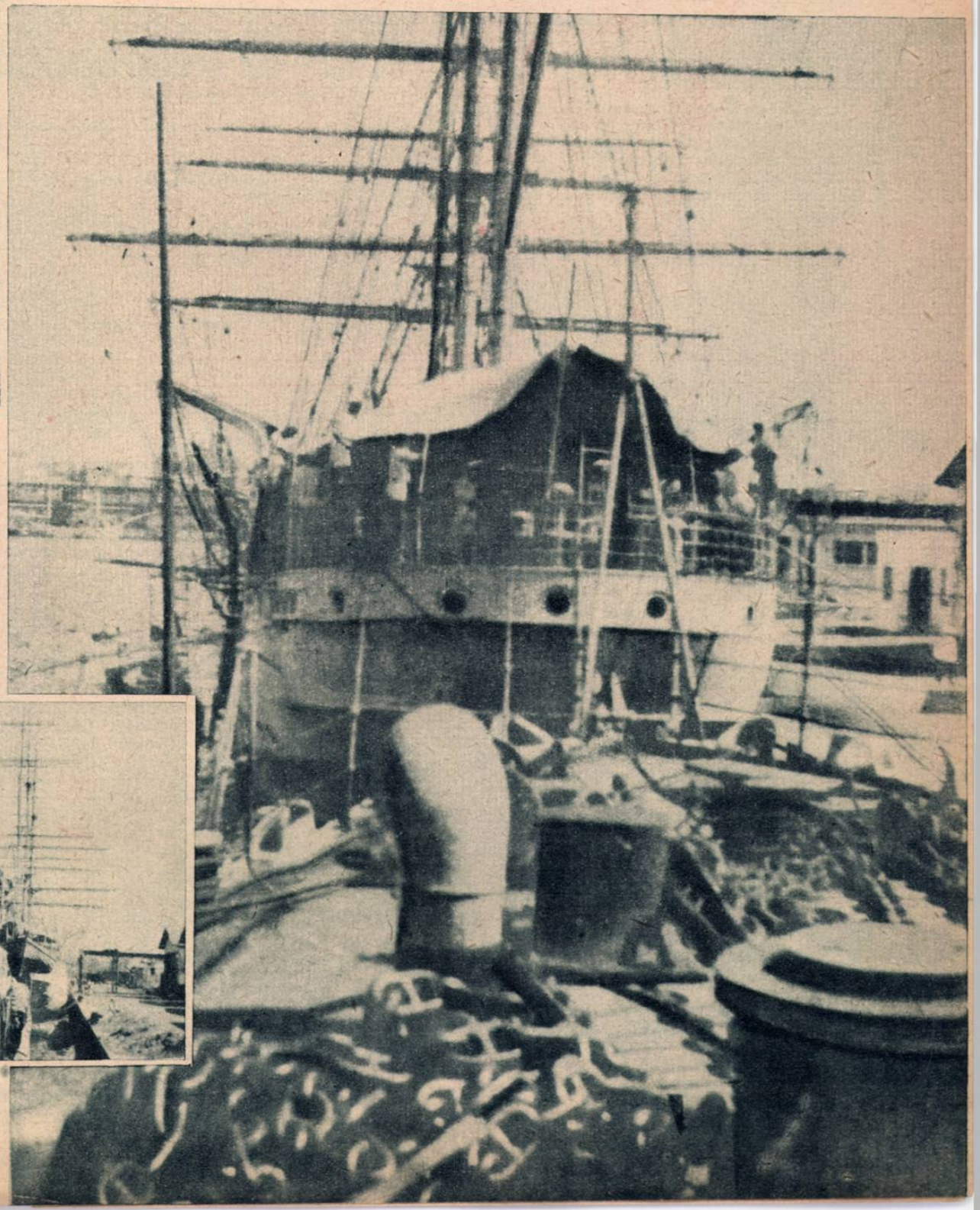

Au sosit ziarele la bord

•

Nava şcoală se leagănă elegantă pe valuri

•

Navele în şir dealungul cheiului

•

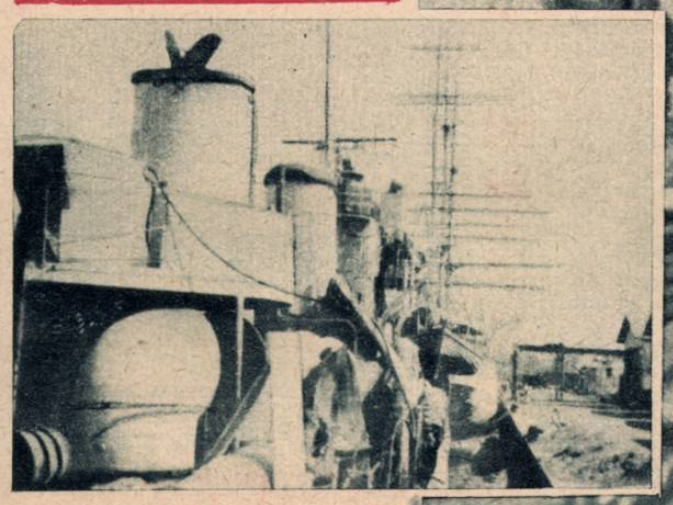

INCOTRO MERGE FOOTBALLUL ROMÂNESC ?

In toamna trecută şi apoi în primăvara aceasta, footballul românesc s'a aflat într'o gravă perioadă de criză tehnică, morală şi organizatorică. Criza s'a evidenţiat cu deosebire în cele câteva jocuri internaţionale, în care echipele româneşti s'au prezentat dezorientate sub raport moral şi technic şi au căutat să suplinească aceste deficienţe prin practici neregulamentare (prin joc brutal, prin atitudini nesportive).

Pe urmă s'a produs un reviriment, care în afara rezultatelor technice la care a condus (două victorii împotriva Bulgariei şi Cehoslovaciei), s'a tradus printr'o severă critică a greşelilor trecute şi mai ales, printr'o fecundă auto-critică a conducerii footbal lului românesc.

Consecinţele au fost din cele mai fructuoase, deoarece asistăm la transformări menite să schimbe complect viitorul footballului nostru.

Duminică, reprezentanţii grupărilor din cele două divizii naţionale s'au consfătuit cu conducătorii O. S. P. şi ai federaţiei de football şi au ajuns le concluzii pe care le aplaudăm cu însufleţire.

D Tudor Vasile, seretarul F. R. F. A. a făcut o amplă expunere a sarcinilor care incumbă celor ce se preocupă de desvoltarea acestui sport. D-sa a arătat că la baza desvoltării sportului nostru se află gruparea, cărela trebuie, în consecinţă, să i se asigure o dirijare technică şi politică pe linia democraţiei populare.

In organizarea grupărilor rolul de frunte revine conducătorului, care trebuie să fie la fel de bine edificat şi intenţionat în ceeace priveşte latura technică, precum şi cea politică. Pe urmă intervine antrenorul, care devine, în noua concepţie conducătoare, şi un educator moral şi politic al jucătorilor.

Am desprins dealtfel din instructiva desbatere de Duminică, dorinţa unanimă de a se schimba întreg climatul de desvoltare al footballului nostru; de a se renunţa la orice urmă de profesionism, de cultivare a vedetismului, de a se ajunge la perfecta disciplinare a jucătorilor. Nu mai trebuie să urmărim, cu orice preţ, crearea câtorva echipe puternice, de vedete, ci să ne străduim pentru popularizarea în massele largi ale tineretului muncitor şi sătesc a acestui sport frumos.

Desigur că la baza acestor transformări poate fi pus noul regulament al transferărilor de jucători, care rupe cu desăvârşire cu obiceiurile trecutului.

In general, discuţiile care au început Duminică şi care vor fi continuate în săptămânile următoare, sunt sortite să aducă mari prefaceri în footballul nostru.

OLIMPIADA DELA LONDRA

La Londra au început jocurile olimpice, cu o participare de echipe naţionale mult mai restrânsă decât au sperat organizatorii. Olimpiada! 1948 nu mai are aşa dar nici caracterul mondial şi nici sensul internaţionalist pentru care a fost creată. Cum foarte just îşi intitula un confrate reportajul său asupra jocurilor dela Londra, s'a organizat de fapt „Olimpiada ţărilor imperialiste". Vreun atlet din dominioanele britanice sau vreun negru plin de vitalitate şi însuşiri atletice, vor doborî câteva recorduri mondiale şi vor prilejui şovinismului englez sau american clipe de încântare orgolioasă când drapelul olimpic va fi înălţat pe port-steagul învingătorilor. Dar fraţii supusului Majestăţii sale engleze din cutarele dominion britanic, dar fraţii din Harlem sau din St. Louis ai recorderului negru, vor continua să îndure umilinţile şi suferinţele pe care le impun popoarele dominante şi netolerante în mijlocul cărora trăesc.

Sportul, în general, (Olimpiada în special), este internaţionalist, — el nu cunoaşte bariere de clasă şi de rassă. In 1936, la Olimpiada anterioară, care s'a desfăşurat puţină vreme în preajma războiului, nemţii au vrut cu orice preţ să dovedească lumii superioritatea rassei germane. Ceeace s'a petrecut însă pe arena de sport, n'a corespuns dorinţelor clicei hitleriste. Negri, evrei, africani, asiatici, au câştigat în foarte multe întreceri. Când Jesse Owens, splendidul atlet negru, care a fost marea revelaţie a trecutei olimpiade, i-a învins pe „frumoşii" reprezentanţi ai „hitler-jugend"-ului, Hitler a părăsit enervat tribuna oficială, din care urmărise întrecerea.

Anul acesta Olimpiada mai are un aspect neconform: comercializarea până la maximum a manifestaţiei, transformarea ei într'un mijloc de publicitate pentru trusturile producătoare de articole de mare consum.

Viciată sub cele două aspecte prezentate în rândurile de mai sus, Olimpiada 1948 nu este marea competiţie la care am crezut că vom asista, după un război ca cel încheiat în 1945.

Coja (jud. Ilfov) câştigă proba pe 100 m. plat, la Ploeşti

CUPA UNITĂŢII TINERETULUI

A început disputarea finalelor regionale ale C. U. T. Din nou participarea a fost masivă, atât din partea concurenţilor, cât şi din aceia a spectatorilor. După selecţionarea făcută în fazele preliminare ale competiţiei, de astădată şi nivelul technic al întrecerilor a fost foarte ridicat. Iată, de pildă, printre aceşti începători s'a obţinut un record naţional la fete (juniori)

In general, performanţele au fost de un nivel ridicat, încât şi sub raportul tehnic C. U. T. s'a dovedit extrem de rodnică.

Marinache (jud. Ilfov) aruncă greutatea la 11,60 m.

O frumoasă săritură în lungime

Sare o muncitoare dela Concordia

„După unu vine doi"! spune afişierul...

Două semifinaliste în Cupa Uniunii Sindicatelor Alimentare

EDUCAREA COPIILOR ŞI TINERETULUI PRIN CINEMATOGRAF

(Urmare din pag. 6)

vestea despre doi băeţi care participă la evenimentele revoluţionare din 1905 şi care salvează un marinar fugit de pe cuirasatul „Potemkin".

Cunoaşterea naturii, lupta omului împotriva elementelor, forţa şi curajul său au fost deasemeni înfăţişate pe ecran, în filme de aventuri, ca cele inspirate de romanele lui Jules Verne: „Copiii căpitanului Grand", „Insula misterioasă" şi „Căpitan la cincisprezece ani" sau „Comoara de pe Insulă" după Stevenson.

Temele luate din viaţa de toate zilele a copiilor sovietici au inspirat pe cel mai vechi regisor, Alexandru Razumnâi, care a realizat „Afacere personală", obiect de discuţii animate în cercurile şcolare.

Scriitorii specializaţi în poveşti pentru copii au colaborat deasemeni la opera de educare, prin cinematograf, a tineretului. Astfel, dugă scenariul lui Leon Cassil, au fost realizate filmele „Fratele eroului" „Vratar", „Munţii albaştri". Scriitoarea Agnes Barto a scris scenariul „Elefantul şi frânghiuţa", după care s'a realizat un film muzical pentru copii între opt şi zece ani. După scenariul lui Valentin Kataev s'a turnat „Fiul regimentului", tratând despre aventurile unui orfan adoptat de o secţie a gărzii.

★

Experienţa a demonstrat că pe copii îi interesează toate problemele vieţii. Filmele sovietice care le sunt destinate vorbesc un limbaj simplu, limpede şi nu neglijează niciodată latura artistică.

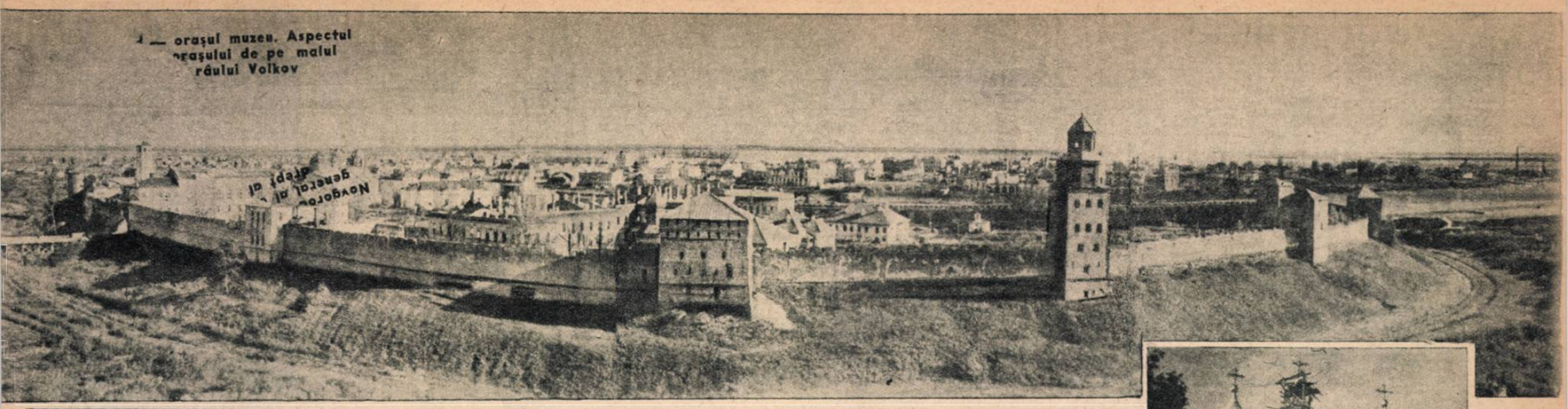

1 — oraşul muzeu. Aspectul oraşului de pe malul râului Volkov

NOVGOROD oraşul muzeu

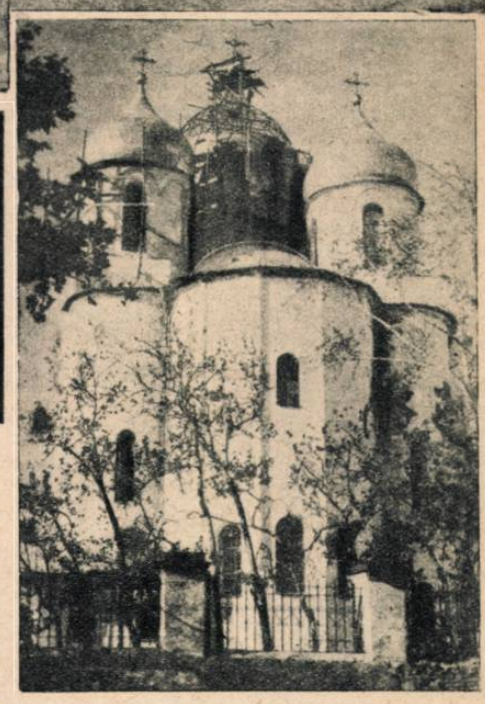

Partea occidentală a Catedralei Sofia. Cupola dela mijloc este în curs de restaurare

ORAŞUL Novgorod ocupă un loc important în istoria culturii ruse. Nu sunt multe oraşe în lume, care, asemenea Novgorod-ului să aibe atâtea monumente istorice şi de artă.

Pitoresc aşezat pe ambele maluri ale fluviului Volchov, oraşul Novgorod ocupă, încă din timpurile antice, o poziţie geografică extrem de favorabilă pe această importantă cale de comunicaţie între Nord şi Sud. Pe acest drum călătoreau întreprinzătorii normanzi spre îndepărtatul Bizanţ.

Incă din Evul Mediu, Novgorodul devine unul din principalele oraşe ale Europei, un important centru comercial şi cultural al Rusiei de Nord şi un câmp de înflorire a artei.

Icoanele, distruse şi ele de nemţi, au fost astăzi restabilite

Fiecare monument de aci vorbeşte despre trecutul glorios al Republicei Novgorode. Nicăeri însă nu simţi mai mult vechimea oraşului ca la zidurile Kremlinului dela Novgorod, care te duc cu gândul în trecutul legendar.

Intre zidurile Kremlinului se ridică monumentala catedrală Sofia — opera creaţiei artistice a mai multor generaţii. Aici e imprimată concepţia unei epoci întregi. Bolţile şi turnurile oglindesc minunatele forme ale arhitecturii antice. Zidurile sale albe exprimă forţa şi severitatea. Deasupra catedralei se ridică svelt cupolele, asemenea unor coifuri de viteji.

Catedrala Sofia, capodoperă a arhitecturii bisericeşti, n'a fost numai lăcaş pentru manifestări religioase, ci şi centrul gândirii obşteşti al tinerei republici, căminul ei cultural. Acolo, novgorodnienii îşi alegeau arhiepiscopul şi preşedintele „Camerei" — cel mai înalt for al republicii; acolo era păstrată visteria statului, acolo erau primiţi vestiţii soli. Intre zidurile Catedralei a fost organizată prima bibliotecă, acolo au luat naştere letopiseţele, s'au făcut traduceri din latineşte şi greceşte. Catedrala Sofia a fost principalul templu al Novgorodului şi panteonul său.

Letopiseţul viu al Novgorodului reprezintă şi alte monumente care te cuceresc prin linia şi stilul lor. Fiecare din ele evocă ceva local, ceva al lor, ceva original care nu se mai repetă. Toate sunt legate de evenimentele istorice ale oraşului, condiţionate de specificul lor, de clima şi materialul întrebuinţat. Locuitorii oraşului Novgorod erau mereu în căutarea unor noi forme arhitectonice, până când şi-au creat propriul lor stil de arhitectură bisericească, a cărei expresie definitivă sunt bisericile din veacul al XIV-lea. Astfel este biserica Dimitrie Solunschi. Tot o expresie a înaltei arhitecturi bisericeşti şi a artei de a clădi a locuitorilor din Novgorod sunt şi bisericile „Seasa Neredita"; ele reprezintă unul din cele mai frumoase monumente ale vechiului stil arhitectural rus din epoca antimongolă; biserica era vestită în special prin inscripţiile care îi acopereau pereţii de jos până sus. Novgorodul cu multiplele-i monumente istorice, este un bogat monument al culturii naţionale. După revoluţia din Octombrie 1917, prin dispoziţia guvernului sovietic, Novgorodul a fost proclamat oraş-muzeu. Fonduri mari au fost alocate anual pentru păstrarea acestor valori artistice.

La Novgorod au fost realizate importante lucrări de restaurare a monumentelor pe baza ştiinţei arhitectonice; au fost curăţaţi de var, sute de metri pătraţi de fresce antice şi de inscripţii ca şi un mare număr de icoane.

Aceste lucrări nu numai că au restabilit iconografia rusă, ci ele au deschis noi drumuri în domeniul restaurării. Multe s'au făcut în timpul regimului sovietic, dar mai erau multe de făcut. Dar, iată că au năvălit în U.R.S.S. vandalii veacului al XX-lea, hitleriştii, şi au distrus oraşul-muzeu. Cutropitorii Novgorodului n'au iertat nici monumentele din istoria lumii. Astăzi se fac mari sforţări pentru restabilirea oraşului şi monumentelor sale artistico-istorice. Această acţiune este condusă de emeritul arhitect sovietic, membru al Academiei de Ştiinţe al URSS-ului, Alexei Susev.

T. SOROCHIN

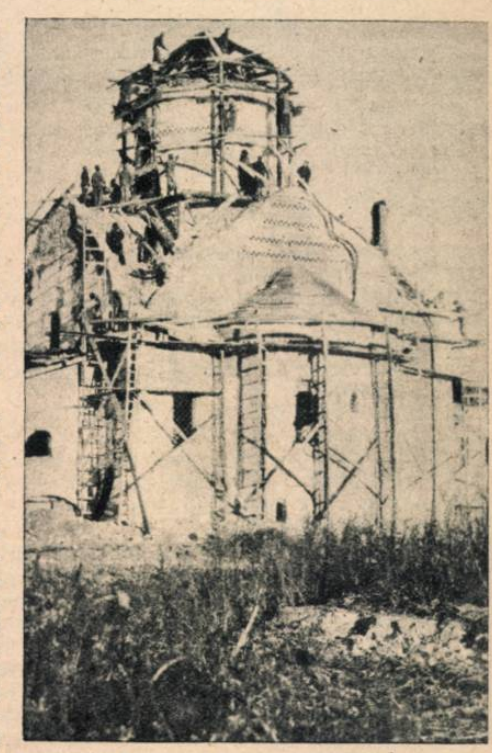

Restaurarea bisericii „Dumitru Solnisky" distrusă de hitlerişti

Zidurile antice ale Cremlinului au o întindere de 1.385 m. In ziduri sunt clădite turnurile

Trizonia COLONIE AMERICANA

In Trizonia activitatea politică a fost nespus de vie în ultimile săptămâni. Evident a fost o activitate politică cu un aspect cu totul special, în care germanii au avut foarte puţin de spus, francezii au acceptat scrâşnind, iar englezii au aprobat, de voie sau de nevoie, hotărârile luate de Statele Unite.

In Trizonia nu există decât o singură politică şi anume a bunului plac, dar nu a oricăruia ci numai a celui american. Domnia Wall-street-ului este aci necontestată şi fiecare ostaş american, fiecare funcţionar civil sau militar, se simte învestit cu o parte din aroganţa şi lipsa de condescendenţă faţă de oameni, ai celor cari plătesc.

Washingtonul a încercat în ultimele săptămâni tot felul de manevre unele mai abile, altele deloc abile, spre a ajunge la o scindare a Germaniei occidentale de cea orientală. In vederea acestui scop a convocat faimoasa conferinţă a „Laender"-ilor din Germania occidentală, conferinţă la care acestea a fost reprezentate prin primii miniştri respectivi cari urmau să elaboreze o constituţie a Germaniei occidentele, la Frankfurt. Dar dintre toţi cei convocaţi, dintre cari nu exista nici unul care să nu fie în solda Washington-ului, nu s'a găsit o singură persoană dispusă să semneze actul elaborat de Military Governement, ba mai mult, au fost unii cari au declarat că ei nu înţeleg să reactualizeze ceeace au fost Vichy-ul pentru Franţa.

Germania este prin urmare în căutarea unui Petain. Căci amintiţii oameni politici germani prin graţia Londrei şi Washingtonului, nu înţeleg să acopere totuşi cu numele lor, şi aşa destul de compromis prin cârdăşia la care se pretează în mod continuu, acţiunea de distrugere a Germaniei prin desmembrare.

Înţelegerea între primii miniştri ai diverselor state germane este cu toate acestea numai aparentă. In fond se duce o luptă acerbă pentru cucerirea preponderenţei şi aceasta nu în scopuri patriotice, ci pur şi simplu meschin personale. Creştinii democraţi, ca şi social democraţii, partidele politice agreate de comandamentele militare anglo-franco-americane, fac un joc complicat de alianţe şi lupte surde, căutând fiecare în parte să câştige graţiile ocupanţilor anglo-americani. Socialdemocraţii dr.-ului Schuhmacher s'au agitat în ultima vreme mai mult, dar situaţia le este vitregă, deoarece şeful partidului este serios bolnav, iar steaua lui politică este în declin.

Cu totul alta este situaţia creştinilor democraţi cari au de partea lor pe episcopul Pfrings al Coloniei, un intim şi totodată un protejat al cardinalului Spellmann, supranumit „papa Americii", datorită agitaţiei căruia ajutoarele americanilor catolici curg val în Germania antidemocrată.

Ţintele urmărite de Statele Unite prin politica pe care o fac în Germania au mai fost analizate în paginile noastre. Un lucru este însă cert: pentru americanul de toate categoriile, Germania occidentală are valoarea unei simple colonii, în care fiecare cetăţean al U. S. A.-ului se simte obligat să se îmbogăţească pe orice cale.

Scopul acesta a fost atins cu oarecare uşurinţă de oricare nou venit, care putea oferi în schimbul bogăţiilor jefuite de bandele naziste de prin ţările pe unde le purtase războiul, pachete cu ţigări americane, cafea braziliană sau la urma urmei numai simpli dolari. Este dela sine înţeles că acest gen de comerţ „cu japca" este departe de a fi pe placul germanilor, cari îşi manifestează antipatiile în măsura posibilităţilor. Cert este însă un lucru, că blondele „walkirii" declară făţiş că preferă pe soldaţii de culoare camarazilor lor albi, deoarece primii sunt mai bine crescuţi şi mai omenoşi. Şi ca să nu riste să întâlnească americani albi, tinerele nemţoaice n'au decât să frecventeze cluburile „pentru soldaţii de culoare", cluburi înfiinţate prin grija rassistă a generalului Clay, ale cărui măsuri de acest fel cunosc o largă popularitate printre foştii membri ai partidului nazist.

Unul dintre aceştia, vorbind mai dăunăzi despre americani, declară cu entuziasm: „Americanii sunt cel puţin tot atât de rasişti ca şi noi şi cu toate acestea nu trebue să uităm că ei sunt totuşi o rasă impură" (sic !)

Orice s'ar spune acţiunea de „democratizare" a Germaniei occidentale, iniţiată de puterile anglo-saxone a dat rezultate remarcabile.

Dacă ai afirma unui membru al comandamentului militar american din Trizonia că în Germania nazismul este încă în floare, afirmaţia ar fi primită cu un zâmbet de dispreţuitoare superioritate. După părerea comandamentelor anglo-franco-americane, marele pericol în Germania nu este constituit de nazism, ci de tendinţele democratice.

Şi cu toate acestea fiecare om ştie că în Germania organizaţiile naziste continuă să activeze într'o quasi-ilegalitate tolerată de autorităţi. Peste cincisute de mii de germani mai sunt şi astăzi încadraţi în formaţiuni naziste cari primesc directive din partea „Căminului pentru renaşterea naţional-socialistă", care are sediul la Madrid. Emisari ai acestui centru vin regulat în Trizonia aducând directive şi sume folosite pentru înteţirea propagandei.

Nu de mult au avut loc turburări studenţeşti în vechiul oraş universitar Heidelberg, turburări care s'au terminat prin incendierea unei aripi a universităţii şi manfestaţii în sunetele marşului nazist „Horst Wessel": Pentru iniţiat fenomenul nu are nimic obişnuit, deoarece este ştiut că o mare parte dintre foştii ofiţeri ai armatei hitleriste sunt astăzi încadraţi pentru circumstanţă, în rândurile studenţimei, formând aproape două treimi din numărul studenţilor. Studenţimea este organizată pe grupe nu prea mari, în care se discută „marile probleme" şi se face sport, un fel de a se masca pregătirea politică nazistă şi cea militară a tineretului german.

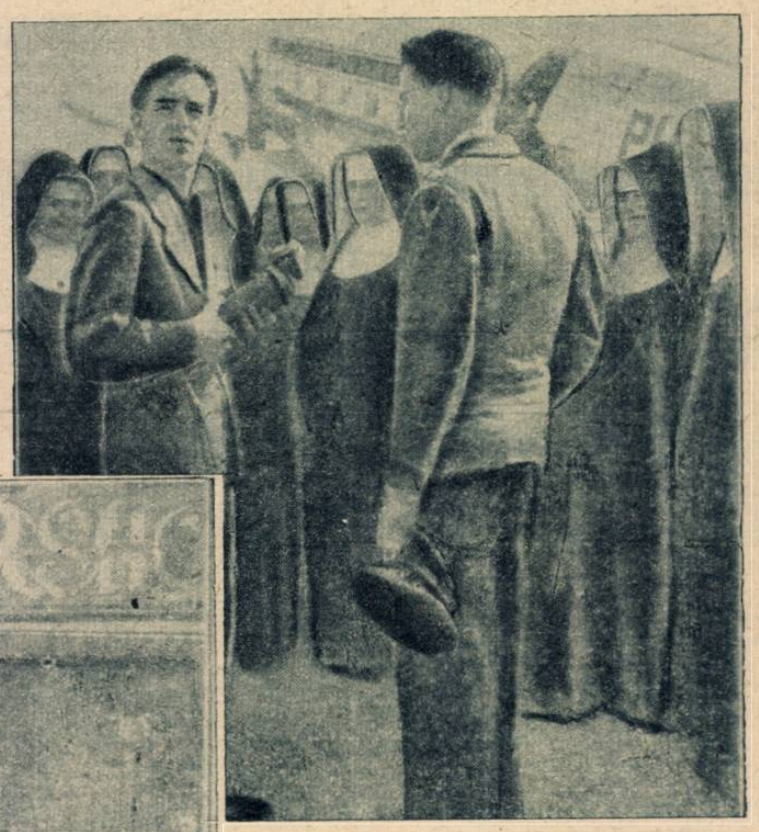

Primii ambasadori germani în străinătate: câteva călugăriţe catolice pleacă spre Uniunea sud-africană a dr.-ului Mallan. Afinităţi ideologice, probabil!

Soldaţii americani (albi) fac coadă în faţa unui magazin unde se pot cumpăra, jefuite de foştii soldaţi nazişti, mărfuri din Europa. Şi aceasta la preţuri raţionale

Un membru al poliţiei militare americane a făcut o captură interesantă

Soldaţi americani îşi fac socotelile unei zile de „activitate"

Una din ultimele sesiuni ale comandaturii aliate la Berlin

•

Denazificarea în noua colonie americană Trizonia, este un termen lipsit de sens. Foştii naziști se bucură de toate onorurile, în timp ce aceia cari s'au încumetat să ia atitudini democrate au de tras consecinţele.

Un caz tipic este acela al lui Richard Scheringer, care este judecat de tribunalul militar american din Muenchen.

Richard Scheringer a fost membru activ al partidului nazist între anii 1930-1931. Dându-şi însă seama de greşeala în care se afa, se avântă în lupta antifascistă, mai ales printre camarazii săi ofiţerii activi. Vreme de şaptesprezece ani a dus o acţiune antifascistă intensă, a aderat la partidul comunist în ilegalitate, iar astăzi este acuzat că „nu a făcut declaraţia prin care să recunoască că a fost nazist între anii 1930-1931". Iată aşa dar că denazificarea a devenit o armă antidemocratică în mâinile comandamentului militar american din Germania.

Iată aspectul denazificării în Trizonia: democraţii sunt urmăriţi în timp ce naziştii sunt consideraţi tehnicieni democrat şi agent al Gestapo-ului conduce o altă fracţiune, iar o a treia este condusă de baronul von Witzleben, colaborator intim al lui Ernst von Siemens, unul din criminalii de război din lumea industriei germane.

Dar Washington-ul nu se interesează de aceste „mici" nepotriviri. La urma urmii Trizonia este considerată ca o nouă colonie, în care indigenilor nu trebue să li se dea prea multă atenţie şi unde bunul plac al colonizatorului — mai ales dacă este yankeu — nu trebue să cunoască nici o opreliște.

M. VESPREMIE

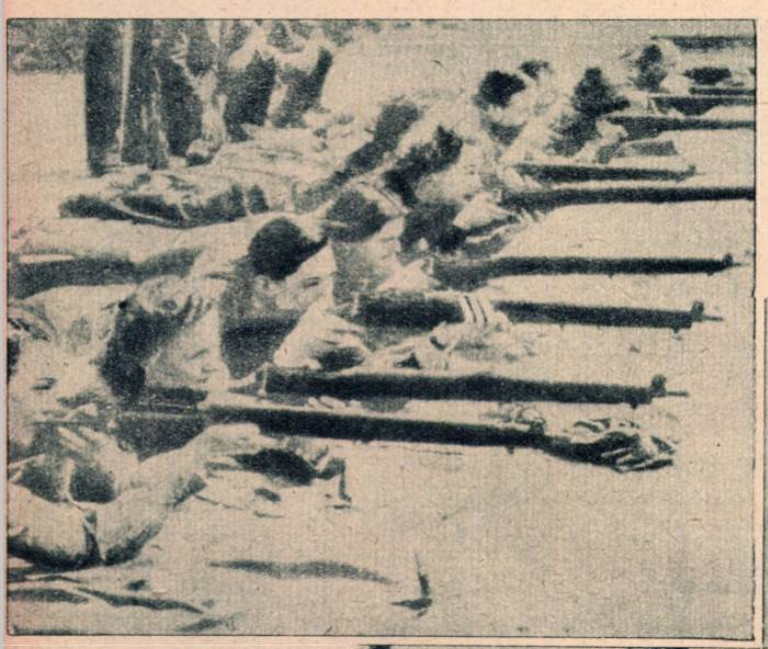

Femei făcând parte dintre funcţionarii comandamentului anglo-american din Berlin fac antrenamente de tragere cu carabina

•

Ultimele ştiri sunt aduse la cunştinţa populaţiei din zona anglo-americană a Berlinului prin megafoane

•

şi împinşi în posturile de cea mai mare însemnătate.

Aceasta este situaţia dr-ului Dinkelbach, nazist însemnat şi fost consilier al lui Hitler pentru chestiunile financiare, care conduce astăzi din însărcinarea comandamentului militar anglo-american una din fracţiunile trustului oţelului. Faimosul Schwennicke, leader liberal

RUBRICA ŞAHULUI

CAMPIONATUL CAPITALEI PE 1948...

...se prezintă astfel:

	PARTICIPANTII	Cercul	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	Punct.	Clasam.
1	IOAN BĂLĂNEL	ASAS		1	0	0	1	½	1	1	1	1	1	1	½	1	1	1	1	1	+	14½	I
2	Prof. Albert Blaustein	Maccaby	0		1	1	0	½	1	½	½	½	-	1	1	1	1	1	1	1	+	14	II - III
3	Toma Popa	C.F.R.	1	0		½	½	½	½	½	1	½	½	1	1	+	1	1	1	1	+	14	II - III
4	Petre Şeimeanu	Pionul	1	0	½		1	1	1	1	1	1	1	1	½	1	1	½	0	1	+	13½	IV
5	Traian Ichim	C.F.R.	0	1	0	1		0	½	1	1	½	0	0	1	1	1	1	1	½	+	11½	V
6	Nicolae Andreiaşu	ASAS	½	½	½	0	1		½	½	½	½	0	½	1	+	1	1	1	1	+	11	VI
7	Sigmund Herland	Maccaby	½	0	½	0	½	½		½	1	½	0	½	1	0	+	1	1	1	+	10½	VII
8	Eugen Rusenescu	Liceul	0	½	½	0	0	½	½		1	1	½	½	½	1	½	1	1	0	1	10	VIII
9	Ing. Ion Gudju		0	½	0	0	0	½	0	0		½	1	1	0	1	1	1	1	1	+	9½	IX - XI
10	Ing. Leon Loewenton	Maccaby	0	½	½	0	½	½	½	0	½		1	½	0	½	½	1	1	1	1	9½	IX - XI
11	Emanuel Reicher	Elev	0	0	½	0	1	1	1	½	0	0		0	0	1	½	1	1	1	1	9½	IX - XI
12	Milescu Milo	ASAS	0	0	0	0	1	½	½	½	0	½	1		1	0	1	1	0	1	1	9	XII
13	Ştefan Apahideanu	S.E.T.	½	0	0	½	0	0	0	½	1	1	1	0		+	0	½	0	½	0	6½	XIII - XIV
14	Andrei Sipos	Pionul	0	0	-	0	0	-	1	0	0	½	0	1	-		1	0	1	1	+	6½	XIII - XIV
15	Filip Craiţaru	Maccaby	0	0		0	0	0	-	½	0	½	½	0	1	0		1	1	½	0	5	XV - XVI
16	Borel Menas	M.A.I.	0	0	0	½	0	1	0	0	0	0	0	0	½	1	0		0	1	½	5	XV - XVI
17	Ing. Schmidt Eugen	Ad. Liv.	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	1	½	0	0	1		1	1	4½	XVII - XVIII
18	Const. Ungureanu	Elev.	0	0	0	0	½	0	0	1	0	0	0	0	1	0	½	½	0		+	4½	XVII - XVIII
19	Dumitrescu Nae	PTT	-	-	-	-	-	0	-	0	-	0	0	0	1	-	1	½	0	-		2½	XIX

+ sau — partide câştigate sau pierdute prin neprezentare

BILETE DE CINEMATOGRAF CU 50% REDUCERE

In dorinţa de a fi cât mai pe placul cititorilor, revista noastră a obţinut la principalele cinematografe din Capitală şi din ţară, bilete cu 50% reducere. Ca atare în cinematografele mai jos enumerate, vor putea întra la spectacole două persoane pe un singur bilet. Citiorii noştri vor detaşa biletul special din revistă, şi-l vor prezenta la cassa cinematografului respectiv.

LISTA CINEMATOGRAFELOR ŞI PROGRAMELE FILMELOR

BUCUREŞTI :
Cinema Trianon: *Doi camarazi*
„ Filimon Sârbu *Marite*
„ Fantasio: *Adolescenţa poetului*
„ Bragadiru: *Viaţa în citadelă*
„ Victoria: *Spre cer*
„ Splendid: *Submarinul 1323 Nisipurile Asiei*
„ Rahova: Fetiţa rătăcită, Elefantul şi Frânghiuţa
„ Miorita: *Iubirea mea*
„ Tomis: *Crucişătorul Variag*
„ Volta-Buzeşti: *Footbal. Pentru cei de pe mare*
„ Apollo: *Calul năzdrăvan*
„ Odeon: *Balerina*
„ Unirea: *Campionul boxului*
„ Carmen: *Campionul boxului*
„ Triumf: *Cenuşăreasa*
„ Ileana: *Colţ alb*
„ Unic: *Criminalii printre noi*
„ Model: *Floarea de piatră*
„ Florida: *In numele vieţii*
„ Cotroceni: *In numele vieţii*
„ Barcelona: *Ivan cel Groaznic*
„ Alianţa: *Mikluho-Maklai*
„ Lia: *Neînfrânţii*
„ Milano: *Secretele contraspionajului*
„ CFR-Giuleşti: *Universităţile mele*

BÂRLAD :
Cinema Francez *Afacerea Artamonov*

SIGHIŞOARA :
Cinema Apollo *Castelul fermecat Tinereţea lui Maxim*

TECUCI :
Cinema Comunal *Castelul fermecat Tinereţea lui Maxim*

R. VÂLCEA :
Cinema Adreani *Colţ Alb*

CRAIOVA :
Cinema Scala *Copilăria lui Gorki*

TIMIŞOARA:
Cinema Capitol *Copilăria lui Gorki*
Cinema Scala *Elefantul şi frânghiuţa*

CONSTANŢA :
Cinema Popular *Glorie ţie Moscova*

IAŞI :
Cinema Trianon *Inima noastră*

RĂDĂUŢI :
Cinema Scala *Insula fără nume*

ROMAN :
Cinema Trianon *Invăţătoarea din Satrâi*

CLUJ :
Cinema Popular *Marinarii din Baltica*

BRĂILA :
Cinema Muncitoresc *Fiul regimentului*

CRAIOVA :
Cinema Scala *Nimeni nu ştie nimic Simfonia muncii*

ORADEA :
Cinema Transilvania *Oameni fără aripi*

BRAŞOV :
Cinema Aro *Pentru cei depe mare*
„ Reduta *Tainele mării*

CONSTANŢA :
Cinema Progres *Flăcăul din oraşul nostru*

CLUJ :
Cinema Select *Univerţităţile mele*

P. NEAMŢ :
Cinema Popular *Viaţa în citadelă*

PLOEŞTI :
Cinema Scala *Vinovaţi fără vină*

GALAŢI :
Cinema Central : *Poveste muzicală*

REALITATEA ILUSTRATĂ

CUPON CU 50% REDUCERE

VALABIL NUMAI IN SĂPTĂMÂNA DELA 30. VII. — 5. VIII 1948

DETAŞAŢI ACEST CUPON ŞI PREZENTAŢI-L LA CASSĂ

JOCURI ★ CONCURSURI ★ DIVERTISMENTE

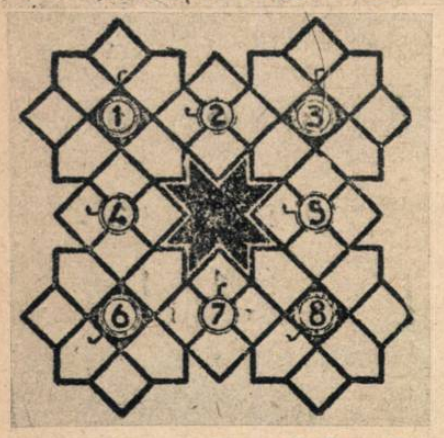

JOCUL STELELOR

Inscrieți câte o literă în fiecare cerc numerotat și în fiecare căsuță, astfel ca, pornind dela cerc și urmărind indicația săgeții să obțineți cuvinte corespunzătoare următoarelor semnificații (Cifrele din paranteză indică numărul literelor fiecărui cuvânt)

1) A stabili clasamentul unei întreceri. (9).

2) Face astăzi o adevărată școală a vieții celei noui în timpul serviciului militar (5)

3) Intins în spațiu (fig.) (9)

4) Băutură (5)

5) Intrarea văzută din partea cealaltă (5)

6) Strâmtoare ce leagă Marea de Marmara cu Arhipelagul. (9)

7) La mijloc (5).

8) Cele socialiste măresc producția și calitatea produselor.

Dacă soluțiile sunt corecte, citind în continuare, literele din cercuțe, veți da peste unul din drepturile cetățenești înscrise în Constituție și pe care mulți din oamenii muncii l-au și valorificat în vara aceasta.

NELU DRĂGĂNESCU

IMPORTANT
PENTRU COMPUNĂTORI

Compunătorii sunt rugați ca, de-acum înainte, să trimită, odată cu problema propusă, și două rânduri de soluții.

Propunerile care nu vor respecta această condiție, nu vor fi luate în seamă.

INCRUCIȘATE CU... HARTĂ IN MÂNĂ

Orizontal: 1. Republică prietenă, ai cărei conducători ne-au fost de curând oaspeți. Incheetura mâinii. 2. Țară vecină cu Belgia și Marea Nordului care cunoaște „binefacerile" planului Marshall. A avut de suferit de pe urma politicei trotkiste a conductorilor jugoslavi. 3. Fluviu în Africa.—Pământul dela Polul Sud. 4. August (fonetică populară) Jumătate de navă. — Fructul unui pom. 5. Tub sec! — 1948. — Eșită recent de sub tipar. — Orașul în care forțele imperialiste și-au arătat de curând josnicia, încercând să-l asasineze pe cel mai iubit fiu al Italiei, Palmiro Togliatti. 6. Brăzdează. — Pahar de metal. — Dialect francez. Nota traducătorului. F. Nicu Niculescu. — Metagramă dela viza, pe malul Mediteranei. — Oraș și județ românesc la granița Ungariei. — ....de janeiro. — 8. Oraș în Italia. — Fluviu în U.R.S.S. (Siberia). — El, la Berlin. 9. Regiune în Jugoslavia. — Râu în Germania.

Vertical: 1. Port în RPR. 2. Elice incompletă... — Oraș în Cehoslovacia. 3. Capitala Țării dela 2 orizontal (I). — Ros în mijloc... 4. Lac, râu și golf în URSS. — Fluviul Egiptului. 5. A sgâlțâi. 6. Jumătate din peninsula Kola. — Mare în care se varsă râul Don. 7. Capitala țării în care Generalul Markos luptă pentru pace și libertate. 8. Lac în Turcia. — Mare pe jumătate... Râul Lena fără maluri... 9. Munți în Himalaia. — Trec mulți până 'mbătrânești. 10. Abc, dela coadă. — Țară vecină cu Turcia. 11. Când viscoleste? — Cea mai mare carte de joc. 12. Nume femenin. — Râu în Germania. 13. Echipa *Ita* descompletată. — Rece! I la plural. 14. Oraș egiptean. 15. Conducere domnească. — Conducătorii partidului comunist jugoslav.

SIMION BERGAN
Nădejde-Ciuc

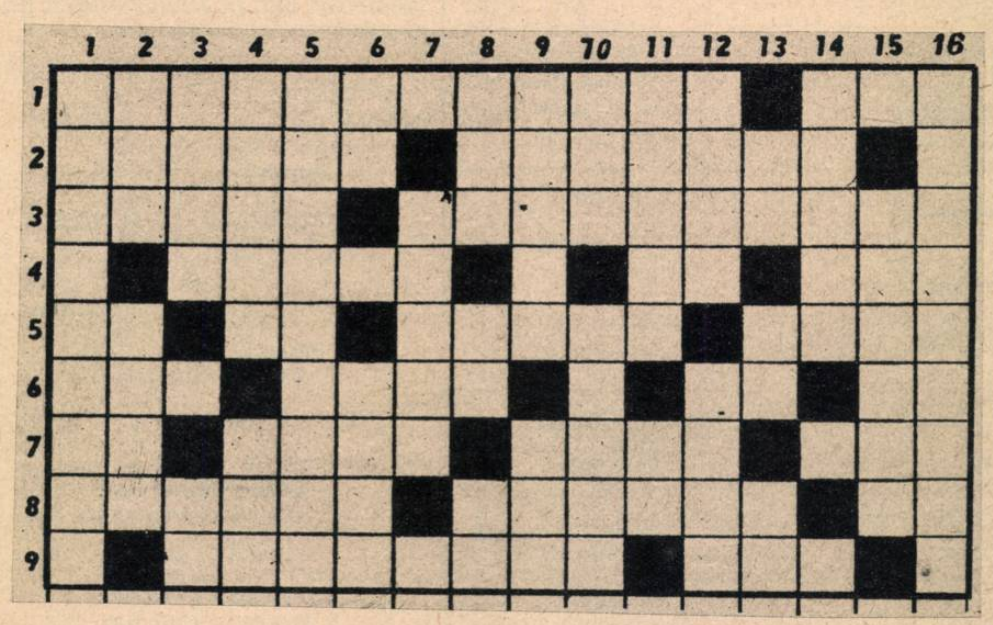

Monoverb cu propoziție... sportiv

(2—9)

Fugitiv

STOICA A. ADAM
Giormata

N. R. Monoverbul cu propoziție se desleagă căutându-se cuvântului dat o altă explicație sinonimică (în două sau trei cuvinte, cari constitue așa-zisa propoziție).

Deslegătorii marelui concurs distractiv al revistei „Realitatea Ilustrată"

(Continuare)

221. Ionescu F. Alexandru-Loco (14); 222. Fray Hugo-Loco (13); 223. Littman Carol-Brașov (14); 224. Iorgulescu N. Ștefan-Loco (1); 225. M. Gheorghiu-Loco (2); 226. Negreanu Dan-Loco (1); 227. Marin Gheorghe-Vama Jimbolia jud, T. Torontal (12); 228. Brezeanu Eugen Titus-Focșani (13); 229. Neacșu Vasile-Loco (13); 230. I. Simionescu-Bârlad (1); 231. Popovici Ioan-Cluj (1); 232. Biță Dan-Giurgiu (2); 233. Nelu Borza-Cluj (10); 234. Grigore N, Florian-Loco (13); 235. Armand Andronescu-Loco (11); 236. Nicolae Nuțu-Timișoara (12); 237. Ana Gheorghiu-Loco (5); 238. Tania Spirescu-Loco (13); 239. Jeana Andrei-Loco (11); 240. Andrei Băcioiu Com. Dănești, jud. Dolj (10); 241. Cohn Alexandru-Loco (9); 242. Adrian Lucian-Timișoara (12); 243. Tocilescu A. Mircea-Loco (12); 244. Teodorescu Dumitru-Loco (3); 245. Cristian Georgescu-Ploești (8); 246. Marian Caius-Timișoara (12); 247. Popescu Natalia-Loco (3); 248. Maria Th. Ionescu-Loco (3); 249, Ovidiu R. Pântea-Alba-Iulia (11); 250. Colonel A. Popovici-Loco (1); 251. Mandescu Dumitru-Craiova (1); 252. Paul Șerbănescu-Alexandria (1); 253. Gonciarov Dumitru-Oravița (1); 254. Ladislau Reicenbach-Reșița (12); 255. Frații Suciu L. V, Costică-Cluj (12); 256, Ploscaru Ovidiu-Loco (11); 257. Ecaterina și Alexandru Leitner Moruzzi-Loco (11); 258. Sophian Mihai-Loco(12), 259. Crăciunescu Titu-Loco (1); 260, Ionescu N. Dumitru-Loco (2); 261. Petrescu I. Constantin Laurentiu:Loco (12); 262. Gulea Vasile-Spitalul Pantelimon-Loco (10); Grupul de deslegători din Târgoviște; 263. Corneliu Grabinski; 264. Elena Grabinski; 265 Olimpiada Andreevici; 266. Corneliu Popescu; 267. Ioan Rădulescu; 268. Alex. Niculescu; 269. Paula Tuță; 270. Mișu Ionescu; 271. Șerban Tuță; 272. Adrian Tuță; 273. Maria Stoica; 274. Alex. Andreevici; 275. Mircea Andreevici: 276, Aurel Corfescu; 277. Petre Cornescu; 278. Nini Cornescu; 279. Nicu Gardan; 280. Willy Cardan; 281. Aurel Tudor; 282. Ion Mihăescu; 283. Ion Popescu; 284. Const. Popescu; 285. Coca Rădulescu; 286. Mitică Rădulescu; 287. Hella Rădulescu; 288. Mihai Rădulescu; 289. Zoe Cega; 290. Ion Mateescu; 291. Emil Georgescu; 292. Mitică Tuță (fiecare câte 12); 293. Nicolae Rădan-Vaslui (91; 294. Grigorescu Mircea-Ploești (12); 295. Mateescu Florian-Alba-Iulia (10); 296. Vernescu Paul-Slatina (3): 297. Gafencu Marcel-Loco (1); 298. Secoșan Cezar-Cluj(12);299. Runcan Nicolae-Pitești(13) 300. Niculescu George Mihai-Loco (10); 301. Dragomirescu Virginia-Craiova(13); 302. Andrei Constantin-Loco (12); 303. Dragu Titel-Loco (11); 304. Guttman Domnica-Pitești (2); 305. Jipa Grigore-Loco (2); 306. Leontescu Iancu-Loco (1); 307. Leibovici H.-Bârlad (10); 308. Mugurescu Victor:Loco (13); 309. Constantinescu Angela-Tr.-Severin (4); 310. Mustață Gherasim-Timișoara (4).

(Va urma)

CU RIMĂ LA SEMNIFICAȚIE

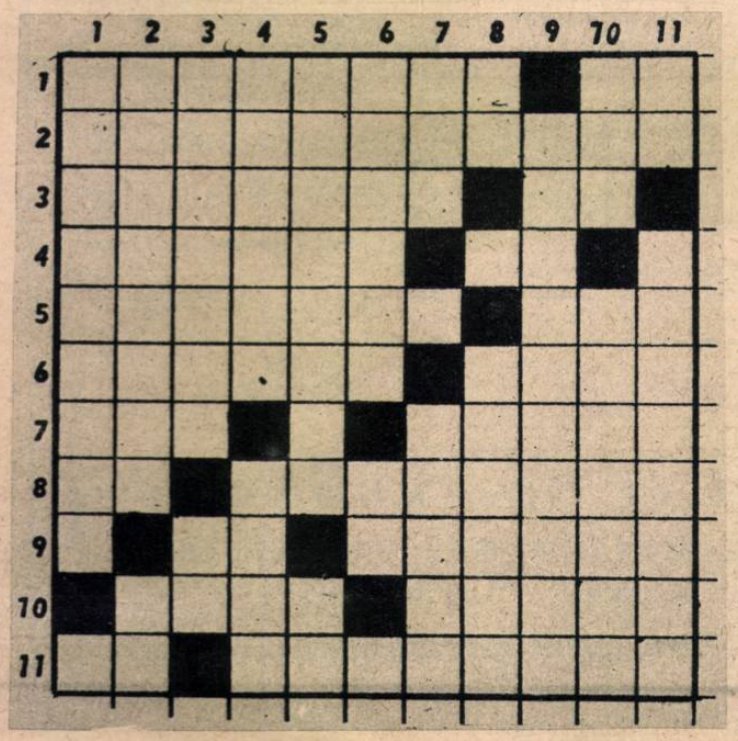

ORIZONTAL: 1) Il găsiți în Nil. — Bun de încălecat. 2) Ca apa din izvoare. 3) Echipă de foot-ball, actuală campioană. — Un „poftim" lipsit de farmece. 4) Piatră feruită! — Intinde mâna! 5) Iritare sau întârâtare. — Interjecție care nu e pe plac. 6) Suport pentru uși la Români, — Seamă. 7) Huța. — Mormânt cultivat. 8) Notă muzicală... pe mare. — O minge la centru passată. 9. Cele Merinos sunt de ... — Vorbitor. 10) Unul care a complotat împotriva lui Ștefan cel Mare pentru a veni el la tron. — O iubea așa de mult pe Dora! 11) Bun de ros. — Cumpănit!

VERTICAL: 1) Spărtură. 2) Un lucru de mare însemnătate (fig.) — La wolley, de exemplu Mimy Patras. 3) I s'a spus vorbă urâtă! — S'a terminat cu domnul director. 4) Coadă de pui de veveriță! — Putem zice gură în loc. 5) Rațe, gâște, găini și toate celelalte din aceiași familie (sing.) — Ține mâna! 6) „Bani" rari. — Lac (se termină în „O"!) 7) Nici ață nici liță. — Nisip condensat! 8) Sfârșitul lui Venus din Millo! — Loc pentru paradă. 9) Apucător (fig,) — 10) E cu stare. — Iubitori. 11) E pe sfârșite! — Urcat.

NELU ȘUȘELESCU
Câmpulung Muscel

JOCURI ★ CONCURSURI ★ DIVERTISMENTE

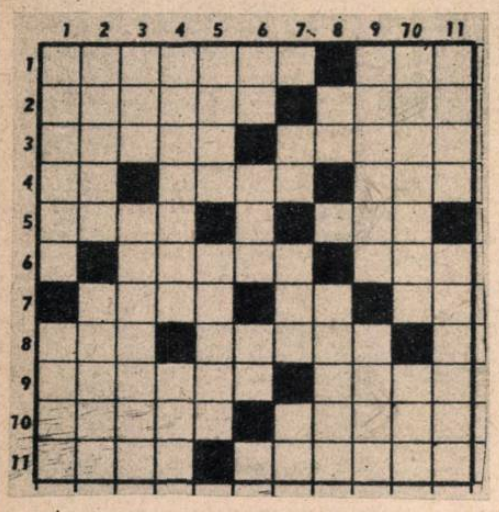

CUVINTE POTRIVITE...

ORIZONTAL: 1) Oraş în Palestina — Fac gaură în pământ. 2) Maşină... digestivă. — Părinte. 3) Luminos. — Lăutar, prin excelenţă. 4) Uzinele Comunale. — Doamnă, în jocul de cărţi. — Lucrează ogorul. 5) Conducătorii. — Măsură de greutate, pe timpul lui Cuza. 6) Batjocură. — Rege în Wessex. 7) Pălărie tare, bărbătească. — Formaţie inchizitorială nazistă, model pentru trupele americane de ocupaţie. — Transilvania (abrev.). 8) Ţâri, fără cap. — Legaţi în cuget şi'n simţiri. 9) A îndrăzni — Provoacă o ceartă 10) Legate. — Ii dau să bea mult. 11) Lampion pe boltă. — Senzaţie provocată de frică.

VERTICAL: 1) Fantomă. — Acum. 2) Ia... de coadă. — Rău. 3) Stau bolnav, fără să mă mişc din pat. — Spaima răufăcătorilor. 4) A ridica... (Sic!) — Literă grecească. 5) Loc într'un port unde trag vapoarele, în caz de furtună. — Invinovăţeşte. 6) Conj. franceză. — Fruct. — Simbolul sodiului. 7) Pronume. — Cei mai tari. — Comună în Sălaj. 8) Notă muzicală. — Respect. 9) Copil la pieptul mamei sale. — A lovi, a da brânci. 10) Floarea de toamnă. — Regia tutunului. 11) Străbunica stiloului. — Pavăza statului.

TITUS I. CIUBUC
Turnu-Măgurele

POŞTA CITITORILOR

Stoica A. Adam. — Giarmata. Ne aşteptam la un progres serios, dar ultima problemă trimisă („In două direcţii" adică orizontal şi vertical!) nu depăşeşte valoarea unui careu oarecare, incolor. Cuvintele alese sunt din cele mai banale, iar semnificaţiile, doar pe ici, pe colo sclipesc puţin destul de pal dealtfel. Ar fi cazul, după încurajarea pe tare v'am dat-o. să vă aplecaţi mai mult deasupra problemelor, fiindcă îngăduinţa, nu se va mai repeta. 2) Am găsit totuş în stocul trimis două monoverbe bune: pe unul îl publicăm acum iar pe celălalt, sperăm că rândul viitor. — Aritmograful nu merge.

Nicolae Nuţu — Timişoara. Nu primim scrisori la domiciliu şi nu răspundem personal nimănui. După ştiinţa noastră, v'am răspuns regulat. Deslegările concursului nu putem şti dacă le-am primit sau nu până nu rezolvăm întreaga corespondenţă respectivă, care nu este chiar atât de puţină. Şi apoi... de aceia se publică numele deslegătorilor în revistă, ca să ştiţi dacă s'au primit sau nu şi câte aţi rezolvat bine. Ce-ar fi dacă toţi participanţii ne-ar cere, aşa cum faceţi dvs, să le răspundem f. urgent dacă am primit deslegările, etc.. ? Şi încă un lucru: noi ne amintim că v'am răspuns cu destulă simpatie, iar dvs. întrebuinţaţi un stil foarte puţin moderat: vă asigurăm că nu este cel mai bun mijloc de a vă face agreabil... 2) Tragerea premiilor — cum este şi normal — nu se poate face decât după ce s'a publicat numele tuturor participanţilor. 3) Careul trimis se recomandă slab dintru început: desenul (fotografia) este indecentă şi conţinutul idem. Trebuie să vă apropiaţi neapărat un anumit simţ al măsurii fără care nu veţi putea progresa în viitor. 4) Din celelalte probleme trimise reţinem, cu oarecari şanse, incastrul literar.

G. Ştefănescu — Sibiu. Mulţumim pentru urări şi aşteptăm cele promise. Vom iniţia în mod sigur un al doilea concurs.

FILATELIE

Austria. — Comemorând a 80-a aniversare a înfiinţării Casei Artiştilor, poşta austriacă a pus în circulaţie o emisiune jubiliară cu supratxă în favoarea acestei case. Emisiunea se compune din: 0,20+0,10 verde, faţada casei artiştilor. 0,30+0,50 sepia, Hans Makart, 0,40+0,20 gris Karl Kundman, 0,50+0,30 Auguste von Siccarsburg tot de culoare gris, 0,60+0,30 roşu Hans Canon, 1Sc.+0,50 albastru William Unger şi 1,40+0,70 brun-roşcat reprezentând pe Frederic Schmidt.

Bulgaria. — O nouă emisiune apărută în Republica vecină, emisiune reprezentând „repaosul şi cultura". Tirajul acestei emisiuni este de 200.000 serii şi este formată din 4 Leva roşu, 20 Leva albastru, 40 Leva verde-olive, şi 60 Leva brun.

China. — Seria „transporturile" anunţată de mult a apărut în sfârşit. Ea se compune din: 100, 300, 400, 500 şi 1250 Dolari.

Franţa. — Scumpindu-se tarifele poştale atât interne cât şi externe administraţia poştei franceze a fost obligată de a scoate noui valori uzuale, corespunzătoare noului tarif. Astfel primele mărci adaptate noului tarif sunt cele de 12 fr. în locul celor de 10 fr. (palatul Louxembourg) culoare roşie şi de 18 fr. în locul celor de 15 fr. reprezentând provincia Qonques, culoare albastră.

Cu ocazia congresului internaţional al B.C.G.-ului a apărut o marcă de 6+4 fr. reprezentând pe Albert Calmette (bacteriolog francez 1863-1933). Comemorându-se moartea lui Chateaubriand (4 Iulie 1848) poşta a pus în circulaţie o marcă de 18 fr. Deasemenea la 3 Iulie a apărut o nouă marcă de 6 fr. gris-negru având efigia Generalului Leclerc.

Germania. — Cu ocazia târgului de mostre pentru export din Hanovra au fost puse în circulaţie două mărci poştale de 24 şi 50 fr. Cu ocazia stabilizării monetare, toate mărcile germane au primit un sursarge în două feluri după modelul de alături. Mărcile sursargeate până acum sunt cele de 2, 6, 8, 10, 12, 15, 16, 20, 24, 25, 30, 40, 50, 60, 80, 84 pf. O emisiune definitivă este în preparare.

U.R.S.S. — Cu ocazia zilei internaţionale a muncii, a apărut o emisiune formată din 30 şi 60 copeici roşie şi albastră.

Comemorându-se 50 de ani de la moartea marelui pictor sovietic SUSKIN, a apărut o serie de mărci compusă din 30 de copeici şi 1 Rublă reprezentând autoportretul pictorului (Brun albastru şi brun verde) şi 60 de copeici reprezentând una din operele sale.

Deasemenea împlinindu-se 125 de ani dela naşterea marelui dramaturg Ostrovski, poşta sovietică a pus în circulaţie o emisiune formată din 2 mărci: 30 copeici verde şi 1 Rublă violet.

Cehoslovacia. — Pentru comemorarea revoluţiei ţărăneşti a poporului slovac din 1848 a apărut un timbru de 1,50 de culoare neagră.

Implinindu-se 100 de ani dela dieta dela Kromeriz, poşta Cehoslovacă a pus în circulaţie două mărci reprezentând pe dr. Rieger şi pe Francisc Palacky. 1,50 gris deschis şi 3 K. roşu cărămiziu. Ele au ataşate şi câte o vignetă pe care o puteţi vedea în cliseul alăturat.

M. VLADIMIR

STRAJA LA ŢĂRMUL MĂRII

(Urmare din pag. 9)

amănunţită discuţie a evenimentelor anului revoluţiei, fixând rolul claselor sociale în isbucnirea şi apoi cârdăşia burgheză cu moşierimea, care a determinat eşuarea revoluţiei. Ostaşii sunt precis informaţi şi au pătruns sensul evenimentelor.

Discuţia alunecă asupra reformei agrare, asupra colectărilor.

— E drept cum se fac colectările, spune răspicat un ostaş agricultor sărac de prin părţile Buzăului. Ne-a stors chiaburimea până acum, dar li s'a împlinit veacul. Acuma fiecare trebue să dea Statului, şi doar primesc plată, cota proporţională din recoltă. Fiecare după cum are, mai mult sau mai puţin pământ. Cei cu pământ puţin nu dau deloc sau foarte puţin. Cei ce au mult să dea mult, căci pâinea este a poporului muncitor şi drept este ca muncitorii dela oraşe să şi-o aibă asigurată. Noi cu munca noastră le asigurăm pâinea, ei cu munca lor ne asigură uneltele şi toate celelalte trebuincioase pentru trai.

Discuţia continuă, se disecă rostul măsurilor.

— Tot binele vine de acolo, se ridică şi spune un ostaş, că soarta ţării este îndreptată de Partidul Muncitoresc Român, avantgarda clasei muncitoare. Lui i se datoresc marile realizări democratice.

Se recapitulează apoi evenimentele internaţionale ale ultimei săptămâni. Mârşavul atentat împotriva fruntaşului comunist italian Palmiro Togliatti este expus de marinari sub justul lui aspect: svârcolirile capitalismului internaţional, mânat de anglo-americani, sinistrul „ajutor" de paupetizare dat de americani în baza planului Marshall, unitatea clasei muncitoare în jurul Partidului Comunist care a înspăimântat pe exploatatori, toate acestea au dus la înarmarea mâinii criminale a lui Pallante, care a tras în Togliatti.

Discuţiile sunt vii. Ostaşii doresc fiecare să-şi spuie cuvântul. Chiar şi sentinela de pe dig s'a apropiat pe nesimţite şi urmăreşte discuţia, cerând în câteva rânduri voie să vorbească.

Ora ia sfârşit spre marea părere de rău a ostaşilor, cari îndreptându-se fiecare spre treburile lor, continuă să schimbe păreri între ei, să critice pe cei cari după părerea lor n'au fost suficient de precişi în afirmaţii.

O raită pe vase şi prin ateliere

Iată-ne din nou pe bordul unuia din vase. Vizităm cazarma strălucitoare de curăţenie, ne oprim în faţa jurnalului de perete scris în întregime de marinari, în faţa jurnalului de perete al personalului gradat. Pretutindeni aceeaş grijă, aceeaş admirabilă înţelegere a lucrurilor.

— Este interesant, ne atrage atenţia însoţitorul nostru, că marinarii de astăzi, conştienţi de rolul lor, trăesc într'o disciplină liber consimţită. Emulaţia la muncă între ei este remarcabilă şi întrecerile sunt curente, în toate compartimentele vieţii marinăreşti.

Pornim spre atelierul de reparaţiuni al grupului de nave.

Nu-i un atelier mare, dar pus la punct ca maşinăria unui ceasornic. Marinarii-lucrători sunt concentraţi asupra uneltelor, aşa încât intrarea noastră trece aproape neobservată. Trecem dela un strung la altul, dela o freză la o raboteză la care lucrează Opriş Dumitru.

— E un inovator în felul lui, ne explică aspirantul Munteanu. Raboteza aceasta are adaptată o cutie de viteze de automobil, obţinând astfel ca viteza ei să poată varia în trei timpi, după necesităţile lucrului de efectuat.

Opriş Dumitru ne face o scurtă demonstraţie a perfecţionării aduse de el uneltei, apoi se concentrează din nou asupra muncii sale.

Vizităm şi alte unităţi. Pe navaşcoală suntem întâmpinaţi de d. căpitan Milu şi serg. major Ivan Constantin, secundul politic. Marinarii sunt la program. Stăm de vorbă cu unul, cu altul. In marea lor majoritate sunt agricultori cari îşi fac stagiul la marină. Informaţi, precişi în răspunsuri, vioi, discuţia cu ei e o satisfacţie. Şi aci găsim admirabile ziare de perete şi o bibliotecă foarte frecventată de ostaşi. Literatura progresistă şi politică este cea mai solicitată.

Inapoiaţi pe dig avem prilejul să asistăm la ora de educaţie fizică a marinarilor. De data aceasta este vorba de ora de înnot, predată de cunoscutul maestru şi campion Theodor Spânu. Câţiva marinari se avântă sub supravegherea necontenită a maestrului în valurile reci ale mării. Ceilalţi fac exerciţiile pregătitoare de înnot pe piatra încinsă a digului.

După ora de înnot urmează massa suculentă şi bogată în calorii: 3200, bine chibzuite. Ciorba de carne răspândeşte miresme îmbietoare, ca şi mâncarea de cartofi cu carne sau macaroane cu zahăr care se servesc drept felul trei. In jurul meselor pe care s'au întins pânze albe imaculate, marinarii iau loc, cu furculiţele şi lingurile în aşteptare.

— Poftă bună tovarăşi!

Se vede pe chipurile lor bronzate de soare, că o au şi fără urarea noastră. Incă o fotografie şi fac drumul înapoi spre intrarea portului însoţit de noii noştri prieteni, Ceremonia rămasului bun decurge după tipic, apoi drumul din nou în sus pe faleză.

Arunc încă o privire asupra portului, unde identific acum în mulţimea catargelor pe cele ale navelor unde am fost primit cu atâta prietenie. Ştiu că acolo muncesc oameni, pătrunşi de rosturile lor, oameni conştienţi, gata oricând, chiar şi la supremul sacrificiu pentru apărarea dobândirilor democratice ale Republicii Populare Române, pentru apărarea drepturilor clasei muncitorre condusă de Partidul Muncitoresc Român.

Sandu Costea

HUMOR DIN TOATĂ LUMEA

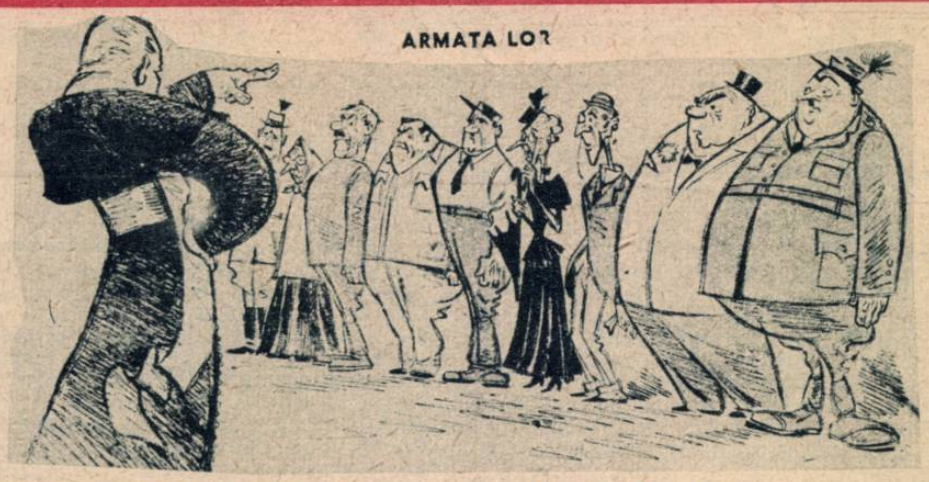

— Atenţiune, drepţi, înapoi spre 1944, înainte marş !...

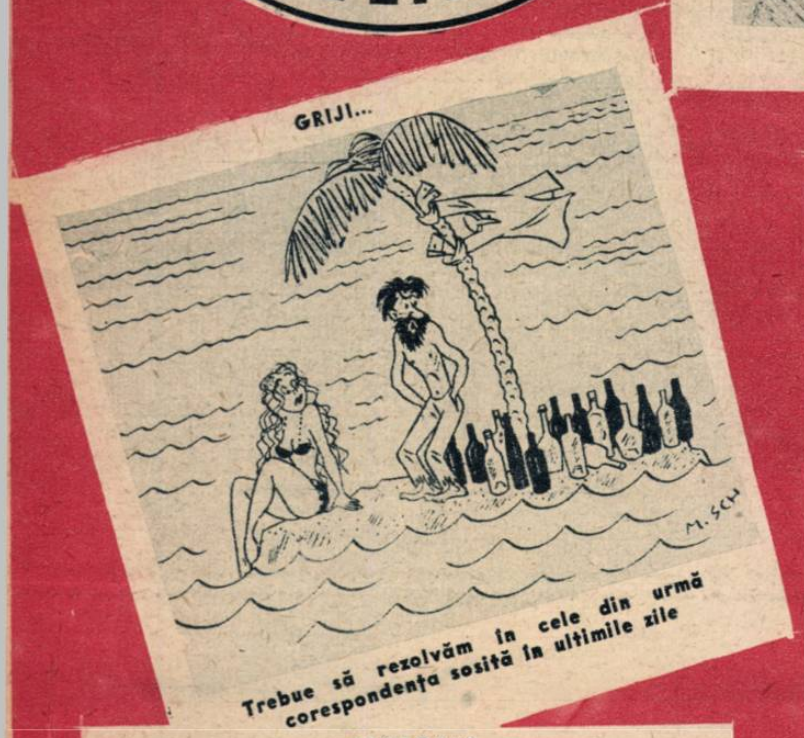

Trebue să rezolvăm în cele din urmă corespondenţa sosită în ultimile zile

HUMOR DIN TRIZONIA

In Trizonia e abundenţă de ziare

Germanul : Anglo - Americanii sunt foarte darnici cu hrana .. spirituală!

— Hai la cinematograf. Acolo vedem măcar lucruri mai amuzante

CANDOARE

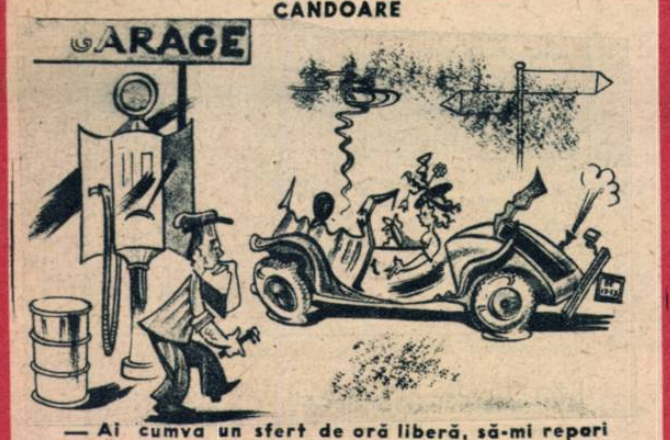

— Ai cumva un sfert de oră liberă, să-mi repari automobilul?

SALT MORTAL

— Scuzaţi, vă rog

CORESPONDENTA IN EPOCA DE PIATRĂ

Draga mea, închei repede scrisoarea, deoarece postaşul se grăbeşte...

ROMANTICUL — Iubito, acum pot să te răpesc

— Vai cum a îmbătrânit prietena d-tale! E plină de zbârcituri, ochii i s'au stins, poartă perucă şi dinţi falşi !

— De necrezut ! Şi când te gândeşti că odinioară eram de aceeaşi vârstă !

✸

— Eu nu m'aş mărita decât cu un erou ! spune o domnişoară cam trecută şi urâţică.

— Numai un erou ar lua-o de nevastă, remarcă alta.

✸

Cine vorbeşte fără să gândească, seamănă cu vânătorul care trage fără să ochiască.

★

— Cine ţi-a murit?

— Nimeni, mon cher, dar nu strică să pui din când în când doliu la pălărie, ai impresia că nu eşti singur pe lume!...

★

— Eşti acuzat că ai deschis o casă de jocuri de noroc !

— Nu era nici un noroc, d-le preşedinte, fiindcă toată lumea pierdea la sigur.

★

— Ce te uiţi acolo, Mitică?

— Mă uit la lista ofiţerului stării civile. Vreau să văd dacă anul ăsta s'au căsătorit mai mulţi bărbaţi sau mai multe femei.

✸

— Cum? Nu vrei să mă'mprumuţi cu o mie de lei? Nu mai recunoşti că un amic trebue s'ajute pe celălalt?

— Ba da, numai că tu prea vrei să fii mereu celălalt !

✸

— De ce face atâta gură clientul ăsta? întreabă birtaşul pe chelner.

— A găsit o omidă în salată !

— Are dreptate omul să se supere: o fi vegetarian!

✸

— Ai doliu la pălărie, nene Mitică? Ţi s'a întâmplat vreo nenorocire?

— Nu !

— Atunci de ce eşti în doliu?

— Am rămas văduv!

✸

— Tăticul îi povesteşte lui Mitică istoria cu lupul şi mielul.

— Vezi? Fiindcă n'a fost cuminte, lupul a mâncat mielul!

— Dacă era cuminte îl mâncam noi!

Biblioteca Universităţii Iaşi

SOCIETATEA NAŢIONALĂ DE EDITURĂ ŞI ARTE GRAFICE „DACIA TRAIANA" Str. CONST. MILLE Nr. 5—7—9

REALITATEA ILUSTRATA

Nr. 25
DUMINICĂ 8 AUG. 1948
LEI 25

Taxa poștală plătită în numerar
conform aprobării dată de Dir.
Poștală Nr. 340461/1948

Cronica evenimentelor externe

MAI sunt aproape o sută de zile până la alegerile prezidenţiale din Statele Unite. La New-York ca şi la Washington, la Chicago ca la Boston sau Philadelphia, în toate colţurile celor 48 de state, propaganda electorală a diferiţilor candidaţi a luat aspecte de ridicol carnaval politic, fiindcă americanul înţelege să-şi aplice principiile care-l conduc în viaţa comercială şi în materie politică. Cu toate acestea ochiului atent al observatorului, nu poate să-i scape inversunarea fără cruţare cu care este dusă de data aceasta lupta electorală, în spatele acestui decor de proastă calitate.

Lupta se duce între cele trei mari partide: de o parte democraţii al căror candidat este d. Truman împreună cu partidul republican al cărui fruntaş candidat este d. Dewey, iar de cealaltă parte partidul progresist având în frunte pe fostul vice-preşedinte al Statelor Unite în perioada 1940—1944, d. Henry Wallace.

Este drept că între partidele republican şi democrat nu domneşte cea mai perfectă armonie, deşi din punctul de vedere al concepţiilor politice, atât pe plan intern cât şi extern, nu se deosebesc cu nimic. Intre cele două mari partide se duce exclusiv o luptă de cucerire a puterii, pentru folosinţă personală.

Atât d. Truman cât şi d. Dewey sunt exponenţii intereselor marelui capital şi marei industrii americane. Fie că ar isbuti unul sau altul, nimic nu se va schimba în politica Statelor Unite şi una şi cealaltă din taberele în conflict, făcând aceeaş politică antimuncitorească şi aţâţătoare la război.

In Statele Unite s'a obişnuit până în prezent sistemul „celor două partide", a cărui principală misiune era să împiedice prin rotaţia mai mult sau mai puţin armonioasă, formarea unui al treilea partid progresist, care ar fi lovit în interesele clasei exploatatoare. Alegerea preşedintelui Roosevelt a stricat oarecum această armonie, asigurând partidului democrat conducerea treburilor obşteşti vreme de 14 ani, până în 1946, când partidul democrat a suferit o gravă înfrângere din partea republicanilor, cari şi-au asigurat majoritatea atât în Camera reprezentanţilor, cât şi în Congres.

Lupta mare între cele două partide se dădea de obiceiu pentru preşedinţia Statelor Unite, deoarece conform Constituţiei americane preşedintele este învestit cu puteri foarte mari. Nu trebuie să se uite, că constituţia americană este o constituţie burgheză în care dreptul universal de vot este numai formal, astfel încât să fie asigurată dominaţia celor bogaţi.

In 1912 Lenin scria : „După eliberarea negrilor deosebirea între un partid şi celălalt se reduce din ce în ce mai mult. Lupta dintre aceste partide se purta mai ales în jurul nivelului tarifelor vamale. Această luptă nu prezenta pentru masa poporului nici un interes serios. Poporul era amăgit, distras dela interesele lui esenţiale prin duelurile spectaculoase, dar lipsite de conţinut între cele două partide burgheze"

Neînţelegerile în sânul însăşi al celor două partide burgheze au luat în ultima vreme forme acute. Ar fi suficient să amintim situaţia care a existat în 1944, când sub presiunea reacţionarilor din partidul democrat preşedintele Roosevelt a trebuit să accepte ca vice preşedinte pe Truman, omul cercurilor de dreapta, în locul lui Henry Wallace.

Contradicţii de acelaş fel se întâlnesc, este drept în măsură ceva mai mică şi în sânul partidului republican.

La preluarea puterii, după moartea lui Roosevelt, Truman a făgăduit că va urma linia politică a acestuia, dar în scurtă vreme i-a îndepărtat din funcţiuni pe colaboratorii primului, pentru ca în cele din urmă să-l menţine numai pe Henry Wallace ca ministru al comerţului. Sensul acestei menţineri a fost de a păstra legătura formală cu cercurile progresiste ale partidului. Dar după cuvântarea lui Wallace la 12 Septembrie 1946, cuvântare care obţinuse asentimentul d-lui Truman, punţile au fost rupte, aceasta sub presiunea cercurilor de dreapta, conduse de Byrnes.

De aci încolo partidul democrat sub conducerea d-lui Truman s'a orientat net spre dreapta, inaugurând seria legilor reacţionare şi antimuncitoreşti cu: legea pentru controlul activităţii antiamericane, legea Taft-Harley etc.

Proectul de lege Mundt al cărui scop este scoaterea de sub lege a partidului comunist american nu face decât să urmărească aceeaş linie.

Dar reacţiunea masei muncitoare americane împotriva regimului de dreapta n'a încetat să se manifesteze în tot acest timp. Eforturile progresiste s'au polarizat în jurul d-lui Henry Wallace a cărui candidatură la preşedinţia Statelor Unite întâmpină violenta rezistenţă a dreptei, care nu se dă înapoi dela nici un act de teroare şi demagogie spre a împiedica reuşita acestuia.

Regimul Wall-street-ului, având exponentul său în d. Truman a determinat în U. S. A. o creştere a preţurilor cu 45% din 1945 până în 1947, ceeace echivalează cu o diminuare de aproximativ 20% a salariilor, Imensa majoritate a muncitorilor americani primesc astăzi salarii inferioare minimului de existenţă. Pe de altă parte în Statele Unite sunt oficial înscrişi în listele de şomaj peste 3 milioane muncitori, cifră cu mult inferioară situaţiei reale. Aproape opt milioane de oameni lucrau în 1947 numai câteva zile pe săptămână. Toate aceste date nu sunt pomenite însă în situaţiile oficiale.

Dar în pofida acestei situaţii a muncitorilor, beneficiile monopolurilor nu numai că nu au scăzut, dar au sporit chiar simţitor şi în perioada de după război. Corporaţiile au realizat astfel în 1947 un beneficiu de peste 17 miliarde dolari, faţă de 9 miliarde dolari în 1945, iar cifrele acestea au sporit desigur cu mult mai mult în ultimul an,

Forţele progresiste americane şi-au intensificat însă în aceeaş măsură lupta, trecându-se dela 276 mii de grevişti în 1947 la peste un milion în primele trimestre ale anului 1948.

Nici situaţia fermierilor mici şi mijlocii nu este mai îmbucurătoare, sarcinile lor fiind covârşitoare, iar standardul lor de viaţă surprinzător de redus.

In aceste împrejurări a apărut al treilea partid, partidul progresist al d-lui Wallace, cu un program democratic, menit să asigure munca fiecăruia, program potrivnic oricărei aţâţări la război, oricărei oprimări a mişcării sindicale. Crearea acestui partid ca şi activitatea partidului comunist american au atenuat slăbiciunea clasei muncitoare, ale cărei vârfuri au fost corupte prin politica dusă de burghezie, care a atras de partea sa pe conducătorii sindicatelor, după cum scrie într'un comentariu publicistul sovietic I. Alexeiev.

Poziţia partidului progresist al lui Henry Wallace este net opusă tendinţelor sprijinite de cele două partide reacţionare americane. Având concursul senatorului Glen Taylor, precum şi al maselor populare, Wallace duce o luptă grea împotriva rasismului, împotriva aţâţărilor la război şi a politicii antisovietice a lui Truman ca şi a lui Dewey. La început democraţii şi republicanii au încercat să bagatelizeze acţiunea politică a lui Wallace, dar în faţa valului de simpatie a maselor largi americane, au trecut la acţiuni represive, care au culminat în molestări şi arestări ale fruntaşilor progresişti. Ca întotdeauna când slăbiciunea le este evidentă partidele burgheze nu se dau înapoi dela violenţă ca ultim argument. Presa ambelor partide a iniţiat o campanie de denigrare a fostului vicepreşedinte, care în declaraţiile recent făcute, a atras atenţia asupra sarcinilor covârşitoare ce incumbă celor ce reprezintă astăzi tendinţele progresiste în Statele Unite. Situaţia este privită cu realism, iar Wallace cu prilejul unui discurs electoral nu s'a sfiit să arate că persecuţiile vor cunoaşte în aceste ultime zile momente de paroxism.

In Statele Unite au luat fiinţă comitete de luptă pentru sprijinirea candidaturii lui Henry Wallace, iar în Congresul partidului muncitoresc american din statul New-York, s'a votat o rezoluţie, prin care se arăta că Wallace poate conta pe 1.000.000 voturi numai aci în viitoarele alegeri.

Liniştea fostului comerciant falit din Kansas City, Truman, care sconta pe un succes în viitoarele alegeri prezidenţiale, este fără îndoială sdruncinată. A pontat pe cartea aţâţării la război, pentru ca astăzi să simuleze o revenire, dar nu a renunţat la blufful care nu i-a fost de altfel de folos nici în cariera sa comercială. Intr'o conferinţă de presă ţinută recent la Casa Albă Harry Truman a declarat: „In viitorii patru ani Casa Albă va fi locuită de un democrat, iar acest democrat se află în faţa dumneavoastră". E fără îndoială o figură de stil în care nu crede nici d. Truman.

★

La finele celui de al doilea război mondial, generalul Franco, „Caudillo", cum îi place să-şi spuie probabil ca să se alinte, a socotit mai prudent pentru „distinsa" sa persoană să dea prilej la cât mai puţine discuţii. In consecinţă s'a retras într'o rezervă prudentă, scoţând din când în când oftaturi pe care le voia democratice, nu de alta, dar ca să nu se spuie că e un om fără sensibilitate. După trecerea unui răstimp însă, Franco a socotit că lucrurile „nu sunt chiar atât de grave cât i s'au părut lui", mai ales că Bevin se arăta mai mult decât înţelegător, Bidault nu-i era răuvoitor, iar d-nii Byrnes şi Marshall, — ce să mai spunem — aproape că-l socotiau un demn reprezentant al intereselor lor la Rio Tinto.

Şi cum a mai trecut iarăşi un oarecare răstimp, Caudillo a socotit că este momentul să-şi arate recunoştiinţa faţă de cei ce l-au salvat (pentru moment) de soarta celorlalţi doi „Caudillo"-seniori, Hitler şi Mussolini, şi în consecinţă a hotărât împreună cu prietenul Salazar formarea unui „bloc-meridional", un fel de blocuşor mai mic, după chipul şi asemănarea blocului occidental. Şi pentru ca nu cumva intenţiile sale să fie greşit înţelese a mai intensificat puţin execuţiile de democraţi spanioli, sperând ca prin aceasta să câştige graţiile noilor stăpâni dela Londra şi Washington, după cum le câştigase odinioară pe cele ale stăpânilor dela Roma şi Berlin.

Pentru trecut Franco şi-a primit plata. Franco aşteaptă acuma neliniştit să vadă la câţi dolari va fi apreciat gestul său.

★

In chestiunea palestiniană pare să nu se mai fi produs în ultima săptămână nimic nou. Discuţiile evreo-arabe continuă şi ca un fapt semnificativ menţionăm că guvernul israelit a tipărit primele serii de timbre poştale în limba ebraică şi arabă.

Pe de altă parte, Londra şi Washingtonul continuă să facă obstrucţie pe chestiunea statutului Ierusalimului, cerând amânarea discuţiei, ceeace a întâmpinat hotărâta atitudine a reprezentantului U. R. S. S., care a arătat obligaţia de a se respecta hotărârile O. N. U., punându-se Ierusalimul sub tutelă internaţională.

AL. CALISTRAT

SOKOLII

Anul acesta s'a desfăşurat la Praga cel de-al nouălea slet al Sokolilor. Iată-i defilând, într'o impresionantă paradă pe principalele străzi ale oraşului

AGITAŢIILE DIN AFRICA

In fostele colonii italiene din Africa de Nord, situaţia rămâne confuză în urma ultimelor agitaţii imperialiste britanice. In instantaneele noastre populaţia din Eritreea manifestează împotriva dominaţiei britanice

DUNAREA

de SILVIU SLĂVESCU

2855 km. dintre care 2569 navigabili, opt state riverane şi pe deasupra petrolul românesc, constitue desigur suficiente argumente — trebue s'o recunoaştem — pentru a deschide şi întreţine apetitul imperialiştilor.

In această lumină este lesne de înţeles în ce măsură a preocupat în ultimul secol şi preocupă şi în momentul de faţă problema administrării navigaţiei dunărene, pe „specialiştii" diplomaţiei dolarului.

Şi tot în această lumină se întrevăd cu uşurinţă interesele mai mult sau mai puţin camuflate în spatele „democraticei formule" a porţilor deschise.

Specializaţi în inducerea în eroare a maselor populare prin formule demagogice, ajutaţi de trădători de toate nuanţele, conducătorii capitalului imperialist au ştiut întotdeauna să „înoate" cu virtuozitate în apele tulburi ale Dunubiului transformând dealungul unui secol actul de navigaţie dela 1856 într'un statut care consfinţea privilegiile Anglo-Francoitaliene în dauna statelor riverane.

Se ştie că în 1911, o comisiune a statelor, pe atunci riverane, reglementase navigaţia dela Ulm la Brăila stabilind drepturile preponderente, quasi exclusive ale acestor state.

Dar în 1921, după primul războiu mondial, Comisiunea internaţională a Dunării, din care făceau parte de data aceasta şi marile puteri neriverane, Anglia, Franţa şi Italia, cu excepţia noului stat al muncitorilor şi ţăranilor, Uniunea Sovietică, stabileşte un nou statut internaţional al traficului pe Dunăre care păstrând toate puterile în mâinile Angliei, Franţei şi Italiei alunga statele direct interesate la periferia tuturor preocupărilor în legătură cu organizarea technică şi administrativă a navigaţiei.

Este desigur interesant de menţionat faptul că deşi tonajul global al vaselor a crescut simţitor între 1911 şi 1927 totuşi volumul traficului pe Dunăre a scăzut aproape cu 50%, dela 6,7 milioane tone la 3,7 milioane tone.

Se poate uşor înţelege cum s'a ajuns în situaţia ca în preajma celui de-al doilea războiu mondial volumul traficului pe Dunăre să atingă abia un sfert din acela al traficului de pe Rhin, cu toate că Rhinul măsoară abia o treime din lungimea navigabilă a Dunării, iar tariful transporturilor să fie mult mai ridicat decât acela de pe Rhin sau Elba.

Toate acestea au prejudiciat grav interesele economice ale ţărilor direct interesate, ale ţărilor riverane.

Dar lucrurile nu s'au oprit aici. Politica fătarnică de înşelare şi exploatare a condus în mod firesc pe exponenţii săi la capitularea în faţa expansionismului hitlerist creind în prima parte a celui de al doilea război mondial, condiţiunile favorabile instaurării hegemoniei germane hitleriste în spaţiul danubian.

Iar astăzi când răsăritul Europei se trezeşte la o viaţă nouă, la o viaţă liberă şi frumoasă, când popoarele Ungariei, Cehoslovaciei, Bulgariei, Jugoslaviei şi României, eliberate prin sacrificiile eroicelor armate ale popoarelor sovietice, se întrunesc la Belgrad împreună cu Ukraina, ca state riverane direct interesate în a reorganiza împreună cu marile puteri, navigaţia pe Dunăre, vechii şi noii susţinători ai imperialismului occidental, încearcă să cânte din nou pe struna „porţilor deschise".

De data aceasta însă alături de popoarele mici se află Uniunea Sovietică şi prezenţa reprezentanţilor săi la Conferinţa Dunării este chezăşia respectării drepturilor statelor dunărene, în ciuda încercărilor de intimidare ale delegaţiilor Statelor Unite, Marei Britanii sau Franţei.

Căci iată ce a declarat d. A. I. Vîşinscki la conferinţă referindu-se la metodele de intimidare.

„Acest limbaj poate fi folosit la conferinţele, a căror majoritate aparţine Beneluxilor. Acest limbaj se potriveşte acolo. Aici, nu există Benelux Aici există state egale şi limbajul folosit trebue să se potrivească acestei situaţii".

Se poate că reprezentantul Statelor Unite, d. Cannon, visează cu melancolie la vremurile când sforile trase din culisele diplomaţiei de către trustmenii nordamericani rezolvau în mod miraculos problema navigaţiei, ca a canalului de Panama, spre exemplu.

Şi acolo s'a început tot cu „porţile deschise" pela 1850. Erau interesele imperiului britanic în joc şi convenţia s'a numit „Clyton-Brolwert", convenţie de neutralitate şi libertate a navigaţiei pe canal. Dar abia trecuseră 40 de ani şi Statele Unite, profitând de faptul că englezii erau ocupaţi în războiul cu Burii, silesc Marea Britanie să accepte revizuirea tratatului. Astfel se ajunge la semnarea noului tratat în 1901 denumit „Hay-Pouasfoat", prin care canalul trece sub controlul direct al Statelor Unite, cu dreptul de a-şi stabili forţe militare în regiunea canalului. In 1908 capitalul monopolist american cumpără consecvent şi drepturile de concesiune ale Companiei de Construcţii franceze.

Intre timp, în Ianuarie 1903 Statele Unite semnează un tratat cu Columbia prin care aceasta cedează în favoarea sa o porţiune de teren în Istmul de Panama lungă de 9 km. Congresul Columbian refuză însă să ratifice tratatul şi ca prin farmec în Noembrie 1903 se formează „spontan desigur" un guvern care proclamă independenţa Republicii Panama şi separarea sa de Columbia. Desigur că Statele Unite recunosc de îndată noul stat şi pentru a-l „proteja probabil" îl ocupă şi militariceşte, terminând lucrările de construire ale canalului abia în 1914.

S'ar putea crede că în urma construirii canalului şi traficului intens între cele două oceane, mica republică Panama, beneficiază de o situaţie favorizată. Dar iată ce ne spun cifrele. In timp ce ea nu câştigă decât 250.000 dolari anual de pe urma canalului, iar balanţa sa economică este net defavorabilă, Statele Unite realizează beneficii cari depăşesc 4 milioane dolari.

Intr'adevăr reprezentanţii Statelor Unite, Marei Britanii şi Franţei la Conferinţa Dunării au dece să regrete timpul în care peştele mare înghiţea peştele cel mic.

Istoria însă nu merge înapoi şi popoarele de pe meleagurile bătrânului Danubiu au astăzi un prieten puternic şi sincer care nu le-a ajutat să scape de fiara hitleristă pentru a le arunca din nou în braţele exploatării imperialismului, chiar dacă acesta încearcă să-şi îmbrace intenţiile în mantia aurită a dolarilor lui Marshall sau în formula învechită şi care nu mai înşeală pe nimeni, a „porţilor deschise".

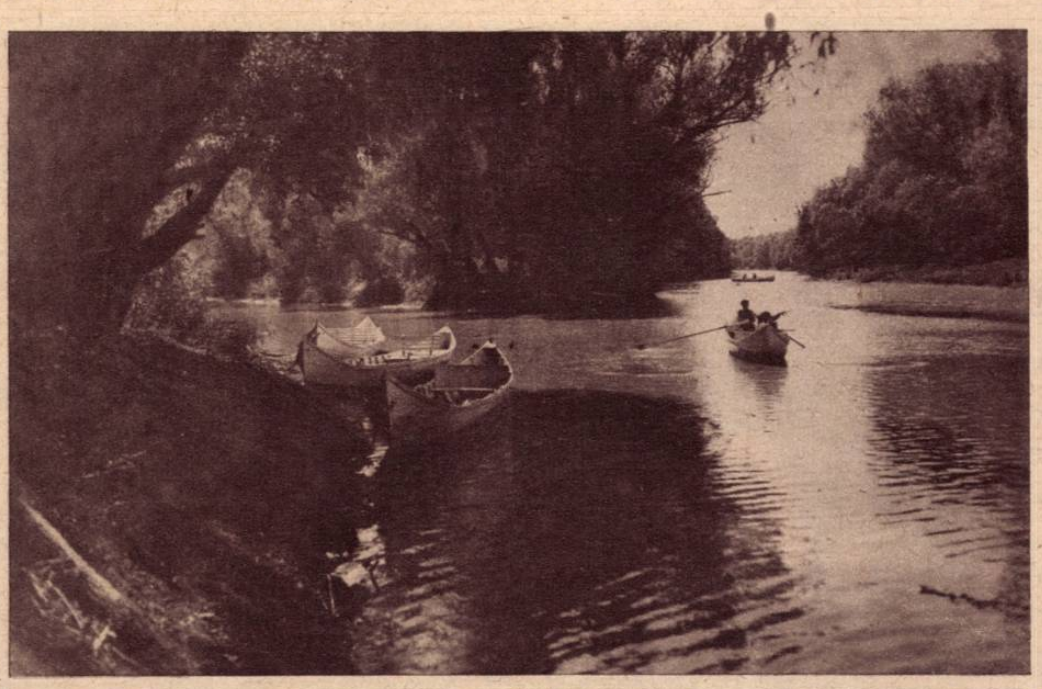

Iar oamenii muncii din ţările Democraţiei Populare privesc viitorul cu încredere. Ei ştiu că la Belgrad se va încheia o convenţie care va garanta în primul rând interesele lor şi luptă hotărât alături de Uniunea Sovietică pentru respingerea oricărei încercări de insinuare a capitalismului imperialist exploatator în Bazinul Dunărean.

Şi nici „unanimitatea voturilor" nici „votul Austriei" nici măcar voturile Marei Britanii, Statelor Unite şi Franţei nu vor putea împiedeca pe reprezentanţii statelor dunărene, ca împreună cu Uniunea Sovietică să pună baze sănătoase navigaţiei pe Dunăre, deschizând noui perspective de desvoltare economiei balcanice, pentru ridicarea necontenită a nivelului de viaţă al celor ce muncesc.

Silviu Slăvescu

O dimineață la Fabrica DE BANI

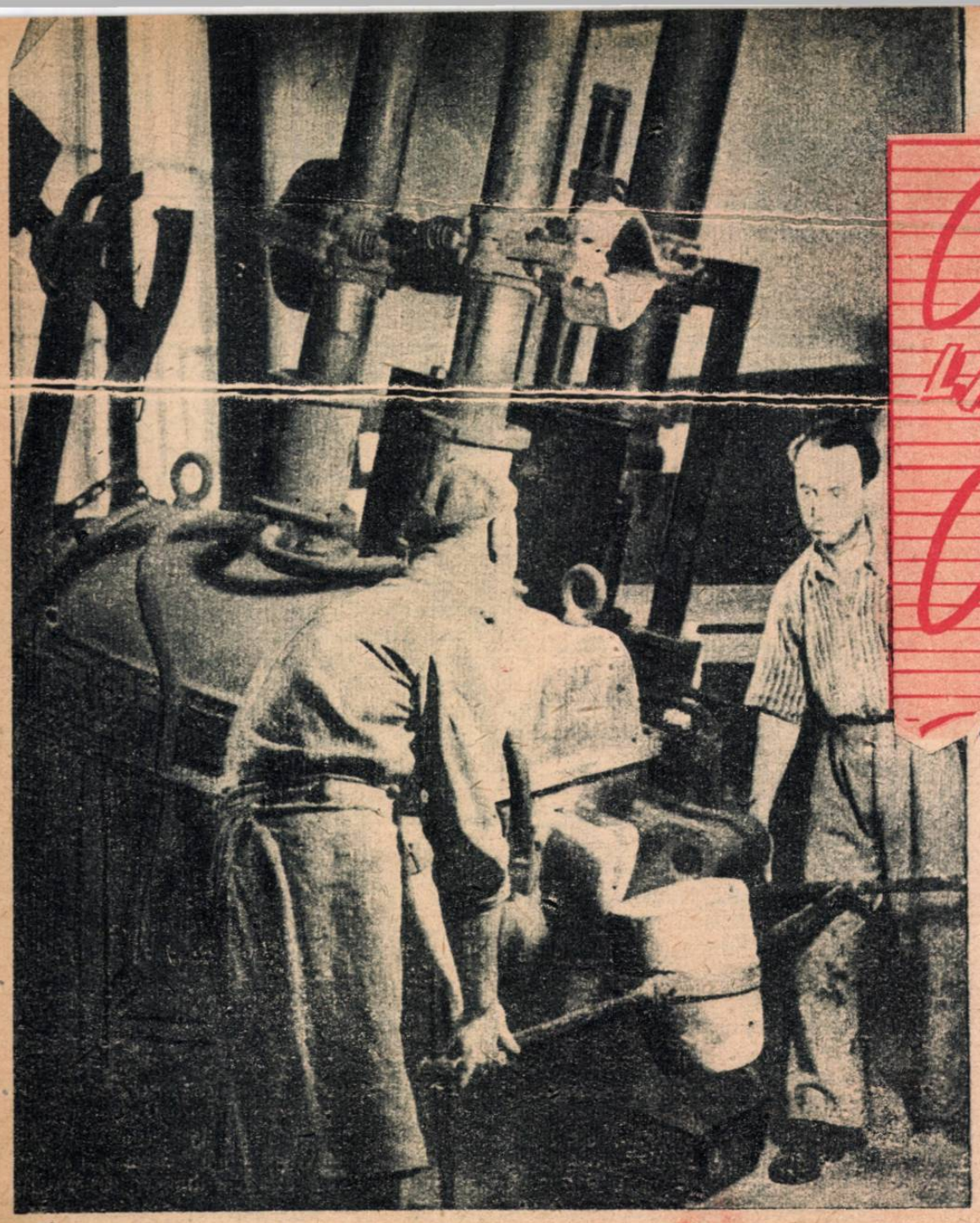

MONETARIA NAȚIONALA

Tramwayul 20 ne lasă în stația gării Filaret.

Străbatem piața din fața gării și apucăm la stânga, pe o stradă largă și frumos pietruită, pe care șinele de vagonetă se întretae la tot locul.

Pe trotoarul din fața noastră, trecătorii își văd preocupați de drum, pășind grăbiți prin fața unei clădiri sobre, de o arhitectură modernă, cu sentinelă în fața porții.

Dacă n'ar fi o firmă discretă, pe care scrie „Monetăria Națională", ai crede că te afli în fața unei clădiri oarecari și nu în fața unei case în care se fabrică banii.

In cursul vizitei protocolare pe care o facem la Direcțiune, domnul director general Ion Rădulescu, se oferă cu amabilitate să ne însoțească în vizita noastră prin fabrică și să ne dea toate lămuririle necesare.

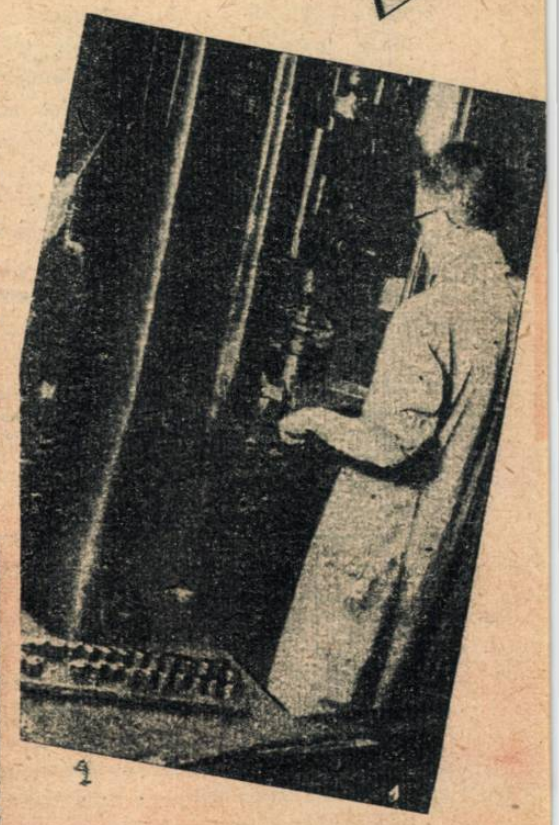

4

S Ă presupunem, cititorule, că ești un fumător pasionat.

Te afli pe stradă și, la un moment dat, simți nevoia unei țigări.

Te cauți cu febrilitate prin buzunare și constați că ai uitat tabachera acasă.

Intri în prima tutungerie și te adresezi vânzătorului:

— Dă-mi te rog patru „Carpați".

Intinzi apoi tutungiului două monede de metal a câte 5 lei și intri în posesia țigărilor.

Nu tot așa era acum câteva mii de ani, când oamenii care aveau nevoe de diferite materii pentru trebuințele lor, nu știau să le cumpere, pentrucă nici nu existau... magazine și pentrucă nu exista nici noțiunea monetei.

Atunci necesitatea i-a împins pe oameni la „liberul schimb".

O cămilă de exemplu, valora cât zece blocuri de sare.

Un cal valora cât doi boi și așa mai departe.

La un moment dat oamenii au constatat însă că schimbul nu era întotdeauna un lucru prea comod.

Spre exemplu, X avea o vacă pe care vroia s'o vândă lui Y.

Toată averea lui Y era de zece blăni de urs, pe care vroia să le dea în schimb.

Dar X nu avea nevoe de blănuri.

Și așa s'a născut moneta: o bucată de metal, care avea valoare din chiar cauza metalului din care era făcută (chiar dacă era din fier, căci fierul era un metal prețios) sau avea o valoare garantată de emițător prin alte valori: blocuri de sare, blănuri, animale, ș. a.

Circulația bunurilor crescând din ce în ce mai mult, s'a ajuns, cu timpul, la o desvoltare extraordinară a sistemului monetar, iar în zilele noastre, mijloace tehnice din cele mai moderne, contribue la baterea unor monezi cu un deosebit aspect estetic.

★

Un leu.

O rondelă mititică de metal, pe care o primești și tu, cititorule, ca rest la debitul de tutun. O strânge în mânuța lui durdulie și copilașul care aleargă vesel la băcanul din colț să-și cumpere o bomboană; o au și o întrebuințează zi de zi milioane de oameni.

Un leu.

Il obținem fiecare din noi pentru munca noastră și îl dăm la rândul nostru pentru a răsplăti munca altora.

Un intermediar care ne înlesnește tuturora, cumpărarea bunurilor de care avem nevoe.

Și totuși, rondela aceasta mititică de metal, își are și ea povestea ei.

Intâi, au fost cămășile de cartușe...

Da. Din materialul acesta, fabricat pentru a semăna moartea printre semenii noștri, se fabrică acuma leul cel aducător de belșug, leul stabilizat.

Apoi, cămășile de cartușe de care am pomenit mai sus, au intrat pentru prelucrare în atelierele „Monetăriei Naționale" din București.

Să încercăm a urmări împreună cu cititorule, în dimineața aceasta însorită de Iulie, fazele prin care trece metalul brut, pentru a se transforma în monetă.

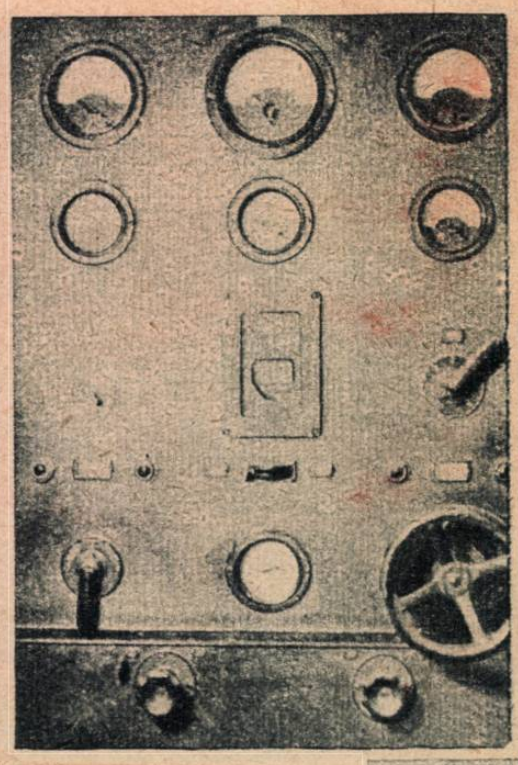

1. Muncitorii Pascu Marin și B. Dumitru, trec ca o căldare în fața cuptorului, și aluminiul incandescent începe să-și croiască drum

2. Acele încep să alerge pe cadrane...

3. Un clește de fier apucă lingoul...

4. In cuptoarele de recoacere, aluminiul este înmuiat la o temperatură foarte ridicată

Scoborâm o serie de trepte şi ne aflăm în fabrica de bani.

Lucrul e în toi: se fabrică tocmai monezile de 5 lei cu stema Republicii Populare Române.

Primul atelier pe care îl vizităm, este instalat într'o sală înaltă şi luminoasă, în care se află cuptoarele electrice ale turnătoriei.

In aceste cuptoare, începe povestea monetei.

Bare grele de aluminiu sunt răsturnate mereu în golul fierbinte, care le primeşte cu o deosebită... căldură.

Un aparataj complicat, cu ceasornice de control, pirometre pentru măsurarea căldurii înalte, voltmetre pentru măsurarea voltajului şi altele, prinde viaţă, odată cu începerea lucrului.

Acele încep să alerge pe cadrane, motoarele dudue, curelele pornite în iureş se iau la întrecere cu viforul manivelelor.

Muncitorii arşi de dogoarea roşiatică a cuptoarelor, strălucesc de voe bună şi dârzenie.

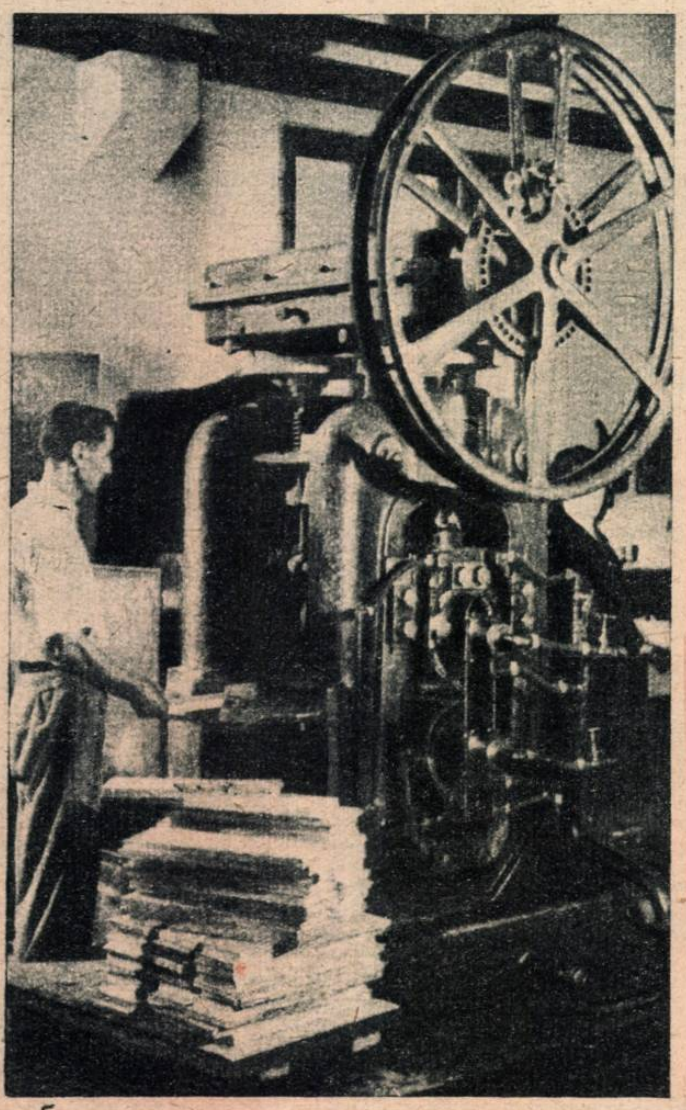

5

Ei sunt angajaţi să înfăptuiască aici, ceeace fraţii lor plugari şi intelectuali înfăptuesc pe ogoare sau în laboratoare: o viaţă mai bună poporului muncitor.

Şeful turnătoriei, Gheorghe Zamfirescu, se opreşte o clipă din lucru pentru a ne declara cu mândrie:

— Inainte vreme, sub vechile conduceri, o serie întreagă de operaţiuni, precum „topitoria" şi „stanţarea" se făceau la „Metrom"-Braşov sau la „Laromet", risipindu-se astfel fonduri serioase, care apăsau greu asupra salariilor muncitorilor. Acuma, operaţiunea fabricării banilor se efectuează în întregime aici, la Monetărie.

Un ac s'a învârtit brusc pe cadranul de semnalizare, semn că timpul de topire s'a împlinit.

Doi muncitori trec cu o căldare în faţa cuptorului, care este aplecat apoi prin manevrarea unei pârghii şi aluminiul incandescent începe să-şi croiască drum, răspândind fierbinţeală.

Odată instalat în căldare, aluminiul e transportat în acelaş atelier la „lingotier", un aparat simplu, compus din forme dreptunghiulare de fier, în care capătă o primă înfăţişare: aceea a lingoului.

Dar nici nu apucă bine să prindă formă, când un cleşte de fier îl înşfacă cu violenţă şi îl aruncă într'un cazan cu apă rece.

Supus la un astfel de tratament, lingoul sfârâie un timp cu furie în apă, împroşcând pereţii cazanului cu stropi fierbinţi, apoi, împăcându-se cu capriciile vieţii, se linişteşte.

Dar nici aicea nu rămâne pentru mult timp, căci e apucat din nou, de acelaş cleşte nemilos şi încărcat, alături de alţi fraţi de aluminiu, pe o platformă cu rotile, pe care călătoreşte până la cuptoarele de recoacere.

Aici este încălzit din nou la o temperatură foarte ridicată, pentru operaţiunea laminării.

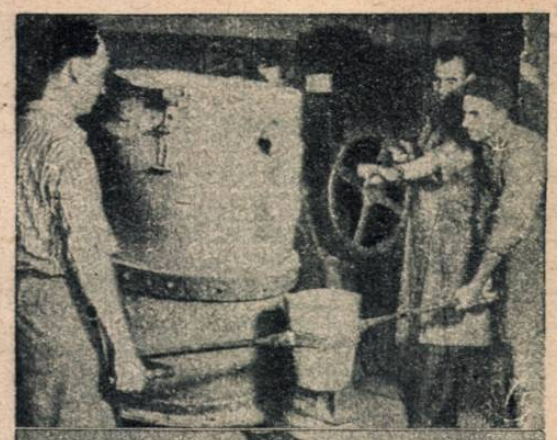

8

5. Maşina aceasta întinde aluminiul, aşa cum bucătăreasa întinde aluatul...

6. Rondelele sunt alese cu grije...

7. IANCU GHEORGHE, şeful atelierului de presă monetară la lucru

8. Ziarul de perete al Monetăriei

9. TRAPA

10. Un cuptor în turnătorie

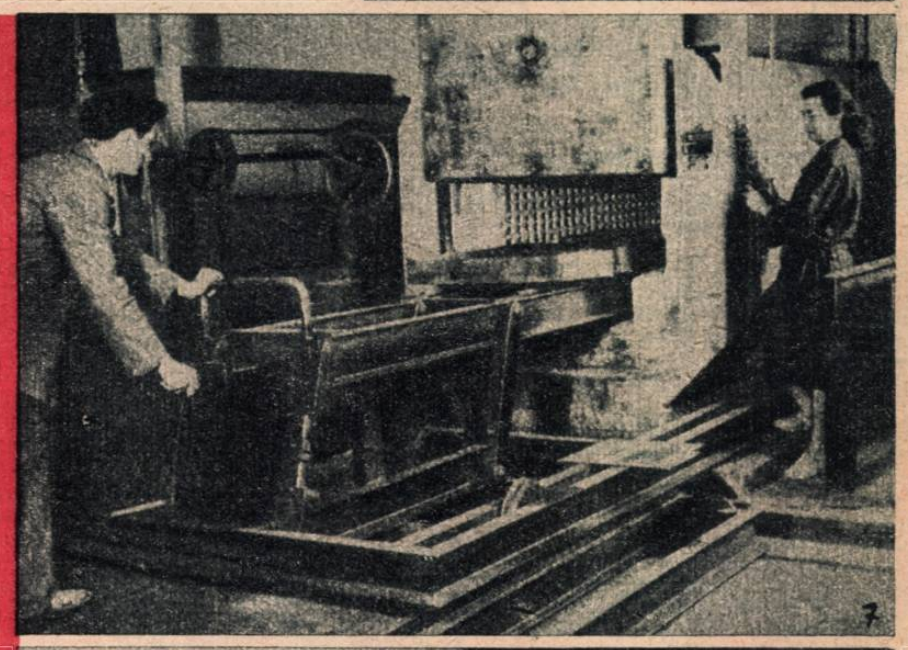

7

6

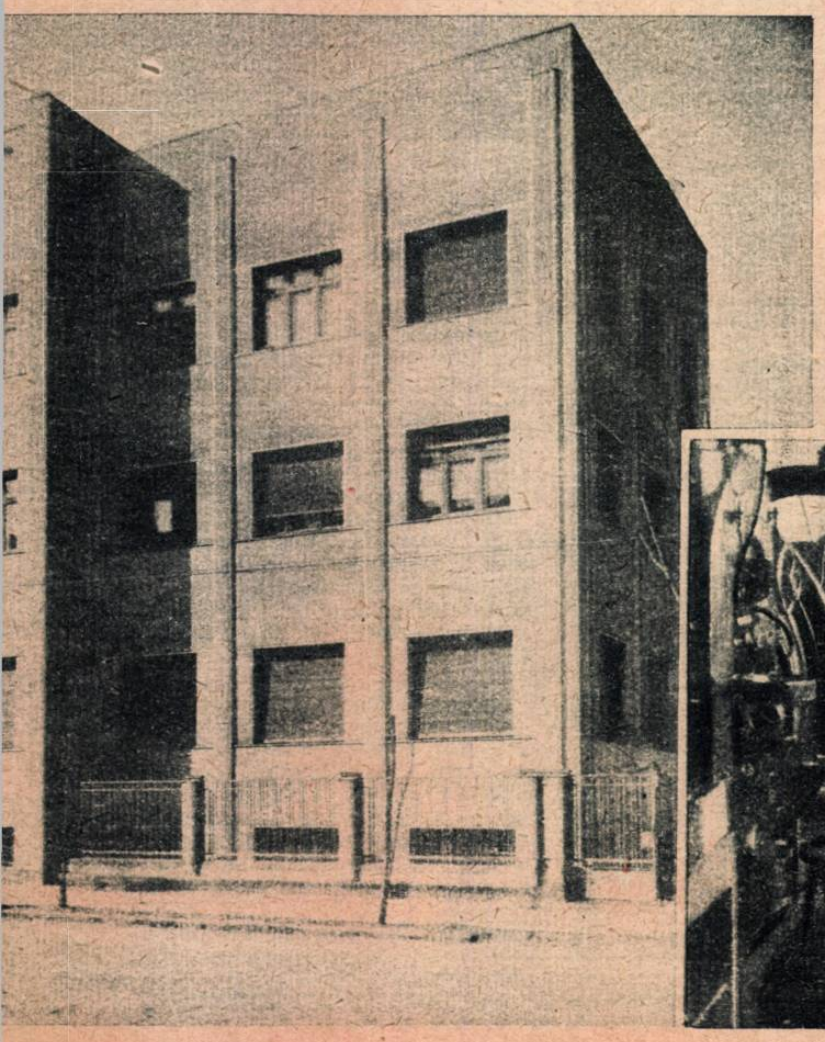

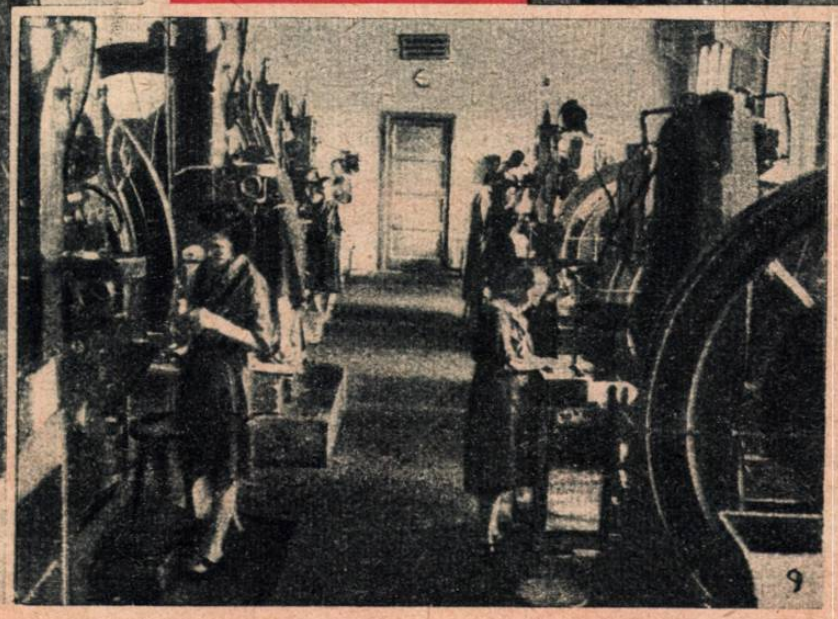

9

LAMINAREA

Laminorul este o maşină compusă din cilindri de oţel, care rotindu-se în sens invers, presează lingoul introdus, până îl subţiază atâta cât este nevoe.

— Maşina aceasta întinde aluminiul, aşa cum bucătăreasa întinde aluatul cu făcăletul, ne lămureşte şugubeţ muncitorul Vochim Ştefan, privindu-şi cu dragoste unealtă de lucru.

Dupăce lingoul de aluminiu este transformat, prin laminare, în lame subţiri de grosimea obişnuită a monetei, urmează stanţarea lui, adică decuparea rondelelor.

Odată decupate, rondelele trec în atelierul de „decapaj" unde fac o nouă baie. Intâi sunt spălate în butoaie rotative cu acid sulfuric diluat, după care urmează uscarea în alte butoaie rotative cu rumeguş.

Curăţate astfel de petele de grăşime şi de oxizi, rondelele trec în saionul de înfrumuseţare, unde sunt uniformizate şi gătite pentru operaţiunea imprimării monetelor.

(Continuare în pag.)

(Urmare din pag. 5)

LA SECȚIA DE UNIFORMIZARE

Când intrăm în acest atelier, ziua se apropie de amiază.

Prin ferestrele mari, pătrund raze jucăușe de soare, ce vin să se așeze cu încredere pe diferitele aparate, aflate în plină activitate.

Un grup de muncitoare, instalate la o masă din colțul atelierului, dau zor cu hărnicie de albine.

Imbrăcate în halate de culoare închisă, ele stau aplecate cu sârguință asupra unui aparat, care le aduce sub priviri, pe o bandă circulară de pânză, rondelele.

— Nu orice rondele sunt bune pentru a deveni viitoarele monete, — ni se explică.

Ele sunt alese cu grije, iar cele care nu corespund întru totul formei și greutății specifice monetei, sunt înlăturate.

Măgulite de atenția ce li se acordă, rondelele strălucesc răspândind raze argintii pe fețele rumene ale muncitoarelor.

Intr'un alt colț al atelierului, o mașină de cordonaj, imprimă rondelelor un cordon circular pe margini.

Astfel cochetate, ele trec la numărătoare, într'o tavă pe care se află scobite 400 forme de monetă. După ce sunt umplute, tăvile sunt agitate în diferite sensuri, până ce 400 de rondele se așează în locurile pregătite. Cele în plus sunt înlăturate. Astfel numărătoarea se face repede și cu o mare economie a brațelor de muncă.

Dar s'ar putea ca cochetele noastre să rămână necântărite?

Desigur că nu.

Să le însoțim deci la cântar și apoi să le urmărim cum sunt împachetate în săculețe de sfoară și transportate la aparatul de batere al monetei.

Inainte însă de a însoți rondelele la „trapă" să facem o scurtă incursiune și în cele două ateliere în care se fac lucrările preliminare.

Intrăm așa dar într'o cameră de lucru, spațioasă și foarte luminoasă, în care doi maeștri gravori, Gheordănescu Alexandru și Iordan Ștefan, lucrează matrițele.

Instalați la câte un birou obișnuit, cu câte un cilindru de oțel în mână, ei lucrează de zor la gravarea stemei Republicei Populare Române pentru reversul monezilor.

Gravarea se face prin muncă manuală, cu o daltă minusculă și cu un ciocănaș aidoma.

Sub dalta aceasta minusculă, încep să se contureze în oțel, brazii și munții stemei noastre, apoi iau formă uzinele și inițialele R.P.R.

Lucrate cu o artă deosebită, matrițele de oțel trec apoi la o presă de frecțiune unde matrița este multiplicată pe alți cilindri de oțel, care vor servi la imprimarea monetelor

TRAPA

Atelierul unde are loc „trapa" este instalat în sala cea mai spațioasă a fabricei.

12 mașini, în plină activitate, lucrează cu un zgomot asurzitor.

Ne apropiem de una din mașini pentru a urmări procesul de trapare.

Dupăce sunt răsturnate din săculețe într'o cutie colectoare, rondelele sunt apucate una câte una de către un clește care le aduce automat sub trapă.

Trapa, pe care este fixată matrița de oțel de care am pomenit mai sus, apasă cu o presiune extraordinară asupra rondelei de alamă, care este astfel imprimată.

Monetele fiind fabricate, urmează numărătoarea lor, după care, împachetate în săculețe de diferite valori, ele iau drumul Băncii Naționale, de unde sunt puse în circulație pentru a ne înlesni tuturor schimbul valorilor.

★

După ce am urmărit procesul de fabricație a monetei, să încercăm a pătrunde dincolo de mașinile uriașe pe care tehnica modernă le-a pus în slujba ușurării muncii omului, în mijlocul brațelor vânjoase care le pun în mișcare, pentru a sorbi o clipă și noi, din viața trepidantă a uzinei.

Iată colo, în colțul din stânga al atelierului de topitorie, cu câtă dragoste își privește muncitorul Pascu Marin mașina.

E în dragostea aceasta față de unelta de muncă o atitudine nouă a omului față de ajutorul lui, mașina, este o înțelegere justă a aportului pe care ea o aduce muncii sale manuale, pe care o înlesnește și o face mai ușoară.

De unde vine zvonul acesta de glasuri, care pătrunde prin ferestre în ateliere, răspândindu-se cu iuțeală peste tot locul?

In clubul U.T.M.-ist, din curtea Monetăriei, tinerii muncitori care lucrează în echipele de după amiază, intonează în cor imnurile muncitorești ale Republicii Populare Române.

Iată-i pe tov. Vlădescu, Didi Șerbănescu, Stela Gavrilescu, discutând aprins într'un colț.

Pe fețele lor prietenoase se poate citi cu ușurință marea schimbare pe care a produs-o în fiecare din ei, noul spirit de muncă ce a pătruns și aicea, ca de altfel pretutindeni în câmpul muncii.

Alăturea de clubul U.T M.-ului, creșa de copii a Monetăriei este o pildă vie a dragostei cu care viitorii cetățeni ai Republicei Populare Române sunt înconjurați și a condițiilor noui, și sănătoase de viață ce li se creează.

Educarea culturală și artistică a muncitorilor nu este nici ea neglijată.

După orele de muncă, femeile și bărbații din fabrică se strâng la sfat într'o odae mare și luminoasă, în care se lămuresc unul pe altul asupra problemelor care îi interesează, își comunică unul altuia rezultatul experiențelor pe care le fac.

Pentru îmbunătățirea muncii, colaborează cu toții dela director general până la cel din urmă salariat, la creearea unui spirit nou, frățesc, de viață și de muncă.

HUGO CONU

SPORTUL SĂPTĂMÂNII

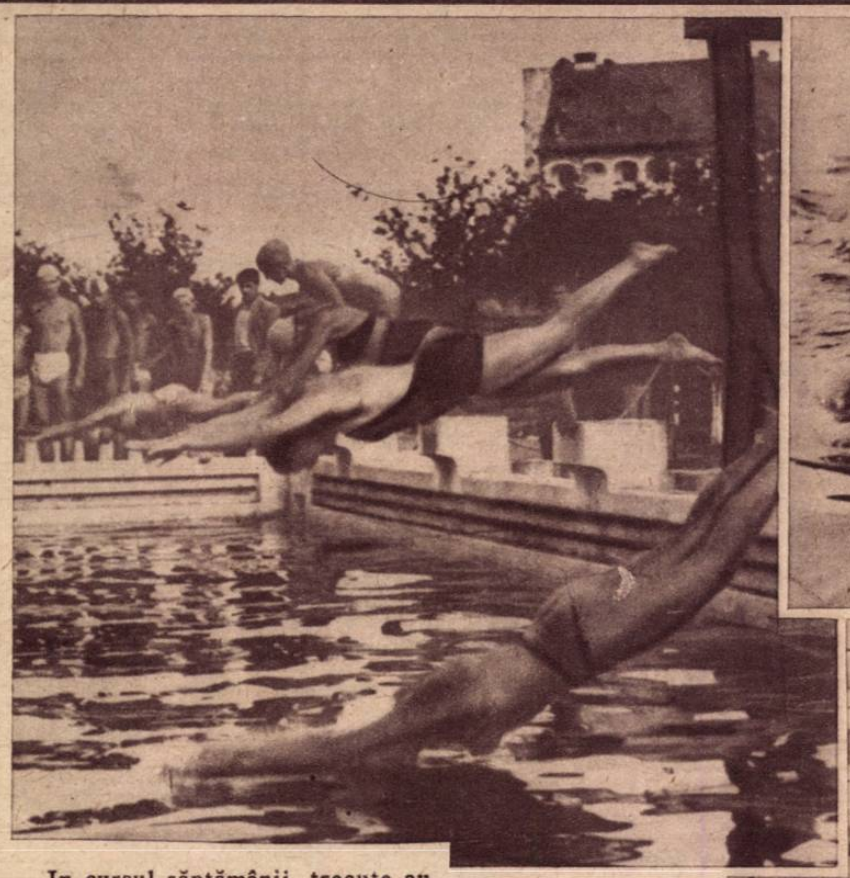

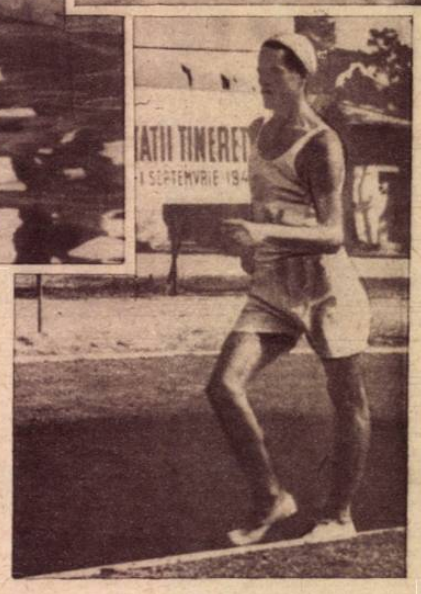

Paraschivescu care a stabilit un nou record de marș pe 5 km.

In cursul săptămânii trecute au avut loc la Strandul Obor, concursuri de înnot pentru selecționarea echipei naționale de natație. Au fost bătute trei recorduri regionale și un record național la juniori.

Rezultatele sunt foarte bune, evidențiindu-se la 100 metri brasse domni, E. Patrihi, la 400 m. liber doamne, Edith Lerea. Din înnotătorii provinciali au arătat reale calități Haraszty și David Rozalia dela Tg.-Mureș, Pop Maria și Beretzki dela Cluj precum și înnotătorii de la Libertatea I. C. O. din Oradea.

Vâlvoiu (Iași) câștigă proba de 100 m. la regionala C. U. T. dela Vaslui

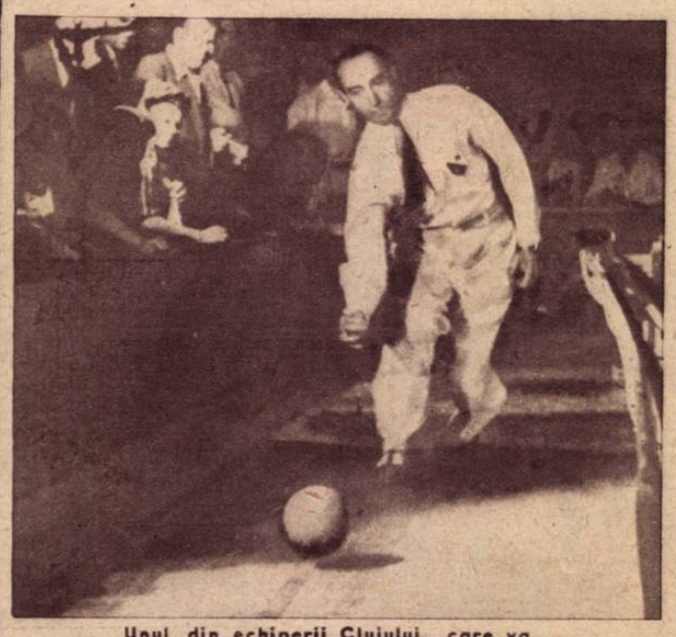

Unul din echiperii Clujului, care va aduce multe puncte echipei sale — și care a câștigat Ceferiada de popice

JOCURILE OLIMPICE

De câteva luni de zile, toate mijloacele propagandistice engleze, dela etichetele cutiilor de conserve, până la autografele miniștrilor s'au pus în slujba difuzării marilor concursuri ale jocurilor Olimpice dela Londra.

Aceasta nu a putut spulbera însă atmosfera penibilă în care olimpica întrecere a fost inaugurată.

Și anul acesta, Jocurile Olimpice au început prin tradiționala ceremonie a lansării porumbeilor albi, simbol al păcii.

Numai că, de data aceasta, tradiția era dublată de un grotesc macabru: ea se respecta în momentul în care, valuri de sânge curg în Palestina, Indonezia sau Grecia, ca un rezultat direct al politicii teroriste britanice.

Aprinsă pe muntele Olymp din Grecia, flacăra olimpică a fost transportată în mare grabă, cu ajutorul unui crucișetor britanic (unul din „pașnicele" crucișetoare britanice, care se tot învârt în apele teritoriale grecești, pentru a ilustra probabil, odată mai mult, politica de „neintervenție" pe care o practică).

După un drum relativ liniștit, (în care, pentru prima oară, crucișetorul britanic a fost nevoit să se abțină dela „vânătoarea" obișnuită de emigranți evrei) flacăra olimpică greacă a ajuns cu bine la țărmurile engleze, unde a fost preluată de o ștafetă care a transportat-o pe un timp cețos (datorită căruia petele de sânge, importate din Grecia odată cu flacăra, erau mui puțin vizibile) până la stadionul Wembley, unde a depus-o în mâinile prea... sportive ale lui John Mark.

Tot Greciei fasciste i-a revenit și „onoarea" de a deschide defilarea, după ce au bubuit bineînțeles tradiționalele 21 lovituri de tun. Nu de alta, dar ca să se știe că Jocurile Olimpice nu și-au pierdut caracterul lor inițial, acela de a simboliza pacea și buna înțelegere între toate popoarele lumii.

Dacă Jocurile Olimpice, așa cum se desfășoară la Londra, sunt cu totul depărtate de noțiunea olimpică, care propovăduește înfrățirea popoarelor prin sport, în schimb astăzi la Londra se poate respira din plin atmosfera viciată a ultimei ediții din Berlin a Jocurilor Olimpice 1936.

Nu numai fasciștii lui Mosley se agită prin tribune, dar chiar și agenții Ku Klux Clanului, cari au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a împiedica participarea unui numeros lot de atleți negri, reușind să îndepărteze chiar pe Tonville, recordmanul mondial la greutate.

Jocurile Olimpice au început la Londra.

Ei și?

G. F. L.

Bilanțul unui an CINEMATOGRAFIC

FĂCÂND bilanțul realizărilor cinematografiei sovietice în perioada anului 1947, întreaga presă de specialitate a recunoscut marile progrese înregistrate pe tărâmul tehnicei, al artei și al culturii socialiste.

In ce au constat particularitățile anului trecut pentru cinematografia sovietică?

Mai întâi de toate, a fost un an de rezolvare fericită a problemelor puse de Partid în anul 1946, prin hotărârile istorice ale Comitetului Central al Partidului Comunist (bolșevic) cu privire la chestiunile ideologice.

Se știe că în perioada de după război, unii maeștri ai artei cinematografice au manifestat o „slăbiciune" excesivă pentru temele istorice și pentru transpunerea pe ecran a operelor din literatura rusă și străină.

Atenția cuvenită trecutului istoric netrebuind să dăuneze oglindirii actualității, Comitetul Central al Partidului a cerut maeștrilor artei cinematografice să aprofundeze în chip curajos realitatea, să studieze cu seriozitate viața multilaterală a societății sovietice și s'o redea în imagini artistice de valoare.

Asumându-și noua sarcină, cineaștii au înțeles-o atât de bine încât din cele 7 opere ale cinematografiei artistice, premiate în 1947, cinci au fost închinate problemelor actualității.

Partidul reamintea, printre altele, maeștrilor artei că forța lor creatoare are legături de sânge cu marele popor sovietic, cu poporul învingător, cu poporul-constructor.

Ilustrând aceste adevăruri în filmul „Balada Siberiei", regisorul Ivan Pâriev a înfățișat în imagini magnifice unitatea indisolubilă dintre artă și popor și pe oamenii sovietici simpli al căror suflet este „mai scump decât aurul din munți", a căror muncă plină de abnegație inspiră operele tinerelor talente. Partidul Conunist (b) arată apoi că problema artei sovietice constă în a ajuta statul la educarea oamenilor sovietici și mai cu seamă a tineretului în spiritul marilor idei ale lui Lenin și Stalin.

Și această problemă și-a găsit o strălucită exemplificare în filmul lui Marc Donskoi, „Invățătoarea din Șatrâi". Aci era înfățișat omul harnic și modest care și-a jertfit cei mai frumoși ani din viață pentru educarea stoicilor patrioți sovietici ce și-au însușit drept principiu călăuzitor cuvintele: „A trăi înseamnă a-ți sluji patria".

Insfârșit, Partidul cerea cineaștilor să observe și să oglindească calitățile minunate ale poporului sovietic, cari s'au manifestat în chip deosebit în timpul războiului.

Impletind conținutul ideologic cu o formă atrăgătoare, regisorul B. Barnett a înfățișat în „Secretele contraspionajului" excelentele calități ale ofițerului sovietic, agent de recunoaștere, superioritatea lui față de adversarul viclean și periculos.

Indreptând greșelile săvârșite de unii activiști artiști Partidul le propunea ca ei să se călăuzească după politica lui, baza vitală a regimului sovietic. Prin exemplul viu al savantului pe care legea inexorabilă a vieții îl face să participe la construirea socialistă a Estoniei Sovietice, filmul regisorului Gherbert Rapoport, „Viața în citadelă", demască nu numai absurditatea, ci și efectul dăunător al izolării de frământarea politică.

Subliniind mai departe misiunea istorică a artei sovietice, Partidul cerea cineaștilor să nu ia o atitudine pasivă de apărare, ci să atace, să biciuiască fără cruțare cultura burgheză în descompunere. Astfel, latura murdară a presei capitaliste corupte care în ura-i sălbatecă pentru Uniunea Sovietică și pentru tot ce este progresist în lume, nu pregetă să sugrume adevărul, să falsifice realitatea, a fost demascată în chip curajos în filmul politic al regisorului Mihail Romm, „Chestiunea rusă".

Dar chiar și în acele cazuri când arta cinematografică sovietică s'a adresat temelor istorice, ea nu s'a îndepărtat de actualitate. Bunăoară, filmul „Alișer Navoi", al regisorului K. Iarmatov, oglindea chipul întemeetorului literaturii uzbece, al savantului-umanitarist al cărui jubileu de 500 de ani îl sărbătorește anul acesta poporul sovietic, iar filmul regisorului Kozințev, „Pirogov", înfățișa viața marelui chirurg și patriot rus.

Acestea sunt temele și figurile proeminente ale celor șapte filme care au marcat anul trecut o etapă decisivă în evoluția cinematografiei sovietice, astăzi în drum spre noi victorii de mare răsunet.

(După L'Ecran Français)

ARIPI TINERE P

Grupuri, grupuri, tinerii modeliști își admiră reciproc munca mâinilor lor îndemânatece. [illegible] Este lesne de înțeles că în jurul a ceeace pentru neinformat pare un joc, se face cea mai serioasă cunoaștere tehnică în ale aviației. Se calculează sorți de isbândă, se fac pronosticuri. Peste puțin timp aripi tinere se vor avânta cuceritoare pe cerul Brașovului.

Până acum, în țara noastră, aeromodelismul era privit cu un total desinteres de către forurile conducătoare, care mergeau cu consecvență, pe drumul bagatelizării sistematice a tuturor inițiativelor naționale.

Acest lucru ne apare foarte normal, dacă ne gândim că marii capitaliști autohtoni, nu aveau niciun interes să sprijine inițiativa românească în acest domeniu, când contractele încheiate cu diversele trusturi aeronautice de peste Ocean, le asigurau venituri din cele mai serioase.

Industria aeronautică din țară noastră, găsea mult mai convenabilă cumpărarea, în condiții oneroase, a licențelor aeronautice streine, decât încurajarea tinerelor talente românești.

Abea după ce poporul nostru și-a luat soarta în propriile sale mâini, această stare de lucruri a dispărut și condiții din cele mai favorabile au fost create și aeromodelismului.

Luat în considerație cu o deosebită atenție, drept unul ce are misiunea de a servi ca punct de plecare în construcțiile aeronautice, aeromodelismul a început să cunoască o mai mare desvoltare și în țara noastră. Pe linia sprijinirii inițiativelor pozitive, Federația Aeronautică a Republicii Populare Române a organizat centre speciale de aeromodelism, unde cei interesați au la dispoziție mijloace tehnice din cele mai moderne, pentru realizarea practică a planurilor propuse.

Și, ca o încununare a muncii depuse în aceste centre, ca și în afara lor, în domeniul aeromodelismului, Federația Aeronautică a organizat anul acesta un concurs la Sân Petru, lângă Brașov.

O dimineață limpede de vară. Cerul de un albastru străveziu se întinde întocmai unei cupole de cristal peste peisagiul fermecător dela Sân Petru. Din când în când ogorul cerului este brăzdat de zborul lin al unui vultan, ba chiar al unui uliu.

De peste pădurile apropiate se ridică ultimele văluri albăstrii și diafane ca o ceață ale nopții. Pe platul dela marginea localității Sân Petru au început să se adune „modeliștii" și „pianoriștii", vulturi învățăcei, purtând fiecare sub braț pasările lor mecanice de pânză și speteze, care se vor avânta peste puțin spre întinderile nemăsurate ale cerului.

Au mai existat și altădată în țara noastră, astfel de concursuri.

Dar caracterul acestora, era acela al unor divertismente „sportive" în care preocupările științifice ale competitorilor, erau anulate de preocupările de senzațional ale asisterței.

De cele mai multe ori, prilej de manifestări șovine, concursurile de pe vremuri slujeau numai unor obscure agitații politicianiste.

Astăzi, un spirit nou, de colaborare frățească între participanți, se răspândește și asupra concursului de aeromodelism, ca dealtfel asupra tuturor celorlalte competiții.

Muncitori din fabrici, elevi și studenți, oameni din câmpul muncii intelectuale, preocupați cu toții de promovarea aeromodelismului în massele populare, s'au adunat la Sân Petru anul acesta, pentru a ne prezenta roadele unei muncii intense.

25 minute, noul record a
un motiv de bucurie! Uv

Demonstrație chiar lângă biroul oficialilor

Câștigătorul Delinski și-a pornit motorul și..

Prezentarea centru

E CERUL BRAȘOVULUI

Astfel acest concurs s'a transformat într'o frumoasă paradă a realizărilor celor mai valoroase în domeniul aeromodelismului și el a fost totodată, un binevenit prilej de verificare a [illegible]

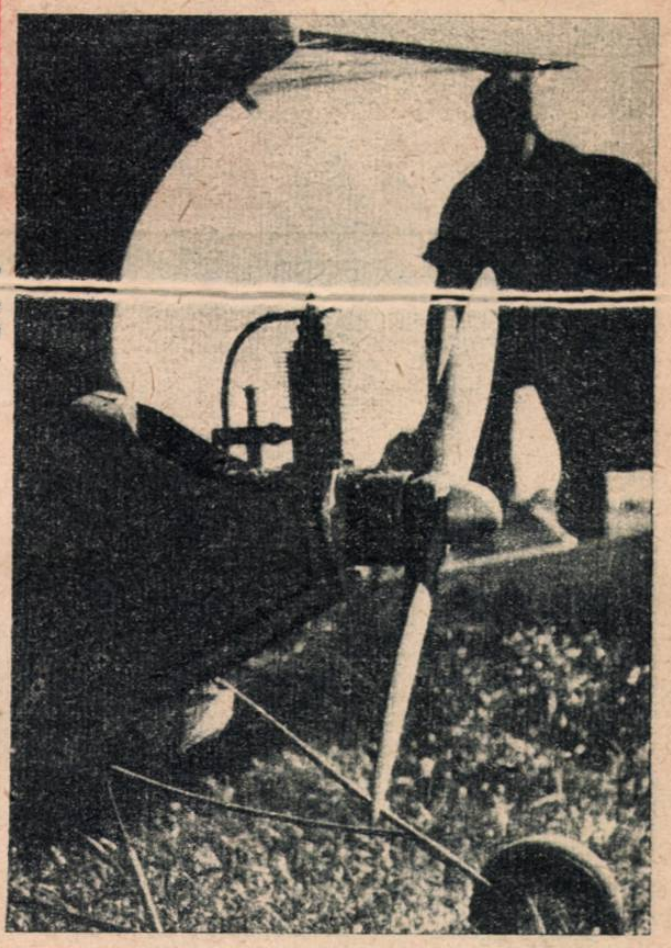

Motorul „Kratmo" 10 are o putere de $\frac{1}{3}$ H P la 6000 ture pe minut și o greutate de 450 kg. E cel mai des întrebuințat.

...modelul își ia sborul

DISPARE UN AEROMODEL...

E ora 4 după-miază și concursul e în plină desfășurare.

La start, elevul Beni Attila din Cluj, depune eforturi pentru a-și pune în funcție aeromodelul.

Tânărul concurent e vădit emoționat.

O învârtitură, încă una, o a treia și... aeromodelul și-a luat sborul.

Iată-l planând în sbor grațios deasupra pantei, făcând un ocol, încă unul....

Ochii asistenței îi urmăresc cu interes evoluțiile.

Ar fi timpul să scoboare.

Dar ce se întâmplă?

Aeromodelul începe brusc să urce, și urcă, urcă mereu, până dispare, în sbor de termică, după 23' 30", deasupra masivului Făgărașului.

Mulțimea entuziasmată îl felicită pe tânărul erou, care nu știe ce să facă mai întâi: să se bucure de reușita experienței sale, sau să fie neliniștit de dispariția aeromodelului.

INCA UNUL.....

Frumos aliniate la start, cu aripile grațios desfăcute, propulsoarele cu motor de cauciuc, așteaptă semnalul de plecare.

Mai sunt câteva minute.

Inimile concurenților bat parcă mai viu.

Dragostea cu care, fiecare din ei își privește modelul, este o dovadă mai mult a unei noui atitudini pe care oamenii muncii o iau față de roadele trudei lor.

Starterul își privește cronometrul, urmărește cu atenție secundarul, apoi, pe neașteptate, dă pornirea și un stol sglobiu de aripioare pornesc sbânâind să cucerească seninul cerului.

Un timp, aeromodelele merg în grup.

Dar iată.

Două aripioare au pornit cu râvnă la drum și se îndepărtează din ce în ce.

Trec minute de mare încordare pentru asistență ca și pentru Hints Otto, constructorul aeromodelului.

Cele două aripioare, planează câteva minute în văzul asistenței, apoi, spiralează într'un cămin de aer ascendent și dispar din vedere după 17'.

Hints Otto devine campion național: el a realizat cel mai frumos record al zilei.

ațional, este într'adevăr
eges Ioan cu modelul lui

DE DATA ACEASTA NU MAI DISPARE NICIUN AEROMODEL

Se pare că dispariția celor două aeromodele câștigătoare împrăștie neliniște printre concurenți.

Păi treabă-i asta?

Să câștigi concursul și să rămâi fără aeromodel?

Dar iată că celor doi fericiți câștigători, le-a venit inima la loc. Aeromodelele au fost găsite aterizate în apropierea câmpului de exerciții și bucuria posesorilor, este deplină.

(Continuare în pag.

lui Brașov

Cea mai tânără admiratoare în fața celui mai mic motor motomodel al centrului Brașov

O lansare cu ajutorul mosorului

Lupta pentru Continentul NEGRU

IN ultima vreme, comentatorii posturilor de radio din lumea întreagă, acordă o atenţie deosebită conversaţiilor de culise ale italo-anglo-americanilor, în chestiunea fostelor colonii italiene din Africa de Nord.

După cum se ştie, în timpul războiului, trupe britanice, au ocupat aceste teritorii şi continuă să le deţină, în virtutea unor drepturi arbitrarii, cu toate că tratatul de pace cu Italia, intrat în vigoare în Septembrie 1947, ar fi trebuit să pună capăt acestei situaţiuni „provizorii", care durează dela terminarea războiului.

Prin tratatul de pace, pe care l-a încheiat cu puterile învingătoare şi aliate, Italia renunţă la toate drepturile sale asupra acestor colonii, a căror situaţie urmează a fi reglementată de guvernele celor patru mari puteri: U.R.S.S., Marea Britanie, Franţa şi Statele Unite, în termen de un an dela intrarea în vigoare a tratatului de pace.

Ne aflăm la numai două luni distanţă de împlinirea anului în care situaţia acestor posesiuni coloniale trebuia rezolvată.

Or, care este stadiul în care se găsesc lucrările guvernelor celor patru mari puteri?

La 14 Februarie 1948, guvernul Sovietic, consecvent liniei sale de apărare a intereselor păcii şi securităţii mondiale, a propus să se încredinţeze Italiei, pentru o perioadă limitată, tutela fostelor sale colonii din Africa.

Văzându-şi periclitate poziţiile lor de exploatatori, fruntaşii guvernelor apusene, în mare panică, au început un semnificativ schimb de scrisori, care aruncă o lumină puternică asupra intenţiilor lor de cutropire.

Marshall se opunea cu hotărîre propunerii sovietice, pentrucă avea de apărat interesele Wall-Streetului în Eritreea şi Tripolitania; Bevin nu putea accepta această propunere, pentrucă ea ar fi însemnat spulberarea planurilor imperiale britanice în Africa, iar Bidault emitea pretenţii „istorice" ridicole asupra teritoriului Fezzan din sudul Tripolitaniei (şi nu e deloc întâmplător că acest teritoriu „de importanţă istorică" e cel mai bogat în petrol din întreagă Tripolitanie).

Dar toate aceste meschine calcule imperialiste, au rămas în culise.

Anglo-franco-americanii nu puteau lua făţiş nici-un fel de atitudine prin care să arate, că Italia îşi poate lua rămas bun pentru totdeauna dela fostele sale posesiuni coloniale, deoarece aceasta ar fi însemnat o lovitură serioasă dată guvernului fantoşă al lui de Gasperi, în preajma alegerilor.

In rezumat, situaţia fostelor colonii italiene a rămas în suspensie, în timp ce Marea Britanie şi-a consolidat controlul asupra Africei de Nord, asigurându-şi noui căi de comunicaţie spre India, Extremul Orient şi Uniunea Sud-Africană, în momentul în care poziţiile chee britanice din canalul de Suez şi Palestina au început să se clatine.

Americanii, pe de altă parte, interesaţi şi ei în cucerirea de noi poziţii strategice în Extremul Orient şi în punctele nevralgice ale Africei, au reuşit să obţină, prin presiuni serioase făcute asupra Ministerului Coloniilor dela Londra, numeroase baze militare în Africa de Nord.

Departamentul colonial britanic, nu a cedat cu dragă inimă, concurenţilor dela Washington, aceste baze.

Instalarea americanilor în Africa, risipeşte orice iluzie britanică de supremaţie.

O luptă surdă, dar nu mai puţin hotărâtă, s'a angajat dela bun început între cele două forţe imperialiste, ilustrând contradicţiile de interese ce se manifestă în însuşi sânul taberei capitaliste.

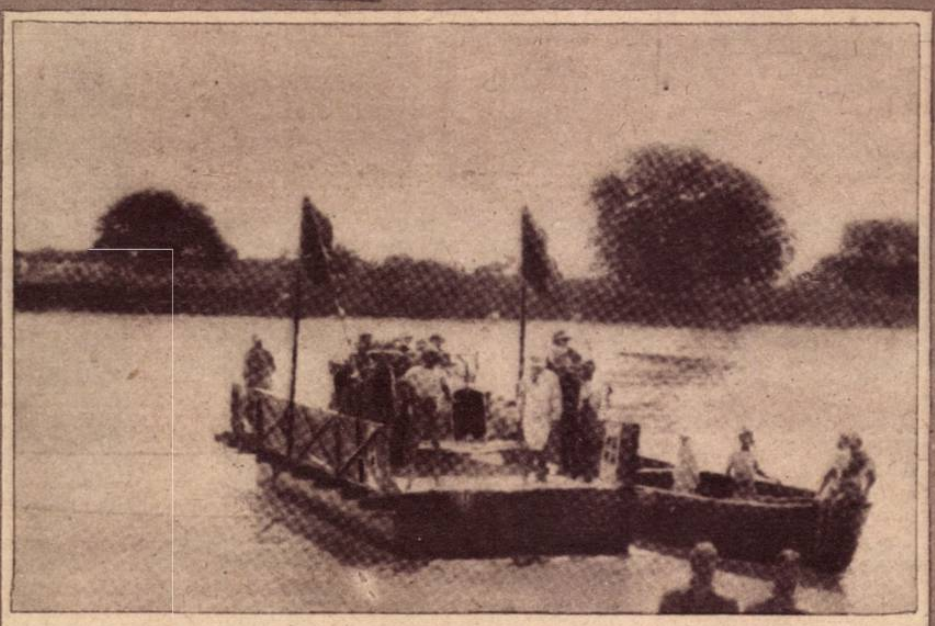

Coloniştii anglo-americani în croazieră pe râul Giuba

Un fort în deşertul libian

Desigur însă, că din ciocnirile acestea de interese capitaliste, cei care suferă cel mai mult sunt indigenii.

Actele de discriminare la care sunt supuşi aceştia merg atât de departe, încât ei nu au voe să se aprovizioneze cu apă, spre exemplu, decât dela cele mai proaste izvoare; ei nu au voe să cumpere în pieţe, decât dela o anumită oră, până la care „prietenii" britanici aleg ce e mai bun.

Mascând politica lor de cutropire, drept acţiune umanitară şi civilizatorie, conducătorii britanici încearcă să arunce praf în ochii unei lumi care nu mai poate fi înşelată.

Cât de umanitară şi civilizatorie este acţiunea imperialiştilor anglo-americani, ne-o demonstrează cu elocvenţă sângeroasele evenimente care s'au petrecut în Ianuarie trecut la Mogadiscio.

Acolo carabinele britanice s'au descărcat, odată mai mult, în piepturile dârze ale tinerilor somalieni, care manifestau împotriva cruzimii trupelor de ocupaţie.

Când populaţia băştinaşe, îngrozită de regimul terorist al englezilor, se pronunţă în favoarea remiterii în mâinile Italiei a tutelei asupra fostelor sale colonii, represiuni din cele mai sângeroase sunt organizate de poliţia de ocupaţie.

Şi gazele lacrimogene sunt instrumentele cele mai puţin crude în arsenalul terorist britanic.

Intenţiile pe care le au britanicii de a se consulta populaţia locală asupra viitorului lor statut, sunt desvăluite cu claritate de săptămânalul londonez *„Tribune"* care scria la 26 Martie crt: „Alte consideraţiuni vor intra în joc, când se va decide soarta Tripolitaniei, decât voinţa populaţiei."

Şi cu toate acestea, elementele indigene care se lasă antrenate în politica de cutropire anglo-americană, nu lipsesc.

Nu este vorba, desigur, de muncitori sau de ţărani, din Eritreea, Somalia sau Libia.

Pe o căldură tropicală, frumoasele din Uegit afişează această îmbrăcăminte călduroasă, nelipsită de un anumit pitoresc

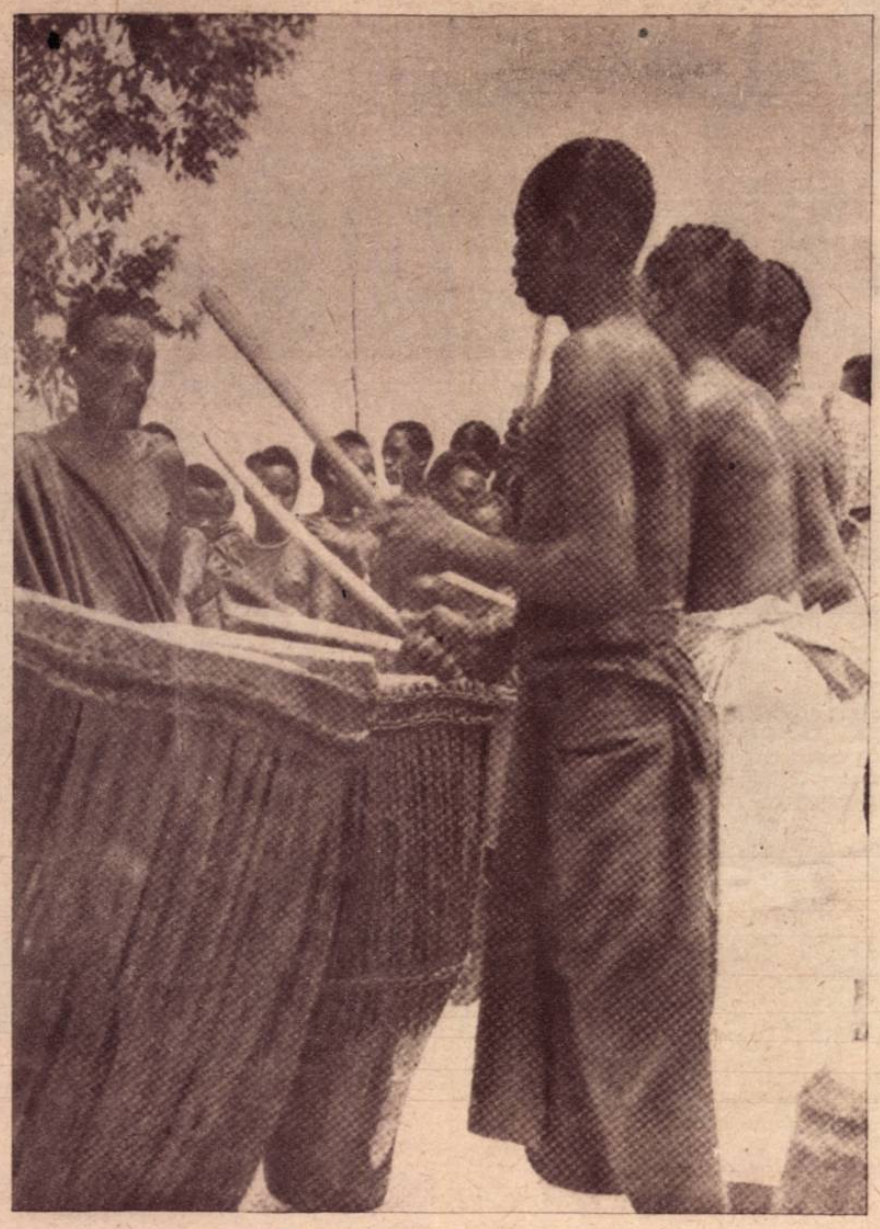

O „convocare" la un meeting, în Africa

E vorba bineînțeles, de marii financiari indigeni, emirii arabi, care scontează profituri din cele mai serioase, prin cârdășia cu reprezentanții Wall-Streetului.

UNDE APARE UN EMIR ARAB

Pentru ușurarea expansiunii lor în Africa, britanicii au nevoie însă de o serie întreagă de intermediari indigeni.

Marii bogătași, emirii cu turbane strict orientale pe cap și cu cărnete de cecuri cert londoneze în buzunare, s'au oferit cu promptitudine să încheie târgul.

Emirul X, ca și emirul Y.

Alegerea britanicilor nu a fost deloc grea... pentrucă nici nu a avut loc.

Englezii nu au nevoie de un emir sau de altul, ci de toți la un loc. Ei nu sprijină numai un emir, ci pe toți în egală măsură, întrebuințându-i pe fiecare la timpul său.

Excepție face Idris es Senussi, marea marionetă a trusturilor petrolifere anglo-americane din Africa de Nord.

Scos la iveală de un joc obscur de culise, el a înființat în mare grabă un așa zis „Front Național Unit", cu scopul înfăptuirii unei „Libii independente și unite".

Cum înțelegea emirul arab „independența" Libiei, vom vedea din următoarea declarație, pe care el a făcut-o celebrului spion englez, generalul Clayton: „Dacă voiu fi făcut rege și dacă Cirenaica va deveni independentă, nu voiu ridica nicio obiecție dacă se ve acorda Marii Britanii, sau oricărei alte puteri aliate cu ea, dreptul de a stabili baze militare în Cirenaica". Și, ca să întărească „independența" Libiei, emirul senussist s'a angajat să încheie odată cu venirea sa la putere, un tratat cu Marea Britanie, în genul tratatelor încheiate de aceasta cu Egiptul sau cu Transjordania.

Acelaș emir „independent" declara în Decembrie 1945, că statul pe care vrea să-l întemeeze va avea nevoie de un aliat puternic pe uscat, pe mare și în aer, care aliat, va fi întâmplător, tot Imperiul Britanic.

Deocamdată însă, britanicii socotesc fostele posesiuni italiene din Africa de Nord, drept o moșie proprie, cu care pot face orice vor.

Astfel, autoritățile engleze s'au grăbit să pună la dispoziția Statelor Unite, teritorii care nu le aparțin și în Ianuarie crt. americanii au pus stăpânire pe marea bază aeriană dela Mellaha, singurul aeroport din Africa de Nord capabil să adăpostească bombardierele B. 29.

Cerându-i-se părerea, în calitate de fruntaș al guvernului italian, de Gasperi nu a întârziat desigur să-și plătească datoria de recunoștiință față de protectorii săi, care l-au susținut în alegeri.

Acceptând ocuparea de către americani a aeroportului Mellaha și arătându-se gata să comercializeze interesele țării sale, în schimbul sprijinului militar american, care îl mai poate menține la putere împotriva voinței populare italiene, de Gasperi nu este decât o fantoșă stipendiată, în slujba imperialismului anglo-american.

După cedarea aeroportului dela Mellaha către americani, a urmat transferarea în mâinile Washingtonului a bazelor militare dela Castel Benitto, Tripoli, Benghazi, Benina și Tobruk.

E revelator, în legătură cu această expansiune americană în Africa, următorul pasaj din revista americană „United States News".: „Forțele aeriene ale Statelor Unite — notează revista — trebuie acum să urmeze forțele navale în regiunea mediteraneană. Trebue să se asigure vaselor și trupeler U. S. A. un sprijin aerian. O nouă bază aeriană a fost dobândită în Libia, altele vor urma probabil. De aici, bombardierele vor putea opera împotriva Nordului Greciei, a Triestului, a Turciei, contra orașelor și centrelor industriale ale Rusiei."

Demascând însă pozițiile războinice, pe care imperialiștii anglo-americani s'au situat prin politica lor de încălcare sistematică a suveranității naționale a popoarelor, Uniunea Sovietică dovedește odată mai mult, că Londra și Washingtonul sunt vechi recidiviste în călcarea obligațiunilor lor internaționale și că, prin aceasta, pun în serioasă primejdie pacea și securitatea lumii.

Doi principi africani, intermediari ai „misiunii civilizatorii" britanice

Dans războinic din Eritreea

BILETE DE CINEMATOGRAF CU 50% REDUCERE

In dorința de a fi cât mai pe placul cititorilor, revista noastră a obținut la principalele cinematografe din Capitală și din țară, bilete cu 50% reducere. Ca atare în cinematografele mai jos enumerate, vor putea intra la spectacole două persoane pe un singur bilet. Cititorii noștri vor detașa biletul special din revistă, și-l vor prezenta la cassa cinematografului respectiv.

LISTA CINEMATOGRAFELOR ȘI PROGRAMELE FILMELOR

BUCUREȘTI :
Cinema Apollo: *Neînfrânții*
„ Model: *Colț alb*
„ Unic: *Colț alb*
„ Rahova: *Poveste muzicală*
„ Splendid: *Comoara din trecătoare*
„ Gloria: *Marite*
„ Filimon Sârbu: *Gavroche*
„ Lia: *Învățătoarea din Satrâi*
Grădina Progres: *Copilăria mea*
„ Fantasio: *Criminalii printre noi*
„ Barcelona: *Mikluho-Maklai*

CRAIOVA :
Cinema Scala *Circul*
„ Rio *Când vei reveni*

BRAȘOV :
Cinema Aro *Omul cu 1000 de fețe*
„ Reduta *Colț alb*
„ Rodnia *Marinarii din Baltica*

GALAȚI :
Cinema Odeon *La stăpân*

IAȘI :
Cinema Sidoly *Drumul fericirii*
„ Phonix *Omul Nr. 217*

BACĂU:
Cinema Forum *Inima noastră*

TIMIȘOARA:
Cinema Apollo *La stăpân*

P. NEAMȚ :
Cinema Popular *Chestiunea Rusă*

BARLAD :
Cinema Francez *Mikluho-Maklai*

TULCEA:
Cinema Popular *Foc la Graniță*

C. de ARGEȘ:
Cinema Aro *Nastratin Hogea*

TG. JIU:
Cinema Căldăruşe *Primăvara*

SIGHIȘOARA :
Cinema Apollo *Cuceritorii Aerului*

REALITATEA ILUSTRATĂ

CUPON CU 50% REDUCERE

VALABIL NUMAI IN SĂPTĂMÂNA DELA
6. VIII. — 13. VIII 1948

DETAȘAȚI ACEST CUPON ȘI PREZENTAȚI-L LA CASSĂ

Concertul feminin ține ședință în aer liber

Una din vilele Grupării artistice a Armatei la Vasile Roaită

Volley Ball pe livada din fața vilei

În tabăra grupării artistice a A

CÂND am sosit în gară la Vasile Roaită nu mă aștepta nimeni. La urma urmei, nici nu avea cine să mă aștepte și nici nu prezenta vreo însemnătate prea mare, dacă în afara miilor de sindicaliști, cari își petrec zilele de concediu în frumoasele vile ale localității, mai sosea unul în plus.

Deaceea în afara lui Mitică, personaj ne-

Dans acrobatic (Gaby Popa)

important: vârsta 5 ani, picioarele goale, ochi mari albaștri și păr bălai, n'a fost nimeni care să mă privească admirativ atunci când am descins din trenul care mă aducea din dogoarea Bucureștilor.

Cum soseam pentru întâia oară în viață în localitate, am rămas puțin dezorientat neștiind încotro s'o apuc: spre ghiol sau spre mare, sau mai degrabă spre gruparea artistică a Armatei, pe care voiam s'o vizitez neinvitat. In cele din urmă m'am hotărât pentru ultima ipoteză, în speranța unei căni cu apă care să mă învioreze după baia de aburi din tren și a unui pat care să-mi odihnească măcar pentru câteva ore oasele trudite.

Dar omul propune și... semenii lui dispun. Sediul grupării în localitate a fost mai greu de aflat pentru mine, decât pentru faimosul Stanley să-l găsească pe doctorul Livingstone în Africa Centrală. La repetata mea întrebare cu privire la adresa Grupării, primeam răspunsul stereotip: „Nu sunt depe aici!" Deși se afla acolo, fiecare era din altă parte, astfel încât situația devenise la un moment dat halucinantă. Și la o nouă întrebare, urmată de stereotipul răspuns: Nu sunt depe aici! am întrebat la rându-ne : Dar de unde?

— Din Prahova! sună candid răspunsul.

Cum însă nici acest răspuns pozitiv nu rezolvă nimic, mi-am continuat cercetările. Am străbătut de douăsprezece ori drumul dela gară pe faleză, cu incursiuni neașteptate pe străzile lăturalnice, fără a isbuti însă să dau de urma uneia din cele cinci vile pe care le are Gruparea artistică a Armatei la Vasile Roaită.

Așa încât în cele din urmă, după o vizită la O.N.T. și alta la primărie, unde mi s'a comunicat foarte amabil, că pentru a găsi o cameră pentru o noapte la Vasile Roaită, ar fi bine să mă înapoiez la un hotel din Constanța, unde o voi găsi în mod sigur, după ce prin bunăvoința unui tovarăș mai puțin formalist m'am asigurat de un adăpost pentru noapte, am isbutit în cele din urmă să dau de una din vilele care adăpostesc

GRUPAREA ARTISTICA A ARMATEI

Pe o livadă spațioasă în fața unei vile

Dans acrobatic : Trio Carpatino

Repetiția cu cor

La masă

...matei la Vasile Roaită

Cei mai micuți membri ai Grupării (în timpul concediului)

cu aspect curat și primitor un grup de tineri și tinere jucau volley. Râsul și voia bună țâșneau cu aceiași sprinteneală ca și mingea, care se proptea destul de des în fileul întins deacurmezișul terenului. Fără grimă și lipsiți de lumina reflectoarelor, prietenii noștri par un grup de studenți într'o pauză de studiu. Soarele le-a pus pe obraji poleiala mată a bronzului bătut.

Nici măcar prezența raporterului dela București nu-i poate determina să facă „teatru" și după o invitație fără fasoane de a participa la joc, unul dintre ei mă conduce spre intrarea vilei unde sunt întâmpinat de tovarășul Paul Mihai Ionescu, reprezentantul direcției artistice a Grupării.

— Am mai dat spectacole la Spitalul Militar, la balul A. R. L. U. S. pregătim spectacolul pentru tovarășii C. F. R.-iști, cari sunt în număr foarte mare în localitate și pentru ceilalți sindicaliști, cari sunt vizitatorii din acest an ai stațiunii.

Intr'adevăr, pe un platou sub cerul liber, un grup de actori și actrițe repetă de zor numerele cu care se vor produce la spectacolul proectat. Se cântă, se dansează, se recită și mai ales se repetă sub atentul control al tovarășilor directori de scenă, cari nici aici în atmosfera de vacanță nu și-au pierdut, cu toate acestea, prieteneasca autoritate asupra colegilor.

Intr'un pavilion spațios se pregătește între timp masa. Maestrul Barta, bucătarul taberei, se bucură de toate onorurile unei stele de primă mărime, având și bucuria de a fi ajutat în misiunea sa gospodărească de câteva actrițe, altele în fiecare zi. Dealtfel mâncarea abundentă și savuroasă servită la prânz și seara, pregătită în bucătăria ridicată special, curată și gospodărită cum trebue, face

(Continuare în pag.)

Boris Gavriłchi și Radu Zaharescu repetă

Ștefania Mihail repetă un pas de dans

Trec în revistă camerele spațioase, aerate și confortabile, care adăpostesc pe actorii Grupării în timpul concediului pe care-l petrec la Vasile Roaită.

— Suntem cazați admirabil, îmi spune însoțitorul meu. După munca extenuantă a scenii este pentru prima dată, datorită unui guvern înțelegător al nevoilor oamenilor muncii, că ne-am câștigat și beneficiem efectiv de dreptul la odihnă. Mulțumită Partidului Muncitoresc Român litera Constituției se împlinește întocmai, spre marea noastră recunoștiință și bucurie.

— Prin urmare o lună de „dolce far'niente", comentez.

— Nicidecum. Ne odihnim, fără nici o îndoială. Cu toate acestea am organizat un spectacol de varietăți, cu care am distrat pe ceilalți tovarăși sindicaliști, veniți de prin uzine, din ateliere și birouri, cu prilejul manifestărilor culturale care au loc aci. Și trebue să recunoaștem că avem de a face cu un public binevoitor, un public cald cum îi spunem noi actorii.

Intr'adevăr la o serbare a U. F. D. R.-ului, cu o seară mai înainte, membri ai grupării artistice a Armatei, s'au produs recoltând un succes binemeritat.

JOCURI ★ CONCURSURI ★ DIVERTISMENTE

DELA MUNTE LA MARE...

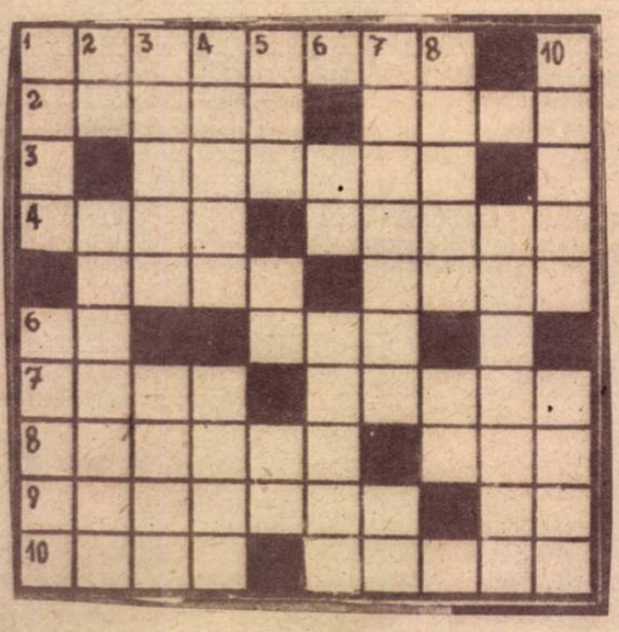

ORIZONTAL:

1) E bună şi răcoritoare, chiar şi în capitală. 2) Localitate în Jud. Prahova, cu o fabrică de bere. — „Tipul" invidiat de alpinist. 3) Pielea cetăţeanului după o serioasă... cură de soare. 4) Boală care se vindecă la Techirghiol-Manevră periculoasă pentru automobilişti. 5) Specificul răcoritoarelor, — O coaje de nucă, de proporţii uriaşe, plutind pe mări şi oceane. 6) Serviciul Maritim. — Lovitură de graţie la şah. 7) Şmecherâ. — ...pe valuri, saltă uşor. 8) Bronzat. — Cald şi nu prea... 9) Litoralul golfului dintre Nisa şi la Spezia, loc renumit pentru vilegiatură. — Regiune dintr'un... teritoriu. 10) Dormitorrustio. — Lună a vilegiaturilor la munte sau la mare.

VERTICAL:

1) Acolo unde cerul şi marea se întâlnesc. — Trimite zâmbete fierbinţi celor de pe plajă. 2) Insulă pe coasta Dalmaţiei. — Oraş chaldeean, băzut la microscop... de un poliţist. 3) Refugiul celor ce vor să-şi primenească plămânii. — Una care se prăjeşte la cuptor. 4) Coş (pentru fum). — Prieten. 5) Poftim o vocală! — Nămol (tr.). — Cu flori şi râuri. 6) Gogu Vasilescu. — Stropi de apă, vaporizaţi 7) Oful dela inimioară. — Vocalele extreme. 8) Localitate climaterică, cu gust de chinină. — Rece! 9) Unii care câştigă vorbind. 10) Atracţia mării, vara. — Cărarea răcoroasă dintre arbori.

ELISABETA ILIESCU
Com. Tunari — jud. Ilfov

DESLEGĂTORII MARELUI CONCURS DISTRACTIV al revistei „Realitatea Ilustrată"

311. Ştefănescu Dumitru-Loco (1); 312. Gogu Ignat-Călăraşi (3); 313. Gruia Valentin-Zalău (12); 314. Georgescu Nicolae Tr. Măgurele (7); 315. Iliescu Mircea-Braşov (14); 316. Marinescu Stelian-Sibiu (5); 317. Nicolae Gafencu-Mehadia (2); 318, Ştefan G. Ştefan-Timişoara (12); 319. Vasilescu Tudor-Tecuci (11); 320. Momuleanu Anton-Loco (3); 321. Dumitrescu Tania-Loco (13); 322. Adrian Grigorescu-Loco (12); 323. Agopian Sergiu-Brăila (7); 324. Mircea Alexandru-Caracal (6); 325. Stroescu Lucian-Loco (12) 326. Berindei Nelu-Piatra Neamţ (2); 327. Stroe Victor-Loco (13); 328. Toţănescu Stelian-Loco (13); 329. Toth Iuliana-Ovadia (7); 330. Tosu Temistocle-Galaţi (3); 331. Stein Iacob-Bacău (7); 332. Stănoiu Viorica-Loco (12); 333. Stoenescu N. Valentin-Botoşani (11); 334. Teodorescu Niculae-Loco (4); 335. Pavlu Albert-Loco (13); 336. Nicolau Henry-Loco (10); 337. Marinaş Panait-Brăila (13); 338. Miloiu St. Gh.-Ploeşti (2); 339. Gabrielescu Const.-Loco (7); 340. Friedman Moni-Tulcea (12); 341. Paveleana Nissim-Iaşi (12); 342. Mirescu Paul-Iaşi (12); 343. Rădulescu Dem -Tr. Severin (10); 344. Scurtu G. Vasile-Constanţa (3); 345. Toma Mircea-Timişoara (7); 346. Zamfirescu Virgil-Piatra Olt (3); 347. Vernstein Emanuela-Uioara (4); 348. Berceanu Aurel-Loco (13); 349. Calmanovici Sergiu-Bacău (12); 350. Păun Alexandru-Loco (1); 351. Jenny Pâslaru-Loco (8); 352. Agafia Vataşcu-Curtea de Argeş (3); 353. Toffler Gh. Ioan-Loco (9); 354. Ţeican I. Anton-Bistriţa Năsăud (10); 355. Lilica Fotescu-Loco (10); 356. Clemenţa Sterescu-Dej Someş (3); 357. Sepelev Victor-Loco (10); 358. Nicolae S. Ionică-Măceşu de Sus, Dolj (3); 359. Mielu N. Voicescu-Ciumeşti Muscel (5); 360. Florica Bica-Loco (8); 361. Mircea Raiculescu-Loco (12); 362. Smarandescu Ilie Const.-Odobeşti Putna (3); 363. Lt. Col. Ionescu Gheorghe-Loco (10); 364. Schächter Alfred-Iţcani (10); 365. Balaş Andrei-Sibiu (3); 366. Mircea Stoian-Telega (10); 367. Ilie Cernea-Loco (12); 368. Michael N. Michael-Loco (10); 369. Iorgulescu N. Ştefan-Loco (12); 370. Zoe Georgescu-Cristea textile-Loco (8) 371. Constantinescu Stelian-Ploeşti (10); 372. Zărnescu Stelian-Focşani (10); 373. Mugurel Georgescu Com. Celeiu-Romanaţi (11); 374. Ionel I. Andreescu-Feteşti, Ialomiţa (12); 375. Mitroescu I. Constanţiu-Tr. Severin (3); 376. Petrescu N. Leonida-Loco (12); 377. Gheorghe Murănescu-Loco (9); 378. Chiriloiu Cornel Com. Albeşti Jud. Argeş (9); 379. B. W. Cl. 4-a Prim.—Loco (3); 380. Băran V. Sava-Tr. Severin (9); 381. Schwartz Aron-Botoşani (3); 382. Alexandru Ghederim-Tg. Mureş (11); 383. Ionel Cutulab-Com. Stoeneşti Romanaţi (10); 384. Col. A. N. Popovici-Loco (12); 385. Cioară Miron-Loco (3); 386. M. Adrian Lăzărescu-Loco (13); 387. Aurel Mănescu-Loco (3); 388. Radu Gheorghe-Buzău (11); 389. Vega Cristina-Loco (9); 390. Györi Nino-Timişoara (2); 391. Anastasiu Georgeta-Buzău (3); 392. Victor Alexe-Lugoş (12); 393. Bacaloiu Adrian-Caracal (10); 394. Stoenescu Niculae-Orşova (11); 395. Rădulescu Stelian-Giurgiu (12); — va urma —

ALPINĂ

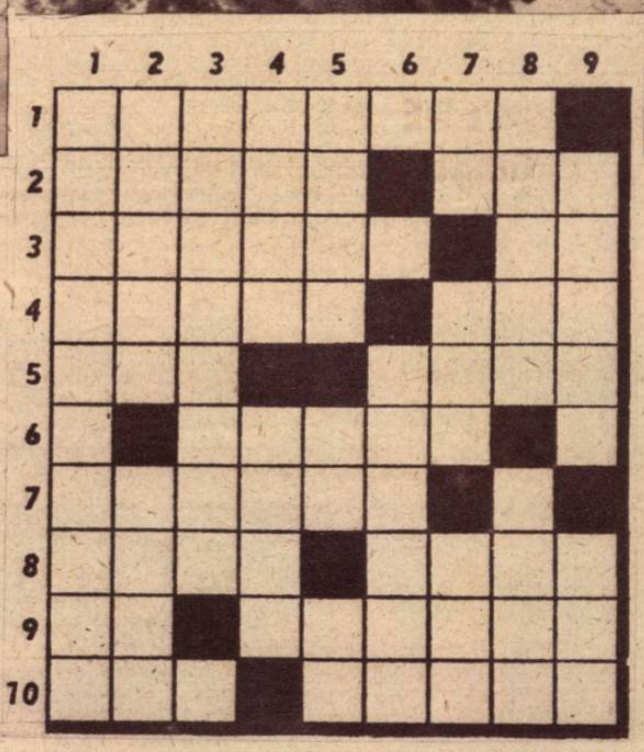

ORIZONTAL: 1) Străbate munţii în lung şi în lat. 2) Ascensiune. — Te duce până la poalele munţilor şi dacă vrei te duce şi mai sus. 3) Te duci pe ea până în vârful muntelui. — Poftim! 4) Aici îşi mărturiseşte greşelile un... doctor în litere! — Tot ce se plantează. 5) Pânză fabricată în Languedoc. — Lemne ascuţite şi înfipte în pământ. 6) Aşa cum este de exemplu la noi vârful Omul. 7) O plantă mereu verde pe care o găseşti căţărată pe ziduri. 8) Roman de Mihail Sadoveanu. — A noastră e înconjurată de un brâu de munţi. 9) Simbol chimic. — Coloare din covorul curcubeului. 10) Literă grecească. — Luna mult eşteptată de către alpinişti.

VERTICAL: 1) Urcarea alpiniştilor până în vârful muntelui. 2) Sustrageri... — Mă feresc de a cădea în prăpastie. 3) Nume dat unui munte artificial în Egipt. 4) Venit domnesc (od.). — Forţa care te îndeamnă să te urci până în vârful muntelui (fig.). 5) Râu în judeţul Caraş. — Răscolesc Terra! — Cămăşi înflorate. 6) Şes pe vârful unui munte. 7) Ni s'a golit sacul! — La munte sunt foarte depărtate unele de altele. — Un abil... 8) Chiar cu tâmplele cărunte, eşti aşa când mergi la munte. — Trio. 9) Se zice de idiomele reto-romane din Alpi. — Sfori debile.

STOICA A. ADAM
Giarmata

JOCURI ★ CONCURSURI ★ DIVERTISMENTE

NOŢIUNI DE... BOTANICA

ORIZONTAL: 1) Plantă veninoasă cu miros greu, zice-se bună pentru durere de măsele. 2) Parfumat cu substanţe vegetale. 3) O floare ca cerul de Mai. 4) Strugure stricat de ploaie cu soare. — Plopi în linie. 5) Inscripţiune pe o lespede de biserică. — Primul număr. 6) Referitor la dragoste. — Localitate în Caucaz (R. L.). 7) Arbust din China şi Japonia, ale cărui frunze servesc la prepararea unei băuturi calde. — Ue beton... gata de luptă. 8) Crengi cu urechi... la rădacină! — Petale de floare! 9) Diviziuni de timp. — Acesta, zice moldoveanul. 10) Il îndeplineşte soarele în viaţa unei plante. — Cu care se taie lemnele şi se doboară arborii de pădure. 11) Câmpia albastră a bolţii. — Caliciul florilor. 12) Monedă naţională (pl.). — A trece-un mugure la floare.

VERTICAL: 1) Scufiţa Roşie, visătoare, printre flori. — Muşchiu... anatomic. 2. Acţiunea de-a ameţi prin miros îmbătător. — Trandafiri foarte mirositori. 3) Floare cu frunze largi galbene. 4) Miros. 5) Peşti... la bani puţini! — Receptorul miresmelor. 6) Cam aşa : cât un bob de meiu. — Ierbivore. 7. Ordinea ceremoniilor unui cult religios. — Mic arbore din clasa leguminoaselor, cu lemn roşu şi tare. 8) Zeiţă egipteană. — Din hermina de ninsoare au ieşit sfioase 'n soare. 9) A strica grânele de tăciune. — Arborii de prin locuri umede. 10) Ca şi strugurii de iarnă liliecii stau în pod. — Ziua trecută.

IOAN OPRESCU-Ploeşti

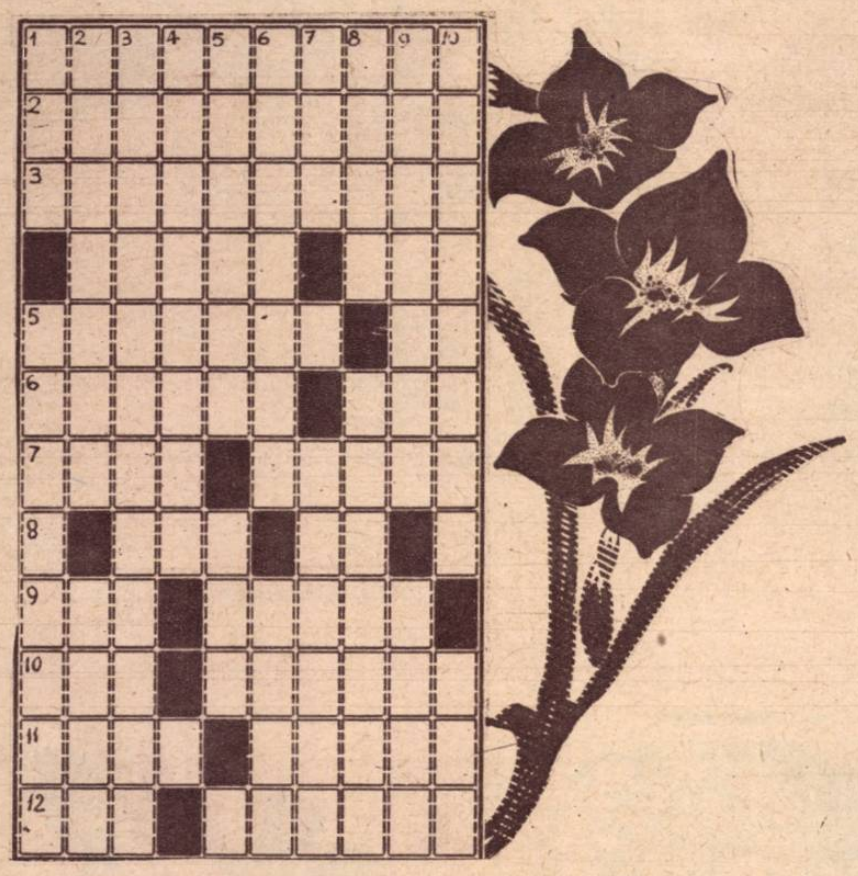

RĂSFOIND „CAPITALUL"

(ARITMOGRIF)

	14	6	4	12	16	7	12	20	21
		2	6	11	12	9			
	21	6	9	14	7	1			
12	1	3	12	20	13				
4	11	3	12	20	10	6	1	1	
20	6	13	13	6	20	20	12		
6	9	4	14	9	7	3	19	18	
	2	15	24	19	15	9	1		

1) Economist englez care s'a ocupat în special de problema colonială. (1796—1862). 2) Conducătorul neo-hegelianismului la Berlin, prieten al lui Marx, în timpul studiilor acestuia. (1809—1882). 3) Naturalist Englez, întemeietorul teoriei evoluţioniste. (1809—1882). 4) Unul din fondatorii marxismului. (1820—1895). 5) Medic de vază în Hanovra. Membru al Internaţionalei I-a şi partizan [illegible] al lui Marx. (1828—1902). 6) Intemeetorul „Asociaţiei Generale a Muncitorilor Germani", socialist [illegible] în acelaşi timp. (1825—1864). 7) Industriaş englez căruia i-se atribue diverse îmbunătăţiri în industria maşinilor de filat. (1732—1792). 8) Savant şi poet umanist. (1602—1653).

Dela „A" la „B":

Creatorul materialismului dialetic, autorul „Capitalului" (1818—1883)

Lt. Enache V. Ioan
Tecuci

ŞARADĂ EXOTICĂ

Orificiu-i prima parte,
Cum pe corp se află mii.
La pantof e partea doua,
Dar mai des la librării.
Ultima din cele trei
E un nume dat la smei.
Toate luate dintr'odată,
Dau o fructă aromată.

ZOE GEORGESCU CRISTEA
Textile

ARIPI TINERE PE CERUL BRAŞOVULUI

(Urmare din pag. 9-a)

Intre timp a început proba modelelor cu motoare de benzină.

După un scurt duel... aerian, „bătălia" e câştigată de aeromodelul lui Delinski, cu 1'35", urmat la mică distanţă, de cel al lui Moldoveanu cu 1'13".

Dar proba cea mai pitorească, rămâne desigur, aceea a planoarelor lansate din şes cu ajutorul unui mosor.

Miniaturile aeronautice sunt lansate precum se lansează smeii de joacă...

Câştigătorul acestei probe este elevul Kiss Ernest, în vârstă de numai 14 ani.

Modelul său rămâne în aer 23'30".

MAI DISPAR DOUĂ AEROMODELE

Dar se vede treaba că surprizele nu aveau să se oprească aici.

In cadrul meetingului ce s'a desfăşurat a doua zi, modelul cu motor de benzină al d-lui Moldoveanu, dupăce a mers 40" cu motor, a căpătat legătură termică şi a dispărut după aproximativ o oră, fiind semnalizat apoi de un avion observator, deasupra localităţii Piatra Olt.

Ultimul aeromodel care a dispărut, a fost acela cu motor de benzină, prezentat de d. Bobocel.

După un zbor de 40', acest aeromodel a fost observat din avion, pe când ateriza lângă Codlea.

★

Acest prim concurs de aeromodelism în Republica Populară Română, marchează, desigur, o etapă importantă în promovarea studiilor aeronautice în rândurile masselor largi populare.

Nu e întâmplător, că la Sân Petru au venit anul acesta oameni din toate câmpurile muncii şi că forurile de specialitate au acordat un sprijin larg competiţiilor.

Toate aceste fapte sunt rezultatul condiţiilor noui de dezvoltare a ştiinţei şi sportului într'un regim sănătos de sprijinire a tuturor iniţiativelor şi realizărilor pozitive.

Timpurile excepţionale realizate, sunt de altfel o mărturie elocventă a celor afirmate mai sus.

FRED BRANDRUP

IN TABĂRA GRUPĂRII ARTISTICE A ARMATEI LA VASILE ROAITA

(Urmare din pag. 12)

deliciul membrilor tabe..i, ca şi a accidentalilor lor invitaţi.

Comandantul taberii, d. Col. Petreanu, amabil şi preocupat de toate amănuntele unei vacanţe reuşite, ne îndreaptă atenţia spre activitatea generală a seriei de 120 de persoane venite să se recreeze în aerul umed al mării.

Resortul femenin ţine şedinţă în frunte cu tovarăşa Rela Grunea. Se prelucrează temele la ordinea zilei. In altă parte se pregăteşte materialul jurnalelor de perete, câte unul de fiecare vilă. Odihna nu împiedică cu nimic activitatea culturală şi politică.

Organizarea vieţii de tabără nu are nici o scădere. Vremea se scurge în voie bună, într'o atmosferă de autentică tovărăşie.

Un meeting al U.T.M.-ului adună pe faleză pe toţi membrii taberei. Intre ceilalţi sindicalişti din localitate, actorii Grupării artistice a Armatei se bucură de simpatie, datorită atitudinii lor prietenoase, tovărăşeşti. Deaceea sosirea lor la locul întrunirii este întâmpinată de saluturile prietenoase ale celorlalţi participanţi.

. . . . . .

Când am plecat din Vasile Roaită, nu am fost condus la gară de nimeni. Prietenii mei rămăseseră la meetingul care continua, în timp ce orarul rigid al căilor ferate nu-mi permitea nici măcar o întârziere de un minut.

SANDU COSTEA

POŞTA CITITORILOR

Nelu Şuşelescu. — C. Lung-Muscel. Dintre „diverse" ne-a plăcut numai „monoverbul cu propoziţie", care se va publica. Celelalte păcătuesc printr'o formă greoaie şi incorectă.

Stoica A. Adam. — Giarmata. Bun careul „Alpină". Ne mărturisim greşala de a vă fi confundat cu consăteanul dvs. din Denta, căci constatăm că l-aţi depăşit de mult. Remarcăm, mai ales, cum am mai spus, destulă dexteritate în încrucişare, ceeace e semn bun. Mai trebuie însă să lucraţi mult pentru şlefuirea semnificaţiilor, pentru a fi într'adevăr pe calea progresului real în materie de rebusism. Cu puţină muncă, sperăm că veţi reuşi să remediaţi şi această mică deficienţă.

Corneliu Popescu.—Târgovişte. Sunteţi un element de talent. Totuşi temele pe care leaţi tratat nu sunt cele mai fericit alese. Una vicioasă, cealaltă prea contemplativă cel puţin în intenţie. Am dori să vă inspiraţi mai mult din atmosfera de muncă entuziastă a poporului pentru lumină, pentru progres, să adoptaţi o optică mai optimistă pentru strădania omului de a se elibera de toată sgura de prejudecăţi care îi întunecă orizontul luminos al zilei de mâine. Iată ce am dori dela d-ta şi dela ceilalţi colaboratori ai noştri. Vom încerca să scoatem, totuşi, din cele trimise, măcar unul publicabil, pentru a vă încuraja şi în aşteptarea unor producţiuni care să oglindească nişte frământări ceva mai pozitive.

Locot, Enache V. Ioan,—Tecuci. Inceputul este promiţător. Şi această afirmaţie o vom confirma prin publicarea unora din compunerile dvs. Şi fiindcă examenul a fost în parte trecut, credem că el se va solda (nu schimbaţi accentul!) cu trecerea dvs. într'o clasă superioară. In orice caz, ne pare bine că Tecuciul are un reprezentant promiţător al rebusismului.

Zoe Georgescu Cristea.—Textila. V'am fi recunoscători dacă ne-aţi lămuri ce înseamnă adaosul „Textila" la numele dvs. : indică el ramura industrială în care lucraţi sau există vre-o comună cu acest nume? Din întâmplare ne-am întâlnit cu numele dvs. şi pe altă... baricadă rebusistă şi acolo am încercat aceeaşi curiozitate, mai ales că ne scriaţi că sunteţi într'o comună unde nu vin decât puţine publicaţiuni, iar plicul era expediat din Bucureşti... 2) Referitor la problema trimisă, vă răspundem că, deşi încrucişarea are merite indiscutabile, ea este realizată în dauna corectitudinii. (Nu *Orest*, ci *Oreste;* şi apoi... *itiz* şi *lol!* 3) Intre timp ne-a parvenit şi stokul al doilea, care este mai bun. Publicăm, deocamdată şarada.

Elisabeta Iliescu, — Tunari-Ilfov. Meritaţi cu prisosinţă încurajarea, pentru felul îngrijit în care aţi lucrat la compunerea careului „Dela munte la mare". De aceeia, fiindcă aţi fost... „la înălţime" nu veţi.. „intra la apă". ci... direct în paginile revistei noastre!

Store Gh. Vasile — Loco. Bine lucrat. Se publică.

Ionel Mărcuţeanu — Piatra Neamţ. Publicabil, cu oarecari retuşuri la semnificaţii. 2) Nu e cine credeţi, ci cine nu vă aşteptaţi.

REDD.

HUMOR DIN TOATĂ LUMEA

RI

POLITEȚEA

— Nu vă stinghereşte, dacă v'aşi ruga să daţi drumul cravatei mele ?

AUT... AUT...

— Doamnă, moneta e falsă!
— Credeam că eşti orb !
— Sunt, dar nu sunt şi prost!

după Ludas Matyi

POLITICA ITALIANA

ȘTAFETA

— Acum se vine, idiotule ?!

Un voiajor ajunsese pe malul Golfului Persic şi voia să se scalde. El era însoţit de un indigen.

Cum erau mulţi crocodili în apele acelea, călătorul îşi întrebă ghidul unde nu sunt crocodili.

— Cunosc un loc unde nu e niciunul.

Şi intrară acolo să se scalde. Pe când înaintau în valuri, voiajorul întrebă :

— Dece nu sunt crocodili aici?

— Fiindcă sunt mulţi rechini— şi crocodililor le e frică !... răspunse indigenul candid...

★

— Duelul este un lucru barbar şi stupid, spunea un gentilom.

„Şi această teorie sunt gata s'o susţin cu sabia, pe teren !"

★

CUGETAREA UNEI GĂŞTE :

— Oamenii au făcut din mine simbolul prostiei. Nu înţeleg însă dece scriu cu pene de gâscă ?

Sau ca să-şi scuze prostiile comise ?!

*

— Ai fost aseară la teatru ?
— Da !
— Ce s'a jucat ?
— „A fost un vis" şi de aceea am adormit...

★

— Îmi dai sau nu, mâna fetei d-tale ?
— Ţi-o dau, dar fără nimic înăuntru !

★

— Vara asta noi o să facem muntele Negoiul, Ceahlăul, Caraimanul şi muntele Retezatu, D-ta ce ?

— Eu, ca deobiceiu, Muntele de Pietate ! răspunde Mitică, foarte melancolic.

LA CIRC

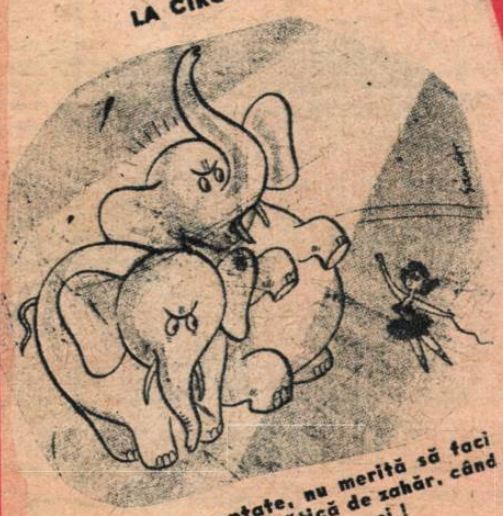

— Ai dreptate, nu merită să faci slui pentru o bucăţică de zahăr, când găseşti pe piaţă cât vrei !

„ASTRONOMUL"

— Nerușinatule, iar ai descoperit o nouă stea?

UNCHIUL SAM IA MĂSURA

— Ce drăguţ eşti că îmi iei măsura: vrei să-mi faci o rochie ?
— Nu, un sicriu!

după Ludas Matyi

LA DENTIST

— Domnule doctor.. ce părere aveţi despre dezarmare?

— Noaptea ai friguri? Îţi clănţănesc dinţii ?
— Nu ştiu, că îi ţin în paharul de pe noptieră!

ÎN JURUL ROMEI

după Ludas Matyi

Cain : Colegule, d-ta ai trebui să porţi această pecete, pentrucă eu am scuza de a nu fi cunoscut pe atunci istoria.

ÎNTRE MOLII

Prima molie : Hai să fugim! Sosesc 6 vagoane de naftalină la Paris !

A doua molie : Putem sta liniştite ! Vin în cadrul planului Marshall !

după Ludas Matyi

FLACĂRA OLIMPICĂ ESTE DUSĂ CU VAPORUL LA LONDRA

— Ce faci d-ta aici ?
— Nu vezi ? Fug cu flacăra olimpică.

după Ludas Matyi

Biblioteca Universităţii

SOCIETATEA NAŢIONALĂ DE EDITURĂ ŞI ARTE GRAFICE „DACIA TRAIANĂ" Str. CONST. MILLE Nr. 5-7-9

REALITATEA ILUSTRATA

RI

Nr. 27
DUMINICĂ 15 AUG. 1948
LEI 25

O FRUMOASĂ DINTR'UN SAT MUNTEAN, IN PORT DE MIREASĂ

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI
13 SEP. 1948

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării dată de Dir. Poștală Nr. 34046 1948

Un meeting de protest, într'una din uzinele Ruhrului.

La Roma, poliția lui Scelba încearcă să împrăștie o demonstrație muncitorească, cu ajutorul bastoanelor de cauciuc.

Odiosul atentat îndreptat de reacțiunea internațională împotriva fruntașului comunist italian, Palmiro Togliatti, a eșuat. Odată însănătoșit, fiul iubit al clasei muncitoare italiene duce lupta mai departe.

Cronica evenimentelor externe

DELEGAȚII statelor apusene la Conferința Dunării dela Belgrad, ca și delegatul Statelor-Unite (ce legături va fi având bătrânul fluviu cu continentul american ?) au aflat în zilele ultimei săptămâni lucruri care se pare că nu le-au prea fost pe plac. Au aflat, spre exemplu, că soarta Dunării este logic să fie hotărîtă de statele riverane, că acestea nu se vor mai lăsa în nici un fel exploatate, că Dunărea își va împlini rostul ei firesc și că nu va mai fi o cale de penetrație imperialistă nici pentru Anglia, nici pentru Franța și mai puțin pentru Statele-Unite ale Americii de Nord! Grupul diplomaților anglo-franco-americani au încercat abilități anacronice, un limbaj care nu mai cadrează în vremurile noi pe care le trăim, ceeace i-a atras delegatului Franței Thiery o drastică punere la punct din partea ministrului afacerilor străine al R. P. R.-ului d-na Ana Pauker. Astfel a aflat și s'a convins în cele din urmă și d, Thiery că „Dunărea este a noastră, a țărilor riverane".

★

Pentru guvernul Andre Marie al Franței s'au ivit primele dificultăți. D. Paul Reynaud, ministrul finanțelor, a făurit un proect prin care se dau guvernului puteri discreționare în materie economică-financiară și care ar avea ca urmare și spulberarea infimelor realizări pozitive din ultimii ani. Intre altele, d. Paul Reynaud și colegii d-sale din guvern, cari îl sprijină în unanimitate, socot că ar fi bine să se dea posibilitate capitalului particular să pătrundă în întreprinderile naționalizate și ca atare să anuleze și această dobândire. Discutând în absurd, este interesant de precizat care ar fi capitalul particular care ar urma să pătrundă în aceste întreprinderi: nu cumva capitalul din safeurile Wall-street-ului? In cazul acesta de ce se mai intitulează proectul Paul Reynaud și nu pur și simplu proectul Marshall?

Trupele arabe de sub comanda „prințului" Abdul Illah, regent al Irakului, primesc arme din depozitele britanice, violând în mod flagrant, condițiile armistițiului. Regentul împărțind arme.

Incordarea artificială pe care britanicii au încercat să o creeze între evrei și arabi, este desmințită de încercările pe care reprezentanții evrei le fac spre a se ajunge la o înțelegere. Primarul Nazaretului semnând înțelegerea cu ofițeri ai armatei israelite.

In căsnicia anglo-elenă au survenit neînțelegeri. Forreign Office-ul a protestat vehement împotriva tendințelor imperialiste ale regelui Paul al Greciei, care a îndrăznit să pomenească ceva despre insula Cipru, pe care Marea Britanie o stăpânește în Mediterana orientală și care după toate datele este locuită de greci, a aparținut Greciei și pe care grecii o revendică în continuare. Marea Britanie înțelege orice: ca grecii să se omoare între ei pentru câștigurile britanice, ca poporul muncitor grec să fie oprimat și exploatat, înțelege chiar să dea mercenarilor anglo-fasciștilor armament și sfaturi. Dar ca grecii să revendice o insulă a lor atunci când ea este stăpânită de englezi, asta întrece orice limită. Și atunci Londra a cerut pur și simplu d-lui Sophulis să-l cheme pe regele Paul la ordine, dar ceva mai sever, așa ca să-i treacă pe viitor pofta să facă declarații. Numai că d. Sophulis se jenează. D-sa este deplin conștient că e prim-ministru prin grația Londrei și Washingtonului și nu a regelui Paul, dar dintr'o delicatețe de bătrân sentimental nu ar vrea să fie tocmai el acela care să aplice corecția sburdalnicului suveran. Și în consecință l-a invitat pe d. Tsaldaris, care este ministru de externe (prin urmare o chestiune de resortul d-sale) să treacă el la fapte. Pare-se însă că nici d-lui Tsaldaris nu-i vine la îndemână s'o facă și ar urma ca nedisciplinatul suveran să nu-și primească corecția cuvenită. Ori așa ceva nu-i pedagogic.

In cele din urmă se pare că misiunea de coercițiune va reveni celui cu interesele ceie mai actuale : d-lui ministru al Marei Britanii, care va fi desigur foarte puțin sentimental și care după moravurile City-ului va bate „peste pungă". Drastică lecție pentru bietul rege Paul ! Dar ce să-i faci, dacă vorbește ce nu trebue !?

★

Londra a intrat într'o zodie rea. In Grecia englezii au necazuri, iar în Palestina se pare că nu le merge mai bine. Se pare că evreii și arabii sunt hotărâți să nu se mai războiască pentru interesele societăților petrolifere anglo-americane, iar d. Shertok, ministrul afacerilor externe al statului Israel, a transmis prin contele Bernadotte statelor arabe implicate fără voia popoarelor respective în acest conflict, oferta unor tratative directe de pace.

Știți cine s'a supărat ?

Anglia.

In primul rând Londra nu înțelege dece să nu fie război, când aceasta este o întreprindere atât de rentabilă. In al doilea rând nu are nici un interes ca arabii și evreii să se înțeleagă. Și în al treilea rând Forreign Office-ul a atras atenția conducătorilor arabi, că acceptând aceste tratative directe, recunosc implicit statul Israel, ceeace nu se poate pnr și simplu, fiindcă nu pentru asta a eheltuit Anglia atâția bani.

Intrebarea gravă este însă : ce se face d. Bernadotte? Ce mai mediază dacă arabii și evreii se înțeleg? Fiindcă numai un om nedrept nu ar recunoaște eforturile pe care le-a făcut d-sa, ca să menție conflictul și să aibe ce media. Ce credeți că este ușor să te tot plimbi cu avionul dela Tel Aviv la Cairo, de acolo la Rodos și apoi la Aman? Unde mai pui și plictiseala care l-ar năpădi pe bietul domn Bernadotte dacă ar rămâne fără ocupație. Prin urmare proectul și după părerea d-sale este inacceptabil.

Drept este, că i s'a cerut nu de mult să intervie în chestiunea evreilor deținuți abuziv de Marea Britanie în taberele de concentrare din Cipru dar n'a făcut-o, fiindcă probabil și d-sa este de părerea oficialității britanice „care vrea să-i ferească pe evreii respectivi de riscurile vieții în Palestina cuprinsă de război."

Punctul de vedere umanitar al Londrei și al d-lui Bernadotte este mișcător până la lacrimi.

Rămâne de văzut numai cine va plânge până la urmă... fiindcă se pare că acela va plânge mai cu poftă.

AL. CALISTRAT

Maiorul Eban, reprezentantul guvernului provizoriu al Statului Israel la O. N. U.

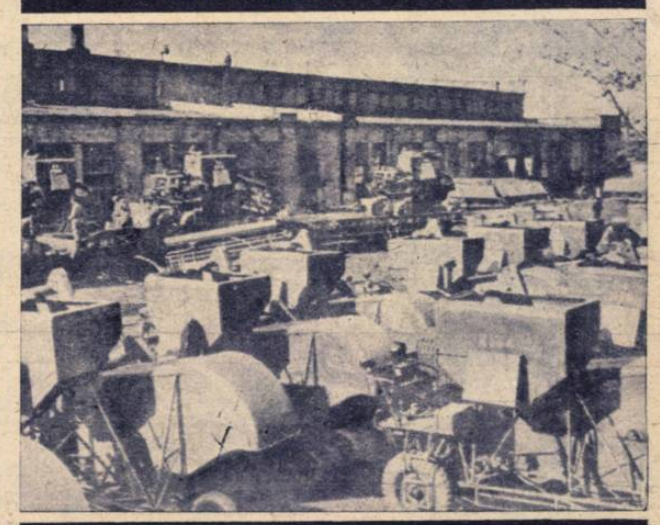

O stație de mașini agricole la Krasnojarsk-U. R. S. S.

In sectorul american din Berlin a lipsit curentul electric. Dar propaganda imperialiștilor yankei, a continuat cu automobilele autorităților militare de ocupație care au colindat străzile, având instalate megafoane la bord.
Populația ascultă cu vădită neîncredere, vocea speakerului.

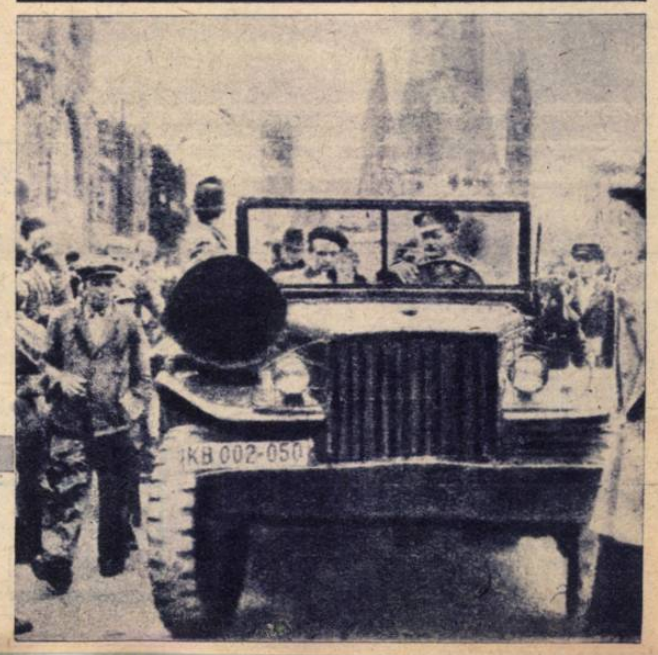

O ERĂ NOUĂ IN ŞCOALA ROMÂNEASCĂ

Mi amintesc de agapă colegială în urmă cu două decenii. Ne adunasem sub un umbrar o mână de colegi cari dasem tocmai bacalaureatul şi care conform unei tradiţii trebuia să ne bucurăm de acest lucru. Şi conform tradiţiei ne bucuram. Dacă ar fi fost însă cineva care să ne analizeze obiectiv starea de spirit, ar fi constatat, că bucuria era departe de a fi justificată, că fiecare dintre noi eram rământaţi, debusolaţi, căci la capătul fa doisprezece ani de studii ne aflam în faţa unei mari necunoscute, aruncaţi fără pregătire temeinică în viaţă, fără o profesiune, fără măcar o orientare profesională.

Ştiam, fără îndoială, o seamă de date istorice — când s'a născut Maria Tereza, în ce an s'a urcat pe tron Petru Cercel, ba mai ştiam şi câte ceva din disciplinile ştiinţifice, dar dacă ar fi fost să ni se pună problema aplicării practice a cunoştinţelor noastre, atunci, fără îndoială, ne-am fi văzut transpuşi în prima zi de şcoală a vieţii noastre şi am fi băgat foarte inestetic dar expresiv degetul în gură.

Aceasta era încununarea a doisprezece ani de eforturi în vechea şcoală. Un program supraîncărcat, fără să ţie seama de posibilităţile efective ale elevului, făcea din acesta un automat de date, fără pregătire practică.

Mi-am amintit de toate acestea citind legea prin care s'a realizat reforma învăţământului în R. P. R.

Enunţată ca deziderat în programul Partidului Muncitoresc Român reforma învăţământului este astăzi fapt împlinit, punându-se capăt'unui anacronism: şcoala burghezo-moşierească într'un stat al democraţiei populare.

In definitiv, pentru clasele exploatatoare care au condus atâta amar de vreme carul statului, şcoala era locul de formare a elementelor în vederea intereselor burgheze. Drept este că formal se vorbia despre obligativitatea şi gratuitatea învăţământului primar, dar şi una şi cealaltă erau numai literă moartă atunci când era vorba să fie practic aplicate, după cum dealtfel era şi intenţia conducătorilor depe vremuri. Analfabetismul era pentru cei interesaţi o asigurare că pot ţine mai departe în jug pe cei ce munciau.

In vechea şcoală burghezo-moşierească copiii erau crescuţi într'o atmosferă de misticism maladiv, care anula şi puţinele date ştiinţifice pe care unii profesori progresişti se străduiau să le puie le baza pregătirii elevilor lor. In schimb dela catedră se făcea rasism, şovinismul era întreţinut cu ardori demne de cauze mai bune, iar atunci când elevii ajungeau aşa cum ajungeau în facultăţi, se ocupau mai mult cu spartul capetelor, atentate şi alte preocupări tot atât de „ştiinţifice", fiind elemente de diversiune pentru partidele politice burgheze în luptă.

Cu toate acestea s'a terminat.

Şcoala se aşează astăzi pe baze solide, ştiinţifice. Copiii cari vor avea fericirea de a-şi face pregătirea, vor fi la capătul anilor de studiu, elemente utile, pregătite ştiinţific şi social, astfel încât să-şi împlinească deplin rosturile în coloctivitate.

In primul rând prin noua reformă e învăţământului se prevede obligativitatea învăţământului elementar pentru toţi copiii ţării şi aceasta nu va fi o enunţare ce nu se va aplica. Şcoala primară se transtormă în şcoală elementară cu 7 ani obligatorii de curs, în care timp copilul va fi astfel pregătit, încât chiar în ipoteza în care nu ar mai urma alte cursuri şcolare, să fie un element cu o pregătire complectă, suficientă pentru viaţă. De bună seamă că principalul accent va fi pus pe pregătirea ştiinţifică şi practică, astfel ca individul să se poată integra cu uşurinţă şi util în procesul general de producţie, în câmpul muncii, acolo unde-l vor chema aptitudinile sale.

Invăţământul elementar va fi precedat voluntar de învăţământul preşcolar care va dura dela vârsta de 3 la 7 ani. Invăţământul preşcolar va fi făcut în grădiniţe şi în cămine de zi sub supravegherea unui personal didactic bine pregătit. Cu tot caracterul lui facultativ, nu putem insista suficient asupra însemnătăţii învăţământului preşcolar. Indeobşte copilul când vine în şcoala elementară, se află în postura unui sălbatec pus în mijlocul civilizaţiei. In primul an de şcoală copiii sunt în genere asociabili datorită unei greşite educaţii. Copilul trebue să se afle din vârstă fragedă între tovarăşi, să fie crescut astfel încât să nu devie un individ egotic, meschin, ci un element util societăţii. Şi pentru acest lucru educaţia în învăţământul preşcolar este de cea mai mare însemnătate.

Marea şi esenţiala reformă s'a făcut mai ales în învăţământul mediu. Am amintit şi mai sus ce reprezenta pe vremuri acest învăţământ, care urma să pregătească elemente utile nu societăţii în general, ci numai clasei restrânse a exploatatorilor. Toate catedrele de învăţământ erau astfel predate, încât tineretul eşit depe băncile şcolii, să fie elemente utile aspiraţiilor şi intereselor restrânsei clase burghezo-moşierişti. Astăzi învăţământul mediu este pus pe baze sănătoase, urmărind creerea unor elemente care să se încadreze perfect în câmpul muncii la terminarea anilor de studii, aducând prin prezenţa lor un aport efectiv societăţii.

TINERETUL IN R. P. R.

Tinere pe stadion

Elevi în şcoala elementară

Invăţământul mediu va cuprinde: a) licee; b) şcoli pedagogice; c) şcoli tehnice; d) şcoli profesionale.

De unde până acum în licee se făcea o educaţie pseudo-ştiinţifică, abstractă, fără aplicaţii concrete, astăzi învăţământul este orientat spre practic, pregătirea ştiinţifică fiind făcută tocmai în vederea aplicării ştiinţei in viaţa de toate zilele.

Liceele au menirea de a pregăti elementele pentru învăţământul superior, unde se vor forma cercetătorii în toate domeniile ştiinţei şi corpul profesoral al şcolilor medii.

In şcolile pedagogice se vor forma elemente destinate corpului didactic al învăţământului elementar şi preşcolar.

Şcolile tehnice au la rândul lor o seamă de subîmpărţiri, în şcoli: industriale, agricole, comerciale, sanitare, administrative, etc. Toate aceste şcoli urmează să pregătească cadrele de tehnicieni specialişti atât de necesari producţiei. Şcolile tehnice şi profesionale vor depinde de ministerele interesate în fiecare specialitate în parte şi numai din punctul de vedere al învăţământului propriu zis, al programului, de ministerul învăţământului public.

Reforma aceasta a învăţământului mediu este revoluţionară pentru ţara noastră. Pe viitor absolvenţii învăţământului mediu nu vor mai fi nişte debusolaţi la capătul anilor de studii, ci în pragul vieţii vor fi elemente bine pregătite, care spre binele lor şi al colectivităţii se vor încadra perfect în viaţa statului.

In fine, învăţământul superior este destinat să dea elemente pentru corpul didactic necesar şcolilor medii, pe cercetătorii ştiinţifici specializaţi, pe viitorii savanţi. Anii de studiu variază după specialitate dela 3 la şase ani.

In învăţământul superior vor putea intra absolvenţii oricărei secţiuni ai învăţământului mediu, dacă trec examenul de admitere.

Una dintre prevederile cele mai importante ale legii de organizare a învăţământului în R. P. R. este aceea care prevede alfabetizarea celor între 14—55 de ani pe care vitregia regimurilor trecute i-a ţinut departe de cultură. Alfabetizarea aceasta se va face într'un termen foarte scurt, astfel încât absolvenţilor şcolilor respective să li se echivaleze studiul cu absolvirea cursului elementar, după care vor putea să-şi continue studiile în cursul mediu, evident după trecerea examenului de admitere respectiv.

Pentru oamenii din câmpul muncii legea prevede posibilitatea de a-şi face studiile cursului mediu în doi ani, după care, după trecerea examenului de admitere, pot continua cursurile superioare. In felul acesta accesul în cele mai înalte şcoli este deschis oricui, oricărui fiu de muncitor sau de sătean, fără oprelişte, fără dificultăţi, ba dimpotrivă făcându-se totul pentru a se atrage masse cât mai largi spre cultura superioară.

Iată ce înseamnă realizarea reformei învăţământului pentru Republica Populară Română. O şcoală democrată, în care învăţământul este pus la dispoziţia poporului. O organizare ştiinţifică, menită să pregătească oameni cu cunoştinţe temeinice pentru viaţă, cu cunoştinţe ştiinţifice, teoretice şi practice, oameni întregi la minte şi la trup, cari să ducă mai departe admirabilele dobândiri ale nouii noastre vieţi.

S. C.

SCOALA într'un vagon de tramvai

O dimineață printre viitorii manipulanți ai S.T.B.-ului

SĂ nu vă închipuiți că e o glumă sau un titlu bombastic menit să atragă pe cetitori. Da. Există o școală într'un vagon de tramvai. O școală în care elevii învață dealungul liniilor în mersul legănat al vagonului de tramvai. Are și bănci acest vagon, pe care elevii stau cuminți și ascultă atent, cu caetele de cursuri în mână, explicațiile profesorului care le vorbește. Profesorul e maestrul Popescu, iar elevii, viitorii manipulanți ai vagoanelor S. T. B.-ului.

Pentru pregătirea manipulanților care conduc vagoanele de tramvai exsită o școală. Sunt chemați la aceste cursuri încasatori și lucrători manuali ai S. T. B.-ului dintre cari, în urma unei serioase pregătiri, teoretice și practice și unui examen, se vor recruta viitorii manipulanți.

Actuala conducere a S. T. B.-ului care a înțeles în lumina vieții noui de muncă ce domnește în Republica Populară Română să satisfacă toate drepturile și cerințele salariaților săi înțelege să le ceară acestora, în vederea scopului pentru care sunt pregătiți, o muncă serioasă și o pregătire temeinică.

Nu fără importanță este faptul asupra căruia mi s'a atras atenția când, în calitate de reporter, m'am prezentat să iau informații despre această școală și anume că, pe lângă pregătirea de specialist, acestor elevi li se predau și cursuri de educație cetățenească, educație care să-i învețe spiritul nou care trebue să domnească într'o societate democratică.

Pentru a intra la cursurile acestei școli, elevul trebue să treacă un examen medical, la care se adaugă probele psihotehnice, de mare importanță pentru viitorul profesionist,

Dispensarul Societății de tramvaie din strada Dr. Grozovici este o clădire nouă, frumoasă, bine îngrijită și înzestrată cu utilajul medical necesar diferitelor secții.

La etajul II se află, în fundul unei săli, laboratorul de psihotehnică.

In fața ușei este aglomerație. Viitorii elevi ai școlii de manipulanți au fost chemați la probe.

Petre Marcu este de 12 ani încasator la S. T. B. și acuma a fost chemat la școala de manipulanți.

E primul dintre candidați.

Când domnul Doctor Ionescu Bucșani îl strigă înăuntru, îi anunț scopul vizitei mele și după aprobarea d-sale binevoitoare, intrăm în laborator, cu emoții de... candidat.

Înăuntru, fel de fel de aparate. Domnul Doctor Ionescu Bucșani ne explică: — Trebue să măsurăm atenția, felul cum individul reacționează față de anumite semnalizări. Iată un dinamograf care înregistrează mai mult oboseala.

Apoi un aparat de susceptibilitate motrică, pentru studiile reflexelor tendinoase. Iată aparatul de atenție difuzată.

Petre Marcu se află dinaintea unei mesute

Maestrul Popescu explică frânările brusce cu vagonul Diel

Alt obstacol pe linie; maestrul Popescu pune mâna pe frână

Elevul Stan repetă cursul de mecanică

Maestrul Popescu explică frânele și aparatul de nisip

Elevii în sala de cursuri teoretice

cu pedale, iar în față, ceva mai departe, un ecran.

D. Doctor Bucșani îi spune:

— Așează-te pe scaun.

Apoi continuă:

— Comenzile se dau stereotip, pentru a avea o medie și ca să nu mărim emotivitatea subiectului. Individul se presupune că e pe traseu. In față îi apar niște lumini, față de care trebue să reacționeze cu câte un picior în parte. Aceasta pentru luminile roșii și verzi. Apare apoi o lumină albă, față de care trebue să apese cu amândouă picioarele.

Petre Marcu execută comenzile. Din când în când, câte o greșeală, pe care contoarul electric o înregistrează cu un țăcănit ușor.

LUMINI ȘI SONERII

Domnul Doctor Bucșani continuă:

— Acestea sunt reacții vizuale simple. Apoi sunt altele, mai complicate, unde individul trebue să lucreze și cu mâna și cu picioarele.

Pentru reacțiile auditive sunt două sonerii de metal și de lemn și un clacson.

Doctorul stă în fața mesei de comandă, în spatele subiectului.

Masa e prevăzută cu butoane, pe care se apasă cu mâna sau cu piciorul.

Un dispozitiv automat declanșează mecanic luminile: roșii, albe, verzi, care se întretaie cu sunetul soneriei de lemn sau de metal. In mijlocul ecranului, pe o peliculă, se succed luminile unui reflector și niște litere mărunte, menite să atragă atenția individului, asemănător imaginilor care s'ar succede pe o stradă.

Petre Marcu lucrează cu butoanele și pedalele.

Din când în când, câte o greșeală.

— Atenție! spune scurt Domnul Doctor Bucșani. Apoi către noi:

— Un contoar înregistrează mecanic greșelile, atât pentru mișcările determinate de percepțiile vizuale cât și pentru cele auditive. Tot cu acest aparat se face timpul de reacțiune, adică timpul trecut dela declanșarea semnalului și până când se produce reacțiunea.

Aceste date se înseamnă, se face o medie și după etalonul pe care-l avem, se face aprecierea subiectului.

După aceste explicații preliminare și probe de încercare, lumina se stinge de odată și începe adevărata probă. In întunericul camerei luminile se aprind și se sting. Sgomotul piciorului pe podea sacadează ritmic și țăcănitul contoarului accentuiază din când în când greșelile.

La intervale, Doctorul anunță:

— Atenție,!

Deodată lumina se aprinse. Prima probă e gata.

(Continuare în pag. 6)

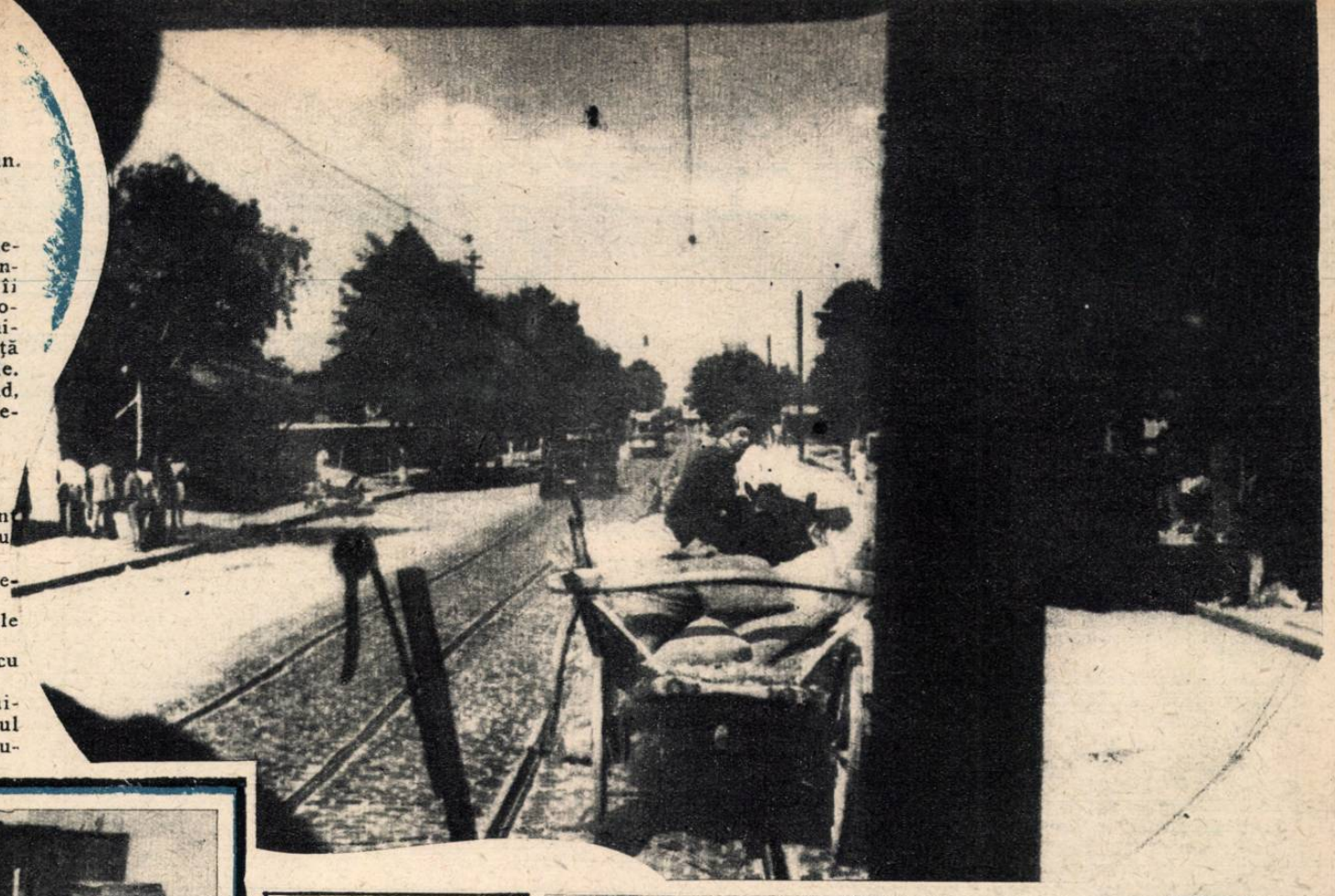

„Tahodometrul" este aparatul pentru aprecierea distanțelor și a vitezei

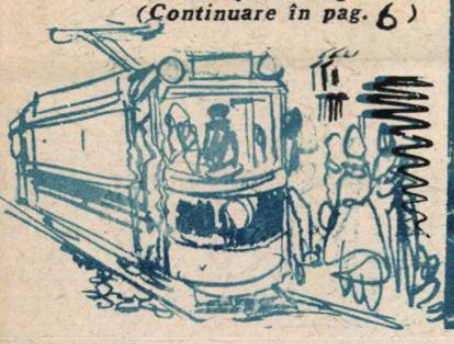

Pe linie s'a ivit un obstacol

★

Aparatul pentru măsurarea sensibilității motrice

★

Ecranul pe care apar semnalizările cu lumini

★

Elevul reacționează la semnalizările cu lumini

★

Dinamograful măsoară gradul de rezistență a celui cercetat

★

Dl. doctor Ionescu Bucșani în fața mesei de comandă, declanșează semnalizările

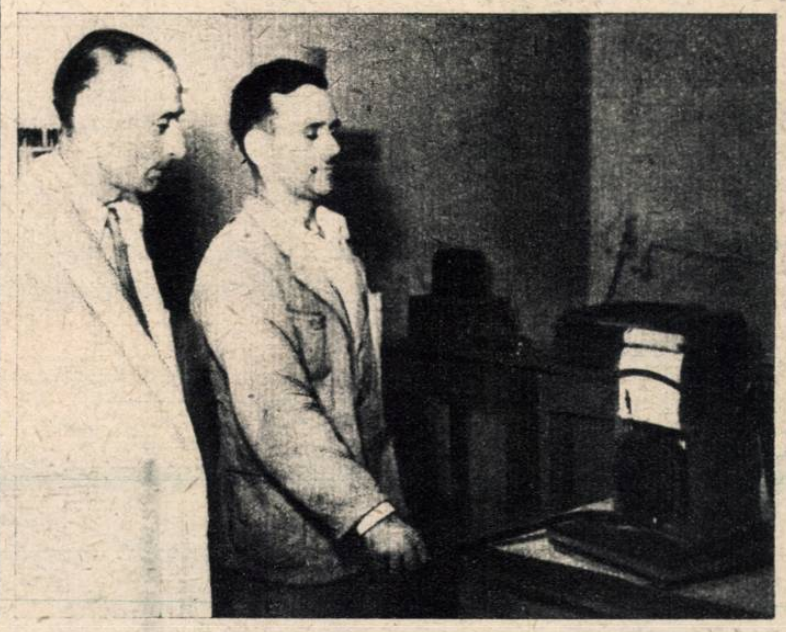

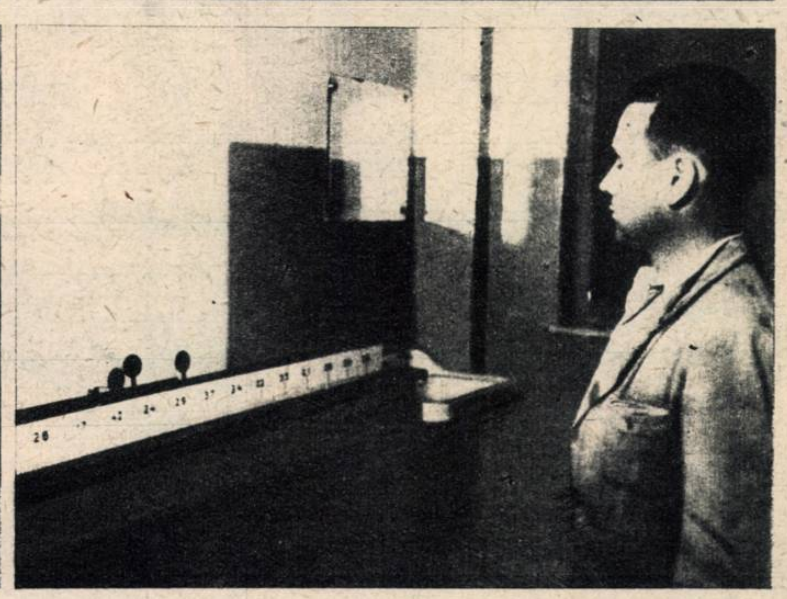

Programul de activitate al studiourilor sovietice, schiţat de I. BOLŞACOV, Ministrul Cinematografiei din U. R. S. S.

Ce filme vor fi realizate în * 1948 şi 1949 *

NU de mult, guvernul a confirmat planul de lucru al cinematografiei artistice pentru anii 1948-1949, care prevede realizarea unor mari filme artistice şi documentare.

Ca şi până acum, cinematografia sovietică va acorda cea mai mare atenţie filmelor despre oamenii sovietici, despre eroismul lor şi vitejia lor în anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei, despre elanul construcţiei socialiste şi despre actele de curaj în muncă ale oamenilor de avantgardă din Patria noastră.

O serie întreagă de filme va fi închinată luptei eroice din anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei.

Partea I-a a filmului artistic documentar „Lupta dela Stalingrad" (în regia lui V. Petrov, după un scenariu de N. Virtî) va fi terminat în acest an, iar partea a II-a în 1949.

Concomitent se va realiza filmul technicolor „Căderea Berlinului", în regia lui Mihail Ciaurelli, după un scenariu scris de el însuşi în colaborare cu P. Pavlenco. După concepţia autorilor scenariului, acest film va trebui să înfăţişeze soarta oamenilor sovietici simpli cari, sub conducerea tovarăşului Stalin, au parcurs drumul victorios al Marelui Război pentru Apărarea Patriei, dela Stalingrad până la Berlin.

Sdrobirea armatelor germane fasciste în Bielorusia va constitui tema filmului „Lovitura a cincea".

Despre apărarea eroică a oraşului Leningrad şi nimicirea armatelor germane fasciste la Leningrad, se va ocupa filmul „Lupta pentru Leningrad", care va fi turnat după indicaţiile regisorului S. Vasiliev.

Regisorul A. Stolper va termina anul acesta „Povestea despre omul adevărat", după povestirea cu acelaşi nume a lui Boris Polevoi. Această realizare va sublinia voinţa şi bărbăţia unui aviator sovietic care, deşi rănit grav, reuşeşte să se intoarcă pe front pentru a se înrola în aviaţia de vânătoare.

Eroului poporului din Bielorusia, partizanului curajos care a căzut eroic, răpus de ocupanţii germani, îi va fi închinat filmul „Constantin Zaslonov" pe care-l vor turna V. Korş-Sablin şi L. Rahlenco, după un scenariu de A. Movzon.

Incă în cursul acestui an, Sergiu Gherasimov va termina filmul „Tânăra gardă", după romanul lui Alexandru Fadeev.

In momentul de faţă, Grigori Alexandrov lucrează la filmul „Intâlnirea pe Elba", după scenariul fraţilor Tur şi L. Seinin. Acest film va trebui să oglindească, în mod succesiv, democratizarea şi demilitarizarea Germaniei iniţiate de guvernul sovietic şi să demaşte politica duşmănoasă faţă de interesele păcii şi ale poporului german, dusă în Germania de către cercurile conducătoare ale Americii şi Angliei.

Marc Donskoi va pune în scenă filmul „Mister Tomson fuge în America", despre eşecul politicei de colonizare a imperialismului american în Orientul îndepărtat şi despre triumful politicei naţionale leniniste-staliniste. Baza scenariului acestui film o va constitui romanul lui T. Semuşkin, „Alitet pleacă în munţi".

Oamenilor de avantgardă ai construirii socialismului, muncii lor plină de abnegaţie pentru executarea noului plan cincinal stalinist, le vor fi consacrate filmele „Lumini din Baku", despre munca eroică a petroliştilor din Baku şi „Samgori" despre

(Continuare în pag. 11)

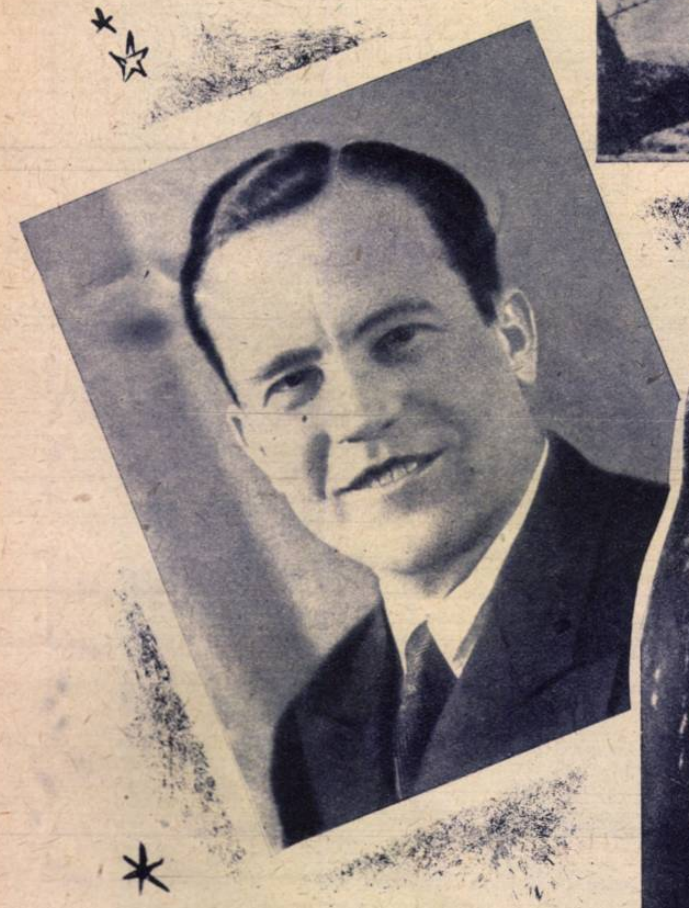

Articolul „Bilanţul unui an cinematografic", publicat în numărul trecut, a fost tradus din revista „Iskustvo Kino", organul Ministerului Cinematografiei din U.R.S.S.